

Giới thiệu Thông Điệp Cuối Cùng

Liên hệ tác giả: 9x.khoanguyen@gmail.com

Lời cảm ơn

Trong quá trình hoàn thành, tác phẩm có tham khảo một số giáo trình pháp y của trường Đại Học Y Dược - Đại Học Huế, một số tài liệu tham khảo trên Bách Khoa Toàn Thư Wikipedia. Xin chân thành cảm ơn.

Đồng thời xin gửi lời cảm ơn đến người bạn của tôi – Trần Văn Phú đã giúp tôi hoàn thành tác phẩm này.

Lời dẫn

Hội Tam Hoàng, một tổ chức Mafia có thật với phạm vi hoạt động trên khắp thế giới từng là đề tài của nhiều tiểu thuyết gia được nhắc đến trong hàng loạt tác phẩm.

Thông Điệp Cuối Cùng là tác phẩm xoay quanh câu chuyện giữa hai người bạn thân Dương Thành Sơn – một bác sĩ pháp y và Cao Thanh Liêm – Một cảnh sát hình sự. Từ khi một người lạ mặt xuất hiện trong cấm địa của gia đình Sơn, mọi sự việc bí ẩn liên tiếp đến với gia đình anh. Cái chết của hai người thân đã kéo hai người bạn vào một cuộc điều tra đầy bí ẩn. Một kho báu ẩn chứa sau đoạn mật mã mà ông Dương Thành Văn trước khi chết để lại đã được khám phá. Tác phẩm là cuộc hành trình tìm đến kho báu và kẻ sát nhân đằng sau mọi việc.

Ẩn giấu đằng sau tội ác là một tổ chức Mafia mang tên Hội Tứ Hải mà tiền thân của nó là Hội Tam Hoàng. Li kì và hấp dẫn đến từng chương hồi. Không thể biết được hung thủ khi chưa lật đến những trang sách cuối cùng là những gì mà “Thông Điệp Cuối Cùng” mang lại. Đồng thời với hai ngôi kể xen kẽ khéo léo tác giả đã bộc lộ được nội tâm nhân vật một cách sâu sắc. Không chỉ là trinh thám, tác phẩm còn là một chuyện tình đầy cảm động xoay quanh các nhân vật chính từ quá khứ tới hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cấm địa

Liệu rằng có người đã từng nói với bạn “nếu ai đó lấy đi thứ gì quý giá nhất của bạn thì họ sẽ sẵn sàng lấy lại cho bạn” hay chưa? Vợ tôi đã từng nói với tôi như thế. Tôi biết chắc rằng cô ấy sẽ không bao giờ làm được điều đó vì thứ quý giá nhất của tôi chính là cô ấy. Rồi một ngày, hần đã lấy đi của tôi thứ quý giá nhất. Hần cướp đi cô ấy khỏi cuộc đời tôi. Tên sát thủ mang tên “Sứ giả của địa ngục”.

***

Sân bay Tân Sơn Nhất tấp nập người ra vào chuẩn bị cho chuyến bay sắp tới hạ cánh. Mọi người chen chúc nhau đợi người thân của mình bước ra sau một hành trình bay đầy mệt nhọc. Ai nấy đều chen chân lên phía trước tìm một vị trí thuận lợi để giương cao tấm bảng ghi tên người thân của mình và căng mắt tìm họ trong đoàn người tấp nập bước ra từ cửa sân bay. Cái lạnh giá lúc nửa đêm không thể nào làm dịu mát được sức nóng của mùa hè chen giữa dòng người đông đúc này. Sơn kéo lê cái va li trên nền sân, tiếng lăn của bánh xe trên nền sân vang lên hòa lẫn vào tiếng “lộp cộp” của dòng người đi ra. Anh xóc nhẹ cái ba lô trên tay và thả lỏng tay xách va li vì sức nặng gần 10 kí lô của nó làm tay anh tê rần. Từng giọt mồ hôi nhễ nhại chạy trên mặt anh, cái áo sơ mi anh đang mặc càng làm cho sức nóng của Sài thành tăng lên gấp bội. Vốn đã tương thích với khí hậu dịu mát tại Mỹ trong mấy năm nay, khí hậu ở đây làm anh thấy ngột thở. Thân hình mảnh mai, nước da trắng pha chút vàng của một công dân miền nhiệt đới làm anh nổi bật giữa đám đông này. Sơn lấy tay nâng gọng kính dày cộp của mình lên, nhìn đảo khắp xung quanh trong dòng người chen chúc phải mất cả phút để anh thấy được dòng chữ “Dương Thành Sơn” đang đứng đưa trên tấm bảng mà người cầm nó vẫy vẫy tay khi anh nhìn về hướng đó. Như chỉ chờ có thế anh đi nhanh ra khỏi hàng rào và tiến nhanh về phía họ. Một cô gái thon thả có gương mặt khá ái, mái tóc thả dài chạy nhanh về phía anh với nụ cười rạng rỡ. Vợ ả chạy về phía anh, cô xô phải một bác gái đứng tuổi làm mọi đồ đạc trong cái túi xách đồ sang trọng rơi ra ngoài. Cô gái trẻ vội ngồi xuống nhặt mấy món đồ cho bác gái.

- Cháu xin lỗi... - Cô gái trẻ nói.

- Không sao đâu. - Bác gái vui vẻ đáp lại.

Sơn tiến lại gần, anh nhanh chóng đặt cái vali xuống đất rồi giúp hai người nhặt đồ. -Để anh nhặt lên cho. -Sơn nhanh chóng nhặt mấy thứ đồ trong túi

xách của người phụ nữ rơi bị rơi ra ngoài.

- Xong rồi cô ạ. Cháu xin lỗi, đó là lỗi của em gái cháu ạ. –Vừa nói Sơn vừa trả lại cái túi xách cho người phụ nữ.

- Không có gì đâu cháu.

Từ sân bay một người đàn ông kéo chiếc va ly bước ra. Sơn nhận ra ông ta đi cùng chuyến bay với Sơn và ngồi ngang dãy ghế với anh. Ông cất tiếng:

- Chà, em vất vả rồi. Về nghỉ ngơi rồi sáng đi uống trà nào. Anh thêm trà gừng thượng hạng của quán Ocean lắm rồi, bên đó mùi vị chẳng thể nào sánh được sao với bên này. –Người đàn ông vui vẻ kéo cái va li về phía người phụ nữ nọ. –Em thì chắc là món sô-cô-la nóng nổi tiếng thơm ngon của quán đó phải không nào.

- Ừ. Ta đi thôi...

Bác gái chưa kịp nói hết câu thì Sơn đã xen vào.

- Đây bác ơi. Bác không được uống sô cô la nóng đâu ạ.

- Đây, cậu là ai, sao lại..? –Bác trai tỏ vẻ khó chịu.

Thấy thái độ không vui của bác trai, Sơn giải thích ngay.

- Không phải, thật ra thì vừa rồi lúc em gái cháu làm rơi cái túi xách của bác gái trong lúc nhặt đồ lên cháu thấy bên trong có 2 lọ Losartan và Irbersartan, hai loại thuốc này vốn là thuốc đặc trị của người bị tăng huyết áp. Thông thường những mắc bệnh này không được sử dụng những thực phẩm chứa nhiều muối natri trong khi đó hàm lượng muối natri trong sô cô la nóng rất cao. Bác phải cẩn thận khi uống các loại thức uống này, có thể gây ra biến chứng. Bác không được bác sĩ chỉ dẫn cụ thể sao ạ.

- Thật ra vợ tôi mới phát hiện bệnh này và chưa đi khám cụ thể. Thuốc này là tôi nhờ trợ lý lấy từ một cửa hiệu thuốc uy tín Mỹ về để cho vợ tôi uống. Hàng ngoại thì vẫn hơn mà.

- Không đâu bác. Bệnh tăng huyết áp điều trị rất phức tạp và phải uống phối hợp nhiều loại thuốc đồng thời có chế độ ăn uống hợp lý. –Sơn giải thích. –Hơn nữa tùy vào từng giai đoạn nặng nhẹ mà các loại thuốc đặc trị cũng khác nhau. Bác phải đến bác sĩ đi ạ. Nếu không chữa trị đúng cách thì sẽ để lại biến chứng rất nặng như là suy tim, suy thận, xuất huyết não hoặc là xuất huyết võng mạc, nặng hơn là đột quỵ có thể dẫn đến tử vong đấy ạ. Bác không được chủ quan đâu.

Bác gái hơi ngượng ra sau đó không quên cảm ơn anh chàng tốt bụng mới quen này.

- Không có gì đâu bác. Chỉ là bản năng nghề nghiệp thôi.

- Vậy ra cậu là bác sĩ, hèn gì mà giỏi vậy. Chắc cậu cứu được nhiều người lắm.

- Thật ra không như bác nghĩ đâu. Bởi vì chuyên ngành của cháu không cho phép cháu cứu nhiều người đến vậy.

Vừa nói Sơn vừa bước đi về phía em gái của mình, không quên nở nụ cười chào tạm biệt khi thấy vẻ thối mặt của bác gái.

- Em nhớ anh quá. –Cô gái nói với vẻ vui mừng. –Có quà cho em không đây?

Sơn mỉm cười chỉ tay vào vali.

- Tất nhiên là có quà cho cô công chúa yêu của anh rồi.

Đang mãi suy nghĩ đến chuyện vừa rồi, một giọng nói quen thuộc làm Sơn giật bén mình.

- Con trai bố giỏi thật. –Người đàn ông lớn tuổi mặc chiếc áo khoác theo kiểu gakuran của Nhật nút bạc gài đến tận cổ phía trước lên tiếng. –Ta vừa chứng kiến toàn bộ câu chuyện của con rồi đấy.

Sơn nhận ra ngay giọng nói của ông Hoàng- bố anh. Giọng nói ồm ồm không lẫn vào đâu được vì một vụ tai nạn lúc anh 12 tuổi. Ca phẫu thuật kéo dài 8 tiếng đồng hồ để giữ được mạng sống cho bố anh, cổ họng bị rách toét, thanh quản bị dập nát nghiêm trọng. “Đây quả là trường hợp hy hữu cứu sống được.” Đó là câu nói của bác sĩ phẫu thuật cho bố anh mà anh còn nhớ tới tận bây giờ.

- Vâng, cảm ơn bố. –Sơn liếc nhìn sang người đàn ông bên cạnh. –Cả chú nữa. Chú vất vả quá. Dường như khi nào con về đây chú đều đón con.

Sơn chuyển hướng sang chú mình. Ông ta là một người to khỏe, mặc chiếc áo kiểu tàu nút thắt cao. Đầu tóc đinh và bộ râu đen xỉ luôn làm cho người đối diện nghĩ rằng ông là một đàn anh có máu mặt. Thế nhưng ông lại cho gia đình biết rằng mình làm việc trong một công ty xuất khẩu.

- Bởi vì cháu là người ta thương yêu nhất mà. –Người đàn ông trả lời. –Cháu ốm đi rồi đấy.

- Vậy cháu là thứ mấy ạ? –Em gái Sơn nũng nịu lên tiếng.

- Cháu là nhất nhất. Được chưa.

- Vậy thì được ạ.

Mọi người cười ầm lên làm khuôn mặt trắng của cô đỏ ửng lên.

- À ta quên giới thiệu với con, đây là... - Ông bố vừa nói vừa chỉ về phía cậu thanh niên đứng bên cạnh mình.

Anh ta cao to, thân hình cân đối và rắn chắc. Bộ đồ tây lịch sự càng làm toát lên sự nghiêm nghị của mình. Cái áo sơ mi bó sát ôm lấy thân hình chàng trai trẻ. Mái tóc rẽ ngôi và nước da trắng làm toát lên vẻ lãng tử của anh ta. Ban đầu Sơn dường như không để ý đến sự xuất hiện của người thanh niên này vì đây là lần đầu tiên Sơn thấy có một chàng trai lạ đến tận sân bay đón mình.

- Trường Phát, người yêu em. - Cô gái lên tiếng.

- Có người yêu rồi sao, định vượt mặt anh à. - Vừa nói Sơn vừa bắt tay Phát. - Chào cậu.

- Chào anh. Rất vui được gặp mặt, có gì mong anh chỉ bảo thêm. - Phát nói và đáp lại cái bắt tay của Sơn. - Nghe nói anh về nên tôi muốn ra để đón anh đồng thời có cơ hội để chúng ta thân thiết hơn.

Tiếp theo là một nụ cười đầy mê hoặc từ chàng trai trẻ. Sơn thoáng thấy rung mình từ nụ cười đó xong cảm giác đó qua đi trong thoáng chốc. Sơn đoán rằng anh ta ắt hẳn phải là dân kinh doanh mới có cách nói chuyện khéo léo và nụ cười đầy mê hoặc như vậy.

- Ta ra xe thôi, cũng khuya rồi. Chắc con cũng cần nghỉ ngơi chứ. - Ông Hoàng cắt ngang dòng suy nghĩ của Sơn.

- Vâng. - Sơn trả lời.

- Tối nay chúng ta tạm ở lại cửa hàng của bố, sáng rồi hãy về nhà, trời tối nguy hiểm lắm.

Vừa nói ông vừa xách vội cái va li cho Sơn và bước đi trước. Mọi người cũng quay gót đi tỏ vẻ hưởng ứng. Cô em gái bám chặt lấy cánh tay Sơn cười nói vui vẻ. Sơn cùng mọi người lên xe về cửa hàng để nghỉ tạm qua hôm sau đó sẽ về nhà tại Lâm Đồng. Sau khi đưa anh về tới cửa hàng Phát cũng xin phép về nhà nghỉ ngơi. Vì Sơn ngồi ghế sau nên anh cũng chưa có dịp để trò chuyện với Phát nhưng Sơn nhận thấy có gì đó khác biệt ở chàng trai này. Đặc biệt là nụ cười đầy mê hoặc.

...

Sáng hôm sau chiếc Mercedes benz rời khỏi Sài Thành, phóng đi vun vút trong ánh bình minh vừa mới ló dạng. Ông chú là người lái xe, ông hạ thấp cửa kính để nhà từng làn khói qua ô cửa. Sơn ngồi trước với vẻ mặt hứng thú của một người lâu ngày về Việt.

Chợt nghĩ đến Phát, anh nhìn qua kính hậu trong xe nhìn em gái của mình hỏi.

- Người yêu em, cậu ta làm gì thế?

Đang mãi bấm điện thoại, An giật mình ngược lên nhìn Sơn, suy nghĩ trong chốc lát vì câu hỏi bất ngờ rồi trả lời.

- Anh ấy làm việc tại ban tuyên giáo của thành phố.

- Công việc khá đấy. - Sơn nói.

Sơn mở chai nước suối trước mặt và nhấp từng ngụm. Con đường phía trước gồ ghề nhiều ổ gà làm chiếc xe cứ chao đảo, Sơn không dám tu hết chai nước một lần mà anh tu từng ngụm một. Sơn khát vì vốn dĩ lúc này cả gia đình có ghé vào một quán ăn nhỏ ven đường để ăn sáng nhưng anh lại không uống nước ở đó mà để lên xe mới uống vì anh cảm thấy nước công cộng rất mất vệ sinh. Cuộc sống 6 năm trời tại Mỹ làm cho tư tưởng Sơn thay đổi rất nhiều.

- Lần này con định bao giờ đi nữa? Ông Hoàng hỏi.

Sơn đặt chai nước xuống cửa xe sau đó quay lại nhìn bố anh. - Con vừa hoàn thành xong đề tài nghiên cứu chắc vài tháng nữa người ta sẽ gửi bằng cho con thôi bố ạ.

- Vậy là anh không đi nữa rồi. Hay quá.

Nhà vội hơi thuốc ra ngoài cửa sổ, ông chú cũng quay qua tán thành.

- Đúng đấy. Con trai gần ba mươi tuổi đầu rồi không lo vợ con mà chỉ thấy toàn đề tài với nghiên cứu. - Giọng khàn khàn của ông chú vang lên kèm theo hơi thuốc phả vào không khí.

- Con nó có cái bằng thạc sĩ y học đó cũng là cái phúc của dòng họ ta đấy. Ông Hoàng bên vực.

- Học gì không học, lại đi học cái gì mà từ thi y pháp, có cứu được bao nhiêu người đâu nào. –Ông chú nói.

Son nhếch mép, khuôn mặt tinh anh với đôi mắt sáng ngời lóe lên nụ cười nhẹ nhàng.

- Nhưng cháu thích nó, nó rất có ích cho xã hội, lại giúp cho người chết không bị chết oan, trả lại công bằng cho xã hội. Là người đại diện cho luật pháp. Từ nhỏ cháu đã muốn là người đại diện cho công lí rồi tại bố cháu bắt phải theo nghề y thôi.

Rồi Son bắt đầu nhớ lại trước đây anh khao khát được thi vào học viện cảnh sát thế nào nhưng bố anh lại một mực bắt anh theo nghề y. Anh buộc phải làm như vậy để bố anh được vui. Thế nhưng sau khi hoàn thành khóa học tại đại học y được lại có một suất học bổng sang Mỹ để bảo vệ luận án thạc sĩ về từ thi y pháp do bộ công an phối hợp với đại học y được thành phố tài trợ. Nhận thấy đây là cơ hội để được vào ngành công an thế là Son giấu bố anh lên đăng kí tham xét tuyển để nhận học bổng và Son đã vượt qua 18 người còn lại để may mắn lọt vào top 2 người đó. Lúc đầu khi biết được sự việc ông Hoàng hoàn toàn không cho Son đi nhưng sau khi Son cố van nài cả tháng trời, có khi còn bỏ bữa ăn nên cuối cùng bố anh cũng đành chấp thuận. Giờ nghĩ lại việc đó anh còn cảm thấy mình thật may mắn vì có người bố như vậy.

Ông Hoàng ở sau nói lớn, giọng nói ồm ồm vang lên trong xe.

- Hai chú cháu có thôi đi không nào. Lúc nào cũng thế cả, lại cãi nhau.

Son cãi lại.

- Đó không phải cãi nhau mà là tranh luận bố ạ. Mà chú cũng bỏ thuốc đi là vừa. Nó khá nguy hiểm, hoạt chất chính của thuốc lá là Nicotin, một loại alkaloid. Nicotin có tác dụng làm tăng tiết các chất dẫn truyền thần kinh trung gian neurotransmitters và các nội...

- Ta biết rồi. –Ông cắt ngang lời Son. –Con nói toàn từ khoa học sao ta hiểu được. Ta đang cai từ từ đây.

- Mà sau ngần ấy năm ở nước ngoài, vốn tiếng Việt của con cũng chả có gì thay đổi cả. –Ông bố chuyển đề tài.

- Vì con chung đề tài với một cậu học sinh Việt Nam nên cũng vẫn nói tiếng Việt bình thường bố ạ.

Son nhìn qua gương chiếu hậu về phía em gái mình, suy nghĩ thoáng chốc anh quay lại nhìn cô.

- À mà anh định làm mối cho em anh chàng đó đây Kim An à, nhưng mà tiếc quá.

Nói đến đây Son bỗng cảm thấy nhớ về đất Mỹ, nhớ về Việt, người bạn đồng hương cùng phòng trên đất Mỹ của mình. Vì vướng phải một chút rắc rối về vấn đề học tập nên Việt phải ở lại để giải quyết còn Son thì nhanh chóng về nước trước.

Chiếc xe lao nhanh vun vút đến nỗi Son chỉ nhìn thấy chữ “Lâm Đồng” mà chẳng nhìn thấy còn bao nhiêu Ki lô mét trên cây cột mốc ven đường nữa. Từng làn bụi bốc lên mù mịt. Cuộn tròn rồi bao lấy con đường đất mà chiếc xe chạy qua. Hết con đường đèo quanh co rồi lại chạy qua những con đường đất heo lánh. Chiếc xe lao đi vun vút trong màn sương mù của xứ sở mộng mơ.

- Mà chú còn làm cái việc gì ấy nữa không? Công việc mà chú nói làm thư kí cho một công ti xuất khẩu gì đó? –Son hỏi.

Vừa phì phèo hơi thuốc ông vừa trả lời.

- Có chứ. Ta chỉ về thăm cháu một hai tháng gì đó thôi. Sau đó chắc ta phải đi tiếp.

Son nhớ lại trước đây khi anh còn học đại học cũng vậy, mỗi năm chú anh chỉ về vào dịp hè nên anh mới có dịp ở bên người chú của mình vào kì nghỉ này. Những dịp lễ tết ông cũng không về cùng gia đình.

Nghe cuộc trò chuyện của hai người, An ngồi ghế sau cũng nói với lên.

- Năm nào cũng thế, chú chỉ về thăm cháu vào mấy tháng hè. Tết cũng không về nhà. Nhà giờ chỉ còn lại bố cháu và chú, chú phải về quán xuyên nhà cửa chứ.

- Vì tính chất công việc thôi. Vài năm nữa ta sẽ kết thúc. Sớm thôi. –Giọng nói trầm đặc của ông chú cùng với mùi khói thuốc tỏa ra khắp xe.

Ông Hoàng ngồi sau chòm tới hỏi dồn dập như muốn biết rõ hơn về cậu em của mình vậy.

- Nhưng chú làm cái nghề gì mới được chứ, nhà này có ai biết cậu làm gì trên thành phố đâu? Biết đâu lại làm ăn phi pháp rồi có ngày bóc lột như chơi?

Vẫn không quay lại nhìn mọi người, ông quay vô lăng xe rồi tiếp tục.

- Không. Em làm thư kí cho thằng bạn, nó làm ăn phát đạt nên kéo em theo làm cùng, nhưng nó lại không muốn ai biết nên em phải kín tiếng, với lại em làm vài năm nữa rồi nghỉ thôi. Em cũng sắp già rồi mà.

- Ủ, cháu thấy chú nên nghỉ sớm đi là vừa, nhà mình đâu có thiếu gì tiền mà chú lại đi làm mấy cái nghề bí hiểm như vậy. –An góp ý.

- Vậy phòng khám đông y của bố bây giờ giao cho ai quản lí rồi? –Son chuyển đề tài như là để giải vây cho ông chú.

- Bố đã giao cho cậu Trung quản lí rồi. Cậu ta là học trò tốt nhất của bố. Bố cũng đã già rồi nên giao cả phòng mạch và cửa hàng đông dược lại cho cậu ấy quản lí. Tiếc là con không học đông y, không thì có thể giúp ta được rồi.

Anh biết rõ tính bố anh, ông luôn ép anh về đề quản lí cửa hàng thuốc đông y và truyền dạy lại các thuật bắt mạch của ông nhưng anh đã có con đường cho riêng mình. Bộ công an đã có giấy gửi cho anh và Việt khi còn đang học tập tại Mỹ. Sau khi ra trường, anh và Việt sẽ làm việc tại bệnh viện quân y của bộ và sẽ giảng dạy chuyên sâu cho học phần đại cương pháp y tại đại học y dược thành phố hồ chí minh. Sơn bắt đầu lắng sang chuyện khác. Anh bắt đầu giới thiệu về đất Mỹ, về cái trường George washington Universiti mà anh vừa mới hoàn thành đề tài nghiên cứu, về con người, về văn hóa nơi mà anh đã từng học tập suốt 6 năm.

Sau khi vượt qua hàng trăm ki lô mét chiều dài quốc lộ, chiếc xe rẽ vào con đường bê tông nhỏ, một thị trấn nhỏ hiện ra trong những làn sương mỏng bên cạnh của núi rừng Tây Nguyên. Thị trấn nằm biệt lập với thế giới bên ngoài, là nơi rất yên tĩnh để những đại gia dưới phố lên đây nghỉ dưỡng. Thị trấn tuy đất rộng nhưng nhà thì chưa tới 50 cái, đa phần là những căn nhà nhỏ và mấy căn biệt thự được xây theo kiểu cổ Pháp còn sót lại cho tới giờ, hoặc là lâu hơn nữa.

Chiếc xe rẽ vào con đường đất đỏ nhuộm màu máu. Từng làn khói bụi bốc lên mù mịt. Con đường đất đỏ thô sơ kéo dài vài trăm mét, cây cối xanh tươi bên đường bị bụi của chiếc xe làm cho nhuộm đỏ.

Đang mãi quan sát cây cối bên đường, Sơn bỗng chú ý nhào đầu tới trước vì chiếc xe phanh gấp lại, mọi người đều nhào tới trước. Sơn dùng tay đẩy tấm kính trước mặt để khỏi đập đầu vào nó.

- Gì vậy chú. –An hoảng sợ hét lớn.

- Mấy con chó hoang thôi mà.

Trước chiếc xe là cặp chó hoang đang đến mùa sinh sản nên tìm đến nhau để quán quýt, thấy chiếc xe phanh gấp lại chúng hoảng hồn lao vút vào bụi rậm. Sơn chui đầu ra khỏi cửa kính nhìn theo chúng.

- Mấy năm rồi chó hoang ở đây vẫn còn nhiều vậy sao bố? –Sơn nói.

- Chúng còn nhiều hơn trước khi con đi nữa là. Chúng cứ sinh sản khắp nơi rồi sống thành đàn không biết phải gọi là chó hoang hay chó rừng đây.

- Nhưng chúng sống bằng gì nhỉ? –An hỏi.

- Có lẽ là chúng săn bắt các loài động vật trên rừng như gà hoặc thỏ. Cuộc sống khắc nghiệt buộc chúng phải sinh tồn thôi. –Vừa đạp ga cho chiếc xe tiến về phía trước ông chú vừa nói tiếp. –Rốt cuộc rồi cũng thành chó rừng cả.

Nhà của Sơn có lẽ là nhà cuối cùng vì nó nằm trên gĩa đồi cao, đi sâu hơn nữa là vực thẳm và nó được xây dựng từ rất lâu đời. Ngôi nhà được tu sửa khá nhiều lần. Sơn hay khuyên bố nên xây lại căn nhà nhưng ông một mực không đồng ý. Ông nói “Đây là di mệnh của tổ tiên, ta phải tuân theo, không bao giờ được xây lại” dù Sơn đã nói bao nhiêu lần rồi nhưng ông vẫn cố chấp như vậy làm anh rất lo lắng cho bố mình, căn nhà đã cũ quá rồi. Chiếc xe chạy thẳng vào sân khi có anh chàng làm vườn đã mở cửa sẵn sàng chờ đợi chủ nhân của mình về. Căn nhà vẫn như thế, bề thế và oai nghiêm, nước sơn mới làm nó bóng loáng hẳn lên. Tuy vậy cũng không thể nào giấu được sự cổ kính.

Sau khi dùng bữa cơm trưa Sơn về phòng nghỉ ngơi nhưng anh biết rằng trưa nay anh không hề được ngủ vì Kim An sẽ qua phòng anh và quấy rầy anh như mọi ngày.

- Úp pa. –Vừa bước vào phòng Sơn đã thấy một bàn tay bịt mắt mình từ phía sau.

- Bỏ ra đi cô nương, có người yêu rồi mà như con nít ấy.

- Em nhớ anh nhiều hơn người yêu của em đấy. –An chống chế.

Sơn lấy tay đẩy hai tay cô ra rồi kéo cô lại giường.

- Sạo quá. –Kể cho anh nghe về người yêu của em xem nào?

- Vậy anh kể cho em nghe về người yêu của anh đi.

Như muốn biết nhiều hơn về người yêu của cô em gái, Sơn hỏi:

- Anh làm gì có, thôi đừng đánh trống lảng nữa, kể đi nào.

- Thế anh muốn biết gì. Hôm bữa anh cũng gặp rồi đó thôi.

- Anh ta như thế nào. Anh muốn biết về con người cơ. – Sơn ngắt lời.

- À, Anh ấy rất tốt bụng, lại rất tốt với em nữa.

Son ngã lưng nằm dài trên giường, An cũng nằm theo anh. Hai anh em nhìn thẳng lên trần nhà, hai chân thả xuống đất. Biết An đang cố nói lòng vòng, Son hỏi thẳng vào nội dung chính.

- Sao hai đứa quen nhau vậy?

- Anh ấy đang làm bên ban tuyên giáo trung ương thành phố. Em gặp trong một lần tình cờ anh ấy đi tuyên truyền về tôn giáo gì đó. Còn gia đình thì anh ấy là trẻ mồ côi.

- Vậy à. Anh xin lỗi.

- Không sao. Mà tại sao anh vẫn chưa có người yêu nhỉ, có phải vì chưa quen được chị Hồng Vân đó không?

Nghe đến đây, Son bật dậy đi về phía cửa sổ. Anh cho hai tay vào túi quần như một hành động để che đi những mâu thuẫn tâm lý đang nảy sinh trong lòng anh. An vội đứng dậy đi về phía anh. Cô nắm chặt cánh tay Son. –Em xin lỗi.

- Không có gì, tại anh chưa quen thôi. Mọi thứ ở đây khác xưa nhỉ.

An nói tiếp.

- Mọi thứ ở đây thay đổi rất nhiều, bây giờ toàn là người lạ, những người trẻ tuổi thì đã lên thành phố lập nghiệp hết. Người cao tuổi thì có người chết, có người bỏ đi xứ khác, một số ít vẫn còn ở lại đây nhưng cũng chả còn bao nhiêu người nữa. Càng ngày càng xuất hiện nhiều người lạ. Nghe chủ nói họ đang nhòm ngó gia đình chúng ta.

Son quay lại nhìn An về tò mò.

- Dòm ngó ư, vì cái gì?

- Anh có còn nhớ cái truyền thuyết ấy không, truyền thuyết của gia đình chúng ta ấy.

Chợt hiểu ra điều gì đó, Son hạ giọng.

- À, anh hiểu. Nói đúng hơn với gia tộc chúng ta là lời nguyên mới đúng.

Son vất tay lên trán nghĩ về lời nguyên gia đình mình đã phải hứng chịu bao đời nay. Anh luôn tin vào khoa học nhưng chưa một lần anh dám chứng minh rằng lời nguyên này không đúng. Anh bắt đầu nhớ đến cánh đồng cỏ bên cạnh căn biệt thự, nơi mà gia đình anh vẫn hay gọi là “cấm địa”. Tương truyền rằng, cấm địa là nơi được ông cố nhà anh tạo ra để giam giữ một con quái vật. Nếu có một ai chẳng may lọt vào cấm địa ấy, chắc chắn sẽ bị con quái vật xé xác thành từng mảnh. Tuy nhiên cái gì cũng có mặt trái của nó. Cũng có một số người cho rằng trước khi chết ông sơ nhà anh đã cất giấu vào đó một kho báu mà con quái vật ấy chính là linh thánh canh giữ kho báu này. Cũng có nhiều người từng dòm ngó đến kho báu của gia đình anh, tuy nhiên vì sợ hãi con quái vật ấy nên họ chưa dám đụng đến cấm địa nhà anh. Bao đời nay, gia đình anh ra sức bảo vệ cấm địa này không để người khác bước vào một bước cũng đồng thời là bảo vệ tính mạng của họ khỏi con quái vật gớm giếc ấy. Về phần anh, chẳng bao giờ anh dùng đến từ linh thánh với con quái vật ấy vì theo như anh được nghe kể lại thì nó chính là thứ đã giết chết ông sơ nhà anh...

***

Son thức dậy, thấy Kim An đang gói đầu trên tay mình, anh kéo nhẹ cái gối kê xuống đầu cô thật nhẹ nhàng để không làm mất giấc ngủ của cô. Giờ đây Son muốn hít thở không khí trong lành hơn bao giờ hết. Anh rửa mặt rồi bước lên sân thượng thì thấy chú anh đã ngồi sẵn ở đó. Chú anh đang ngồi trên ghế, bên cạnh là li cà phê đen đậm đặc mà chú anh vẫn thích uống.

Son đưa mắt liếc nhìn quang cảnh xung quanh. Từ đây có thể nhìn thấy hết toàn bộ ngôi làng này vì căn nhà khá cao cộng thêm nó được xây dựng ngay trên đồi. Ngôi làng chỉ có duy nhất 4 căn biệt thự còn sót lại và nhà của anh là một trong số ấy, còn lại thì chỉ là những ngôi nhà thông thường mà thôi. Son tiến lại cái bàn nơi ông chú đang ngồi. Anh cất tiếng.

- Chú lên đây lúc nào thế.

- Ta vừa mới lên thôi. –Miệng ông phì phèo hơi thuốc.

- A, cái kính viễn vọng, chú sửa lại rồi đây à. –Vừa nói Son vừa nhìn vào cây kính to bằng nửa thân người sau lưng ông chú.

Cái ống nhòm vĩ đại này trước đây khi còn bé cậu và ông chú đã cùng ăn nằm với nó. Ban ngày thì ngắm quang cảnh thú vật, ban đêm thì ngắm sao. Nó là kỉ niệm một thời tuổi thơ của cậu, gắn liền với nhiều kỉ niệm. Cái ống nhòm này Son được ông chú tặng vào sinh nhật lần thứ 15 của cậu. Ở tuổi đó, với cậu nó là món quà hết sức quý giá.

- Ta sửa lại khi cháu vừa đi lúc trước.

- Vậy à, cho cháu nhìn tí nhé. –Vừa nói Son vừa kéo cái ống nhòm khổng lồ xuống và nhìn đi khắp nơi. Cậu nhìn ra cái vực thẳm sau nhà, nó cách sân sau nhà cậu chừng năm mươi mét. Vòng sang phải là những mỏm đá lồi chồm chạy dọc theo khe suối chính giữa đồ xuống một cái thác mà cậu nghĩ là cái vực thẳm sau nhà cậu là hạ lưu của cái thác đó. –Chú ơi, mấy căn biệt thự kia mấy năm trước nó vẫn bỏ trống mà. Sao hôm nay lại có người ở rồi ạ.

- Nghe bố cháu nói họ mới thuê mấy tháng gần đây.

- Căn biệt thự gần đây bỏ hoang không có người ở chú ạ. –Vừa nói Sơn vừa rê cái mũi kính về căn biệt thự đồ sộ gần đây nhất.

Anh thấy căn nhà hoang tàn như không được dọn dẹp đã mấy năm rồi vậy. Bên ngoài cỏ cây mọc cao đến tận đầu gối. Nhiều cây to đã đâm sâu vào trong cửa sổ rồi chọc thẳng lên mái nhà. Nhiều lỗ hỏng lỗ chỗ bị ánh nắng chiếu vào, đâm xuyên thẳng vào trong nhà rồi phản chiếu tới những cánh cửa sổ ở tầng một.

- Căn đó trước đây ông bố thì tự tử, con trai thì hóa điên nên chả có ai thuê nữa. –Vừa nói ông vừa phì phèo hơi thuốc.

- Sao, ý bác nói là ông Bình ấy hả, hồi đó ông lạnh lùng lắm, sao mà điên được ạ? Vừa nói cậu vừa xoay cái núm chỉnh tiêu cự để nhìn rõ hơn.

- Không rõ nữa. Ta chỉ nghe bố cháu nói vậy thôi. Chứ ta đi cả năm trời sao mà biết được. Hôm trước ta còn suýt tung phai nó khi nó nằm giữa đường vào ban đêm lúc ta mới về nhà cơ đấy.

Vừa nói ông vừa nhấp nhẹ ly cà phê. Thân hình vạm vỡ làm cho cái áo sơ mi căng ra để lộ bộ ngực rắn chắc.

Sơn lê mũi kính về căn biệt thự thứ hai. –Một người đàn ông để tóc khá ngắn, to con, tay phì phèo điếu thuốc.

- Cháu đang nói gì thế.

Vừa nhòm ngó Sơn vừa trả lời, -Ông chủ căn biệt thự thứ 2 đây này.

- Đây, sao cháu miêu tả kĩ thế thế, ta không cần biết đâu.

- Bởi vì ông ta có vẻ giống chú thật. Họ lên đây chắc để nghỉ mát, phong cảnh ở đây hữu tình quá mà. Chú nhỉ?

- Nghỉ mát gì chứ. Vào giờ này mọi khi thì mấy người ấy vẫn ngồi trên cái tầng thượng ấy có vẻ như đang nghiên cứu cảm địa nhà chúng ta.

- Cảm địa ư?

Sơn thắc mắc.

- Kể từ tháng trước, khi ta về đây thì ta luôn thấy điều đó. Nhưng hôm nay chỉ có một người thôi sao.

- Vâng ạ.

Vừa nói Sơn vừa rê cái kính sang căn biệt thự cuối cùng nhưng cũng không có người. Anh quay vòng cái kính sang trái là cánh đồng cỏ cao đến tận đầu gối mà bố cậu vẫn thường dẫn anh em cậu là nơi cảm địa của dòng họ Dương. Đây có thể nói là nơi thâm sơn cùng cốc thời hiện đại. Bên dưới những ngọn đồi là đồng cỏ, cỏ mọc cao đến nửa thân người. Trên nữa là những dải rừng xanh bao phủ trên con đồi nhỏ mà từ bao đời nay cậu chưa được bước chân vào. Trên đỉnh, phía trước cái thác nước là một tảng đá lớn nhưng bị cây cối che đến gần ngập chỉ lộ ra có cái đỉnh đầu. Xa xa đâu đó có đôi chó hoang đang nằm liếm lông cho nhau.

- Chú cháu nghỉ ngơi ăn buổi nào.

Tiếng bố cậu từ dưới nhà vọng lên. Dường như từ khi mẹ cậu mất bố cậu trở thành người chu tất hơn hẳn. Ông Hoàng phải lo cho anh em cậu từng chút một và dần dần gần như trở thành người nội trợ trong gia đình. Tuy có nhiều người giúp việc nhưng bố cậu vẫn luôn muốn làm mọi việc, đặc biệt là chăm sóc cho anh em cậu. Sơn bắt đầu nhớ đến mẹ anh, mẹ anh mất lúc anh mới 12 tuổi. Thấy bố bước lên sân thượng Sơn định tiến lại bàn nhưng chợt cái bụi cây xung quanh tảng đá chuyển động một cách lạ thường. “Không phải là do gió.” –Sơn thầm nghĩ. Chờ đợi trong giây lát chẳng có gì cậu định ngồi xuống ghế nhưng bất thần cậu thấy một cánh tay và tiếp đó là toàn thân thể một con người đang cố leo lên hòn đá ấy. Sơn giật mình. Anh xoay cái kính điều chỉnh tiêu cự để phóng to khung hình lên. Một người đàn ông da ngăm đen, thân hình vạm vỡ, tóc dài đang đứng trên tảng đá trong cảm địa nhà anh

- Có người đã vào cảm địa.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Con chó săn trong truyền thuyết

- Bố, bố. Ai vậy, ai đang trong cảm địa nhà ta vậy.

Sơn giật mình nói lớn khi thấy người đàn ông nọ. Một sự xuất hiện kì lạ và hy hữu trong cảm địa nhà mình. Sơn quay qua nhìn hai người đàn ông. Khuôn

mặt họ không khác gì Sơn lúc này, bất ngờ và hơi rối trí. Ông chú có vẻ tỏ ra khá bình tĩnh, ông tiến về phía Sơn.

- Đưa ta xem. – Ông chụp lấy cây kính rồi nhìn về hướng đó. Giọng ông bức tức. – Một tên lạ mặt, ta nên làm gì đây?

Ông Hoàng cũng tiến vội về phía trước rồi chụp lấy cái kính viễn vọng nhìn theo hướng ấy. – Đây là người đàn ông thuê ngôi nhà kia. – Mọi người nhìn theo hướng tay của ông Hoàng. Đó là ngôi nhà thứ 3 đằng xa nhất. Ngôi nhà mà Sơn không thấy chủ nhân trên sân thượng. – Chúng ta nên làm gì đây. Không thể vào cấm địa được.

- Mọi người sẽ ở lại đây. Anh chuẩn bị cho em cái đèn pin và lấy giúp em con dao đi rừng dưới nhà kho. Em sẽ vào đó. Một mình. – Ông chú đưa ra ý kiến.

Ông Hoàng dẫn đo trong giây lát rồi phản đối ngay.

- Nhưng đó là cấm địa từ mấy đời nay. Nếu để phạm vào gia quy nhẹ nhất thì sẽ bị đuổi cổ khỏi dòng họ, nặng thì...

- Nếu có người nào đó đi vào cấm địa thì tổ tiên sẽ tha thứ cho sự mạn phép của chúng ta. Chúng ta không thể để hấn tự do trong cấm địa của dòng họ Dương này được. Em làm điều đó là vì cái dòng họ này, và vì cả hấn ta nữa, nếu hấn ta không may mắn gặp phải nó thì... Cảnh sát sẽ đến để làm nhiệm vụ của họ, anh hiểu không, nếu như hấn chết thì sẽ như thế và gia quy bao đời nay của gia đình chúng ta sẽ tan thành mây khói và chúng ta sẽ trở thành những kẻ tội đồ của dòng họ, anh hiểu chứ.

- Nhưng không thể để chú đi một mình được. – Sơn lên tiếng. – Con sẽ đi với chú.

- Không được. Con là người trong họ, chỉ mình ta là đủ, ta không thể bảo vệ con nếu như chúng ta gặp phải nó.

Thấy ông chú định bước xuống, ông Hoàng giơ tay ra cản lại.

- Vậy tôi sẽ kêu bác làm vườn đi với chú. – Ông Hoàng lên tiếng.

- Không được, chỉ mình em thôi, hạn chế tất cả. Em đi thay đồ, anh lấy dụng cụ, cháu không được đi theo. Qua đêm nay nếu ta không về được thì hãy để hai hoặc ba người vào tìm ta. Không làm lớn chuyện dù ta có bất cứ chuyện gì xảy ra. – Ông chú nói với thái độ cương quyết và bỏ về phòng thay đồ. – Nhanh lên nào.

Biết không thể thay đổi tình hình. Ông Hoàng xuống sắp xếp dụng cụ. Mọi người tiễn ông chú ra tới đầu đám cỏ, không một ai dám bước chân vào cấm địa. Bóng ông khuất xa dần dưới ánh hoàng hôn, trên tay chỉ có duy nhất cây đèn pin và con dao đi rừng cộng thêm con dao găm nhét dưới ống giày mà Sơn vừa đưa ông lúc ông chuẩn bị đi. Con dao ấy là quà sinh nhật Sơn được ông tặng vào năm 19 tuổi nay phải giao lại cho chủ cũ.

...

Quá nửa đêm, căn nhà vẫn đèn điện sáng trưng, mọi người đều tập trung tại đây không ai chợp mắt được. Người đứng kẻ ngồi. Toàn bộ gia nhân đều có mặt. Riêng Sơn thì cứ đi đi lại lại giữa phòng trong thái độ bồn chồn không yên.

- Đây là lần đầu tiên gia đình ta xảy ra sự việc hy hữu này. Giờ ta phải xử trí thế nào đây. – Giọng ông Hoàng run run càng làm cho Sơn thêm rối. Ông Hoàng vốn không phải là người quyết đoán nên trong những tình huống như thế này ông không thể làm chủ được.

Mất Sơn cứ nháy mãi, trong lòng bồn chồn không yên. Cảm giác này lúc trước khi mẹ Sơn gặp tai nạn Sơn đã từng trải qua một lần nên anh tin vào cảm giác của mình. Nhất định chú anh đã gặp phải điều không hay. Lúc đó bố mẹ anh đang chuẩn bị đồ để xuống thành phố, anh một mực đòi theo nhưng mẹ anh không cho vì anh đang bị cảm nên không thể đi xa được. Mẹ không muốn anh bị nặng thêm. Thế là bố mẹ anh ra đi trong đêm đó, anh nghe loáng thoáng là bố mẹ anh có việc quan trọng cần giải quyết ở cửa hàng.

9h đêm, chiếc xe bắt đầu xuất phát từ Lâm Đồng để về thành phố. Mặc dù mẹ đã chờ cho anh ngủ xong mới đi nhưng Sơn chỉ giả vờ nhắm mắt để bố mẹ anh đi sớm. Tối hôm đó anh không thể nào ngủ được, mắt anh cũng cứ nháy mãi thế này. Anh cũng chẳng biết bây giờ mấy giờ nhưng anh chắc chắn đã rất khuya rồi vì anh cứ nằm trần trọc mãi. Điện thoại trong nhà đổ lên mấy hồi chuông. Sơn nghe thấy có bác làm vườn bắt máy rồi từ đâu đó chú anh xuất hiện kéo anh ra chiếc xe hơi của chú và đưa anh đi. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng Sơn đủ lớn để cảm thấy sự sợ hãi, tay anh run lên bần bật. Chiếc xe của chú anh lao vun vút trên xa lộ, vào thành phố rồi chạy thẳng đến bệnh viện. Sơn thấy người ta đẩy mẹ anh ra, Anh hét lớn rồi chạy theo mẹ, nắm rất chặt tay bà nhưng chẳng thấy bà nắm lại tay anh như đã làm trước đó. Từ sâu thẳm trong trái tim anh biết rằng mẹ anh đã chết, người phụ nữ duy nhất anh yêu thương đã chết. Rồi chú anh giữ anh lại đó, anh lại bắt đầu chờ đợi. Đói, lạnh nhưng Sơn vẫn cứ đứng bên ngoài phòng mổ. Sơn thấy những người mặc áo trắng, áo xanh ra vào không ngừng. Chú anh thì cứ chạy đến để hỏi thăm tình hình thế nào nhưng chả ai thèm để ý đến chú anh mà cứ lác đác bỏ đi. Một mồi Sơn lịm đi rồi bất ngờ tỉnh giấc, ánh mặt trời đã lên đỉnh điểm. Rồi Sơn thấy một bác sĩ lớn tuổi bước ra, chú anh vẫn hỏi như những lần trước. Trong cơn bần ngủ mơ màng anh nghe được bác sĩ nói “Đây quả là trường hợp hy hữu cứu sống được, chúc mừng gia đình”. Sau đó anh mới biết bố mẹ anh bị tai nạn, bố anh được cứu sống nhưng dây thanh quản bị đứt nên giọng nói sẽ không được như xưa. Đó là những hình ảnh những gì còn sót lại của anh về đêm hôm đó.

- Không thể chờ đợi được nữa. Con phải vào tìm chú.

Sơn nói lớn và phóng nhanh ra cánh đồng cỏ nơi mọi người tiễn ông chú làm ông Hoàng cùng mọi người cuống quýt chạy theo sau. Thật may ông Hoàng đã kịp ôm Sơn lại không cho vào trong cấm địa. – Con không được vào.

- Không, con phải vào.

Giọng nói ông Hoàng ồm ồm vang lên trong đêm tối làm Sơn im lặng. Anh không biết phải nói gì hơn. “có nên đòi co với bố mình không”. Trong phút im lặng ấy. Từ phía trong đồng cỏ. Một ánh đèn lóe sáng, hết chữa lên trời rồi lại hướng xuống đất như người say đang trong cơn loạn choạng.

- Chú.

Sơn hét lớn và nhảy vào trong làm ông Hoàng nhảy theo sau. Mọi người không ai dám tiến vào mặc dù ông chú ở rất gần. Cách chừng 50m. Ông chú đang nằm bệt dưới đất, mặt cắt không còn giọt máu, tay chân bị gai rừng cào xước, máu chảy thấm lên cả áo.

- Ta đã thấy nó, là nó. –Giọng ông chú thều thào.

- Là gì vậy?

- Là nó, con chó săn trong truyền thuyết.

Nói đến đây ông ngắt lịm đi.

Có tiếng sột soạt trong đám cỏ bên cạnh, Sơn giật vội cây đèn pin chạy về hướng ấy.

- Sơn. –Ông Hoàng hét lớn.

Nhưng chạy được nửa chừng Sơn đứng khựng lại. Dưới ánh đèn pin, một thân hình góm giếc hiện ra, quần áo rách rưới, bản thủ, tóc tai rối bù, xoắn tít, bết lại thành từng cục. Thấy Sơn hấn ta vội bỏ chạy. –Ta đã trông thấy nó, là nó, là nó. Con chó săn trong truyền thuyết. Ha ha ha. –Giọng nói của tên điên vang vọng kèm theo một tràng cười man rợ.

***

Sơn hết sức lo lắng, cậu đứng ngồi không yên bên giường ông chú. Mọi người tập trung quanh giường. Từ đêm qua, một tay cậu chăm lo cho ông. Chính Sơn đề nghị để ông ở nhà vì Sơn thấy ông không hề có vết thương nặng nào mà đơn giản chỉ là sốc tâm lý. Tinh thần hoảng loạn, chắc ông đã gặp phải gì đó ghê rợn lắm.

Đang mải suy nghĩ thì câu nói của An làm Sơn sực tỉnh.

- Em mới thấy tay chú cử động.

- Chú ơi, chú tỉnh đi. –Sơn nói với vẻ mặt đầy lo âu.

- Ta đang ở đâu? –Mắt ông chú từ từ mở kèm theo giọng nói yếu ớt. –Ta ngủ được bao nhiêu ngày rồi.

- Chú đang ở nhà. Bây giờ là 6 giờ chiều. Sau khi đưa chú về nhà khoảng 2,3 tiếng chú liên tục la hét cháu phải cho chú một liều an thần chú mới ngủ tới chiều đây. Chắc chú đói lắm rồi phải không.

- Để em đi lấy cháo cho chú.

- Khát, ta khát.

- Được rồi, đây. –Vừa nói ông Hoàng vừa rót cho ông chú mấy muỗng nước nhỏ.

Sơn ngồi xuống bên cạnh giường rồi thở phào nhẹ nhõm.

- Chú không bị thương tích gì nhiều, chỉ bị gai rừng cào và xây sát do té ngã thôi. Nhưng tâm lý chú có điều bất ổn, tại sao vậy ạ.

Ông chú liếc nhìn quanh tỏ vẻ dè chừng. Sau đó ông nhắm mắt lại và từ từ nhớ lại.

- Mọi người ra ngoài hết đi và đóng cửa lại. Chỉ tôi và Sơn ở lại. –Ông Hoàng nói với mấy người giúp việc.

- Có cháo rồi đây ạ. An vừa bung bát cháo lên vừa nói.

- Con ra ngoài luôn đi.

- O, tại sao... -An hoảng hốt.

- Để nó vào. Nó cũng là người trong họ, nó phải biết. –Ông chú nói.

Chỉ chờ cánh cửa khép lại, ông bắt đầu kể. Chắc các cháu cũng đã nghe qua câu chuyện truyền thuyết gắn với dòng họ ta rồi. Và cái cấm địa ấy từ bao đời nay không có một ai được bước chân vào. Tuy nhiên ta đã là người phá lệ, ta là người đầu tiên bước chân vào khu đồng cỏ ấy. Khi ta đi băng qua cánh đồng cỏ, ta nhanh chóng vượt qua khu rừng già. Ta cố băng qua thật nhanh để đến kịp lúc tên xâm phạm lãnh thổ kia còn ở đó, ta hướng ngay đến mỏm đá nơi mà tên lạ mặt kia đã đứng lúc chiều. Ta vượt qua cái thác cao bằng con đường đất bên cạnh. Khi ta lên đến được đỉnh mỏm đá thì ta không

thấy hần ở đó nữa và trời đã tối nhem chẳng thấy gì. Ta vội vã tìm đường xuống núi, hướng theo ánh sáng nhá nhem của căn nhà này. Khi ta vừa bắt đầu bước xuống chân của cánh đồng cỏ, một mùi hôi tanh xộc thẳng vào mũi. Nó tanh đến nỗi mà bất cứ người nào, dù có cứng cáp hơn ta đi nữa cũng muốn nôn mửa hết những thứ đang có trong bụng ra.

Ta có cảm giác một luồng gió chạy dọc sống lưng, ta từ từ quay người lại và ta đã gặp nó. Ta rọi ánh đèn pin thẳng vào nó, con ác quỷ đã giết chết ông sư nhà chúng ta. Nó có đôi mắt màu xanh da trời sáng lóe trong bóng tối. Móng vuốt sắc nhọn. da bì như da voi, không có lông. Đúng là con chó trong truyền thuyết của dòng họ chúng ta.

Nước dãi của nó nhỏ ra đầm đìa, đang giương cặp răng nanh sắc nhọn về phía ta. Ta sợ hãi đến tột cùng, tay ta không còn sức nhấc nổi cái gì nữa. Nhưng trong giây phút định mệnh ấy, ta biết rằng, con đường sống duy nhất của ta là ra khỏi cái cấm địa này, ra khỏi nơi mà tổ tiên ta đã tạo ra để giam giữ con quái vật ấy. Ta ngồi xuống nhặt nhanh cây đèn pin và bắt đầu chạy. Nó là cơ hội sống cuối cùng của ta. Ta cũng không để ý là nó có chạy theo ta hay không nữa. Ta cứ cầm đầu về phía ánh sáng của căn biệt thự mà chạy. Khi ta không còn chút sức lực nào nữa, ta đã ngã xuống ngay đây và thật may là mọi người đã có mặt kịp lúc.

Ông Hoàng ngồi bệt xuống giường. Miệng lẩm bẩm.

- Tại sao lại xảy ra sự việc hy hữu này? Nhất định không được để ai vào trong cấm địa nữa, nhất định không được xảy ra một lần nữa.

Son im lặng không để ý đến bố anh mà chú tâm vào câu chuyện của ông chú hơn. Anh suy nghĩ đôi chút rồi hỏi lại.

- Nhưng chú có khẳng định đó đúng là con chó săn trong truyền thuyết chứ? Có thể lúc đó chú quá sợ hãi dẫn đến hoang tưởng thôi.

Son dường như không tin vào những sự thật phi khoa học này. Bởi vì anh biết rằng không có giống sinh vật nào giống như chó mà lại có da bì cả.

- Ta khẳng định là thế. Lúc đó ta đã rọi thẳng đèn pin vào nó.

An ép chặt tay vào tay Son. Son uống vội cốc nước trên bàn, tay vẫn cầm cốc nước khăng khái nói:

- Thực tế thì không hề có sinh vật nào có thân hình giống chó mà lại có da bì cả. Da bì chỉ chỉ có ở những loài động vật như voi, tê giác. Còn dù là chó hay giống sói đều có lông cả. Loài động vật giống chó nhưng có da bì chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

- Nhưng không chỉ mình ta thấy nó và cả ông sư của ta cũng vậy.

- Nhưng đó chỉ là truyền thuyết chú à, không tin được đâu.

Ông Hoàng chen ngang vào cuộc nói chuyện giữa hai người.

- Đây không phải lúc tranh luận là nó có thật hay không mà phải ngăn chặn các hành vi xâm phạm vào cấm địa của chúng ta. – Vừa nói ông Hoàng vừa nháy mắt ra hiệu cho Son im lặng vì không muốn cuộc tranh luận này làm ảnh hưởng đến sức khỏe của ông chú.

Ông chú từ từ ngồi dậy, ông nói.

- Thôi bỏ đi, dù sao ta cũng không muốn làm lớn chuyện này.

- Nhưng làm sao ta có thể chắc chắn rằng họ không xâm phạm lần nữa. Nếu bỏ qua chắc chắn họ vẫn sẽ tiếp tục. – Ông Hoàng nói.

- Nhưng nếu làm lớn chuyện này, công an sẽ vào cuộc. Có thể người ta sẽ phải vào cấm địa đấy. Không thể để xảy ra chuyện này. Với lại chưa có người nào phairt chết cả, chúng ta nên bỏ qua chuyện này đi.

- Đúng vậy, Son đồng ý. – Hơn nữa ông ta có thể nói là đi lạc vào khu rừng này, vì nó đâu phải thuộc hoàn toàn quyền sở hữu của ta. – Son nói. – Khu rừng bên cạnh đầu phải là đất của ta. Mà cũng có thể là ông ta đi lạc thật.

- Vậy chuyện này chấm dứt ở đây. Ta nghỉ ngơi rồi sẽ khỏe lại thôi. Mọi người về phòng đi.

Son rời bước về phòng, trong đầu còn lảng vảng về hình bóng con quái vật ấy. Con quái vật đã gây ra cái chết cho tổ tiên anh. Nhưng anh không tin là nó có thật.

Anh mở cái laptop ra và có tìm hiểu xem có sinh vật nào giống như vậy không.

Ở đây không có mạng internet cáp quang như ở đồng bằng mà chỉ có thể sử dụng mạng không dây. Tuy nhiên tốc độ của nó cũng làm Son thấy nóng mặt, sóng điện thoại ở đây còn chưa được 3 nấc hưởng gì sóng 3G. Tay anh liên tục gõ vào bàn phím các từ như “các loại chó trên thế giới có da bì” hay “quái thú giống chó”... Rồi phải ngồi chờ cả phút vì tốc độ truyền của nó, sự chờ đợi làm anh mệt mỏi, chính anh cũng không biết là mình gục trên máy tính từ bao giờ.

Chương 3: Kể theo dõi là ai?

Mặt trời lóe những tia sáng đầu tiên xé tan màn sương dày đặc bao phủ lấy đất rừng Tây Nguyên. Tiếng gà rừng cất lên từ xa vọng lại được bàn tay của núi rừng nhào nặn nghe âm vang từng hồi. Mặt trời càng lên cao càng làm giảm đi cái lạnh bao lấy nơi đất rừng Tây Nguyên này. Hai tay Sơn bung hai ly cà phê vừa mới pha lên sân thượng.

- Chú đã khỏe hẳn chưa mà dậy sớm thế? – Sơn nói.

- Ta đỡ nhiều rồi.

Sơn đặt ly cà phê lên bàn. Nhìn ông chú đầy lo lắng, mới chỉ mấy ngày mà nhìn ông đã khác hẳn, không còn sợ hãi hay suy nghĩ gì về vấn đề hôm đó nữa.

- Đen không đường của chú đây.

- Cháu vẫn nhớ sao. – Ông mỉm cười.

- Nhớ chứ. – Vừa nói Sơn vừa ngồi xuống ghế. Anh tiếp tục. – Nơi đây đúng là nơi nghỉ dưỡng lí thú chú nhỉ. Từ lúc sống ở nơi sầm uất cháu chỉ ước ao có một cuộc sống yên bình như nơi đây thôi.

Vừa nói Sơn vừa nhìn ra cánh đồng cỏ bao la xung quanh. Một màu xanh tràn ngập cả một vùng.

- Ở đây không khí trong lành, núi non hùng vĩ, vì ít người đi lại nên không hít bụi đường như trong thành phố đâu. – Vừa nói ông vừa nhấp hớp cà phê.

Nhìn cánh đồng cỏ xanh tươi, không khí trong lành, khí hậu dịu mát nơi đây Sơn nhớ đến lần được khám nghiệm tử thi đầu tiên ở Mỹ với giáo sư Brown- người hướng dẫn của Sơn tại một vùng quê hẻo lánh của tiểu bang Oklahoma. Đó là xác chết đầu tiên Sơn được khám nghiệm và để lại cho anh ấn tượng nhất. Sau khi vụ án được phá xong anh cảnh sát địa phương còn mời hai vị bác sĩ pháp y về nhà anh ta để uống rượu qua đêm. Đó là một trang trại ở vùng quê hẻo lánh, được xây trên khu đất rộng, trồng rất nhiều loại rau quả. Mà người quản lí là bố mẹ của anh cảnh sát trên. Đó cũng xem như là việc làm rảnh rỗi lúc về già của họ. Anh liên tưởng tới bố anh, ông cũng đã lớn tuổi, nên làm cái gì đó cho khỏi khóa chứ không thể ngồi không được vì Sơn rất hiểu bệnh tâm lí của những người ở lứa tuổi này. Anh nghĩ nên xây dựng cái đồng cỏ này thành trang trại có vẻ là hợp lí nhất. Tiếng gáy vang của gà rừng làm anh bừng tỉnh về thực tại.

- À mà cháu có dự định này không biết có nên nói với chú không?

- Chuyện gì vậy?

- Cháu thấy cánh đồng cỏ này, khu rừng này nếu bỏ phí như vậy thì uổng phí quá. Khu này toàn là đất đỏ hay là ta nên xây dựng một nông trại trên đồng cỏ này, còn khu rừng thì...

- Cháu nói gì vậy. – Vừa nói ông vừa đứng dậy chống hai tay lên lan can sân thượng, nhìn thẳng ra đồng cỏ. Sau một hồi suy nghĩ ông trả lời. – Nó là cấm địa đấy, từ bao đời nay gia đình chúng ta có được xâm phạm đến nó đâu.

Sơn nhấp nhanh ngụm cà phê rồi cũng đứng theo sau ông chú.

- Nhưng mà cháu nghĩ nó không phức tạp đến thế đâu. Có thể hôm trước chú chỉ gặp một con chó hoang bình thường thôi.

- Cháu vẫn nghĩ là ta hoang tưởng sao? Ông gằn giọng.

Sợ ông chú nóng giận Sơn giải thích ngay.

- Không phải là hoang tưởng mà đó là hội chứng sợ hãi dẫn đến hoang tưởng, khi chú bị ám ảnh bởi con quái vật đó nhiều quá, chỉ cần chú thấy một con chó có hình dạng tương tự trong một điều kiện thần kinh đang căng thẳng ngay lập tức trong đầu chú lại nghĩ ra con quái vật đó. Và rồi khi thấy bất cứ hình tượng gì tương tự chú cũng... Ở đây chó hoang vốn rất nhiều mà.

- Không phải thế. Thật ra ta...

Sơn cắt lời.

- Thật ra cháu tìm hiểu mấy ngày nay thì biết được là con quái vật trong truyền thuyết nhà chúng ta có nét gần giống với con này đây. – Vừa nói Sơn vừa đưa cái di động cho ông chú. Cả hai tiến lại bàn để xem cho dễ hơn.

- Phải, có nét rất giống nhưng con ta thấy to hơn thế này. Đây là...

Như cảm thấy ông chú đã sai lầm, Sơn ngã người ra sau ghế giải thích.

- Nó được gọi là quái vật chupacabra hay còn được gọi là quỷ hút máu dê huyền thoại. Có rất nhiều quốc gia mô tả loài quái thú này theo hình dạng khác nhau nhưng giống chó nhất có lẽ là chupacabra trong truyền thuyết của bang Okalahoma tại Mỹ. Nhưng chưa có một bằng chứng khoa học nào về sự tồn tại của sinh vật này và nó cũng chưa bao giờ tấn công người cả.

- Tóm lại ta không cho phép con xâm phạm vào cấm địa. Từ xưa đến giờ và sau này vẫn vậy.

Nhận thấy sự cương quyết của ông chú Sơn cũng không đề cập đến vấn đề này nữa. Chưa bao giờ anh đề cập đến vấn đề gia đình với người thân trong nhà. Anh vốn chỉ muốn chú tâm vào sự nghiệp của mình nhưng bây giờ anh cảm thấy mình đã lớn, bố anh đã già, anh muốn gánh vác phần nào trách nhiệm của một người con lớn trong gia đình nhưng đã bị chú anh gạt phắt cái ý kiến của mình. Anh im lặng, anh chỉ biết vậy vì đó là những gì tốt nhất lúc này. Anh không thể trái ý người chú mà anh yêu thương nhất. Chưa bao giờ mà anh và chú anh bất hòa như vậy, có thể nói là 30 năm nay anh và chú chưa bao giờ tranh cãi như vậy. Một giọng nói vang lên thật đúng lúc và đó là điều mà Sơn mong muốn nhất lúc này.

- Hai chú cháu ăn cháo tổ yến này. Loại này rất tốt, chú phải ăn để mau hồi phục. –Câu nói của ông Hoàng như là một sự giải vây cho Sơn.

- Ba và chú ăn đi, con muốn đi dạo với An.

Sơn bỏ đi như không muốn nhắc đến chuyện này nữa.

Anh và An, cả hai cùng đi dạo quanh ngôi làng này. Một kiểu giảm stress của người Mỹ. Qua bao năm thì cảnh vật ở đây cũng không thay đổi mấy. Hôn nữa vốn chả có ai để ý đến nơi đây cả, nó nằm khá tách biệt với thị trấn và chỉ có bốn căn biệt thự chỉ dành để cho mấy tay đại gia dưới phố lên đây mà nghỉ dưỡng, không bị ai làm phiền. Cả mấy ngôi biệt thự đều không cách xa mấy. Nhà cửa thì cũng thưa thớt. Sơn đưa mắt nhìn vào ngôi biệt thự đầu tiên một cảnh tượng hoang tàn đồ nát, lá bụi phủ đầy sân. Sơn có cảm giác như đang bị ai đó theo dõi, cậu giả vờ cột dây giày rồi quay phắt người lại nhưng chẳng có ai. An tò mò.

- Gì vậy anh?

- À, không có gì. Trừ căn biệt thự đầu tiên ra sao không thấy chủ nhân hai căn biệt thự này nhỉ?

- Đúng vậy, từ hồi ở đây em có bao giờ thấy mặt họ đâu.

Vừa nói hai anh em vừa tiếp tục bước đi. “Nhà cửa ở đây thưa thớt quá, lại vắng vẻ. Mà chắc cũng không ai còn nhớ đến mình nữa rồi”. –Sơn trầm nghĩ.

- Anh muốn tìm hiểu xem tại sao ông chủ ngôi nhà này lại vào trong cấm địa nhà chúng ta.

Sơn và An đang đứng trước ngôi nhà thứ ba này. An kéo tay Sơn lại.

- Nhớ đâu ông ta nói vào nhầm thì sao, chuyện thường thôi mà, cánh rừng đó rộng lắm.

- Cứ vào hỏi thử xem, xem như là tạo quan hệ xóm làng, biết đâu sau này còn nhờ vả, ở đây chỉ có mấy người này thôi mà.

- Vậy cũng được. –An gật đầu.

Sơn lớn tiếng gọi cửa. Mãi lát sau mới có người đàn ông bước ra nhưng không chịu mở cửa. Đúng là người đàn ông hôm trước anh thấy qua cái kính viễn vọng nhà mình. Người đã vào trong cấm địa nhà anh.

- Gì vậy, ai đó? – Ông ta gần giọng.

- Cháu là hàng xóm ở gần đây. Cháu muốn làm quen để sau này tiện việc qua lại thôi ạ.

- Được rồi, nhưng cậu ở nhà nào.

- Cháu ở ngôi nhà cuối cùng kia ạ.

Ông ta rút chìa khóa ra khỏi túi định mở cổng nhưng nghe câu trả lời của Sơn ông ta có vẻ khựng lại.

- Không phải chứ, tôi chưa bao giờ thấy cậu. Cậu về đi, tôi bận lắm.

Bộ râu quai nón, khuôn mặt chữ điền và thân hình to cao với nước da ngâm càng làm cho vẻ mặt ông ta thêm hung hăng hơn. Cái áo thun không cổ bó sát người làm cho thân hình ông ta thêm rắn chắc. Điều đặc biệt là trên má phải của ông ta có một vết sẹo khá dài cắt ngang bộ râu quai nón, tuy mái tóc dài có che mất một phần vết sẹo nhưng Sơn vẫn có thể nhìn thấy vết sẹo ấy. Sơn đặc biệt chú ý đến vết sẹo này. Mặc cho ông ta không mở cửa Sơn vẫn tiếp tục.

- Chú ơi, sao chú lại nhốt chó vào trong cái ga ra kia ạ, ở nước ngoài như vậy là ngược đãi súc vật đó. –Vừa nói Sơn vừa đưa tay qua cánh cổng chỉ

vào cái ga ra trong nhà.

- Nay, tôi đâu có nuôi chó. Ở nước ngoài thì cậu cũng phạm tội vu khống đấy.

- Vừa rồi lúc chú định mở cổng cháu thấy tay áo chú bị ướt và có dính lông chó, chắc chú vừa tắm cho nó xong. Hơn nữa trước cổng ga ra có nhiều giọt nước bắn thành tia nhỏ cháu nghĩ là do chó nhà bác rũ lông mà có vì chó khác với người, chúng không có tuyến mồ hôi trên da nên sau khi tắm chúng thường rũ lông để giữ nhiệt cho cơ thể.

- Vớ vẩn. Tao không rảnh để tiếp chuyện đám nhóc chúng mày, đi ngay. – Vừa nói ông vừa quay lưng bỏ đi, vết sẹo dài trên má đỏ ửng lên vì tức giận.

- Đó, em thấy chưa, ông ta có cho chúng ta vào nhà đâu mà em sợ. – Son nhún vai.

An kéo tay Son.

- Về thôi anh. Trưa rồi. Về ăn cơm không bỏ lo.

Son nhận thấy sự lo âu trên nét mặt của em gái anh. Anh hỏi.

- Em sao thế?

- Chỉ là em đói bụng thôi.

- Không phải chứ, nói anh nghe đi nào.

Nét mặt An tỏ vẻ bất an, cô nắm tay anh, ép chặt thân vào anh, mắt nhìn qua lại tỏ vẻ dè chừng. Cô nói nhỏ vào tai Son.

- Hình như em cảm thấy có người đang theo dõi chúng ta.

- Không phải đâu, ban ngày ban mặt, có gì đâu mà sợ.

Son chỉ nói vậy để trấn an cô nhưng thật ra anh cũng có cảm giác này. Không ngờ rằng chính em gái anh cũng cảm giác như vậy. Trực giác nhiều khi luôn là sự thật.

An kéo tay Son đi. Anh cũng không hỏi nữa mà đi theo An để cô cảm thấy yên tâm hơn. Chiếc ô tô vượt qua vùn vút qua trước mặt họ. Bụi đường bốc lên mù mịt. Cả hai lấy tay che mũi lại để tránh hít phải bụi đường. Từng làn đất đỏ bốc lên cao. Đường ở đây cách xa thị trấn, dân cư lại vắng vẻ nên chưa được làm lại. Cũng may ở đây ít xe cộ qua lại nên không khí còn trong lành chứ mà tấp nập như dưới phố thì cũng chả khác gì cái lò nướng cá, suốt ngày hít phải khói bụi.

Chiếc xe rẽ vào căn nhà thứ hai, căn nhà mà Son chưa thấy chủ nhân của nó ra khỏi nhà bao giờ. – Thì ra là ông ta không ở đây thường xuyên. – Son thầm nghĩ.

Ông chủ nhà bước xuống xe tay móc chùm chìa khóa trong túi ra để mở cổng cho chiếc xe vào. Tay ông phì phèo điều thuốc, ông ta mặc áo vest trông rất lịch sự. Son nhanh chóng tiến lại gần để làm quen với vị hàng xóm lạ mặt này. Ông ta hỏi đầu chứ không phải để tóc ngắn như hôm trước Son đã thấy trên sân thượng. Nó làm anh ấn tượng với ông ta hơn.

- Chào chú, gia đình cháu ở gần đây rất vui được làm quen. – Vừa nói anh vừa đưa tay ra như muốn bắt tay.

- À, rất vui được làm quen. Mời hai cô cậu vào nhà uống nước. – Vừa trả lời ông ta vừa đáp lại cái bắt tay của anh.

Câu trả lời của ông ta làm Son hơi bất ngờ. Thái độ của ông ta khác hẳn như những gì mà anh nghĩ lúc này. Son cứ tưởng ông cũng sẽ đuổi anh đi như người đàn ông nọ. An có vẻ như muốn kéo Son về nhà hơn là vào đây.

- Sao, sợ tôi làm gì hai người sao. – Vừa nói, ông ta vừa đưa rút tấm danh thiếp trong túi áo vest đưa cho hai người.

Trần Khoa Đăng, chuyên gia nghiên cứu sưu tầm đồ cổ. Son chỉ đọc tới đó, An nhào người qua cách tay Son nhìn vào cái danh thiếp như một sự tò mò ngẫu nhiên.

- Vào được chứ em – Son hỏi về chế giễu.

An khẽ gật đầu. Chờ cho chiếc xe chạy vào ga ra xong, ông Đăng dẫn hai người vào phòng khách. Son đảo mắt khắp nơi như muốn tìm hiểu nhiều hơn về nơi đây.

- Soi mới nhà người khác là điều rất kiêng kị đối với người dân miền Bắc đấy. – Ông ta nói về diêm đạm.

- Không, chỉ là...

Son chưa kịp nghĩ ra nguyên cớ gì để giải thích cho sự thiếu lịch sự của mình thì ông ta đã xen ngang.

- Đó chỉ là đối với người miền Bắc thôi, tôi là người miền Nam mà. Hai cô cậu cứ tự nhiên.

- Vâng.

Son cười thầm vì sự vui tính của ông ta.

- Hai người uống gì để tôi lấy. Một ly whisky nhé.

- Không cần đâu, cháu chỉ ghé qua đây một lát thôi.

Ông ta cười nhạt và đi xuống nhà dưới trong khi Son vẫn đang quan sát về căn nhà. Căn nhà này phòng khách rất lớn, dường như cả tầng trệt của nó là phòng khách và nhà bếp còn tầng trên mới là phòng ngủ. Nội thất hết sức sang trọng, nhiều bình gốm cổ được dựng trên các tủ cuối căn phòng. Mấy căn nhà ở trong làng này vốn tồn tại từ thời Pháp do một tay Việt gian theo Pháp xây lên để nghỉ dưỡng. Căn này cũng nằm trong số đó.

- Nước lọc cho tỉnh táo nhé.

Vừa đặt cốc nước lên bàn ông ta đã nói tiếp.

- Tôi hút thuốc được chứ? – Ông ta lịch sự hỏi.

Son cười nhạt ngả người ra sau.

- Không sao, bác cứ tự nhiên. – Son đáp.

- Hai vợ chồng cậu chắc lên đây nghỉ mát.

Câu nói của ông ta làm không làm hai người ngạc nhiên. Có lẽ ở đây không ai nhớ đến Son nữa cả huống chi những người mới đến như ông ta.

- Không, chúng cháu không phải vợ chồng, đây là em gái cháu.

- Ô, vậy sao. Tôi chưa thấy cậu bao giờ. – Vừa nói ông ta nhả từng hơi thuốc ra. Mùi thuốc bay khắp phòng.

- Vâng, thật ra cháu mới đi học từ xa về. Mà không biết sao chú lại ở đây ạ. Chú làm việc ở đây à. – Son chuyển chủ đề sang người đàn ông.

- Cậu không đọc danh thiếp của tôi sao.

Son nhìn lại tấm danh thiếp nhưng vẫn không thấy địa chỉ cơ quan, chỉ có địa chỉ nhà riêng. Nét mặt Son tỏ vẻ lúng túng.

- Tôi chỉ là người sưu tầm đồ cổ thôi. Công dân tự do mà. – Ông thân nhiên trả lời.

- Vậy ra ở đây có đồ cổ ạ?

- Không, tôi chỉ lên đây nghỉ dưỡng thôi. Ở đây thì có gì chứ. Ông ta trả lời vẻ dè chừng. Tôi tìm đồ cổ ở dưới phố, tôi có cả tiệm cầm đồ riêng.

- Bác vẫn hay đi xuống phố như vậy à? Son tiếp tục dò xét căn phòng.

- Không. Hôm nay tôi xuống phố có chút việc riêng. Mà tôi chưa biết cậu ở nhà nào đấy?

Son đang nhìn bức tranh ông ta đang treo trên tường. Câu nói của ông ta làm anh giật mình.

- Cháu ở ngôi nhà cuối cùng. Mà mấy bức tranh này. – Vừa nói Son vừa chỉ lên bức tranh treo trên tường. – Bác rất thích tác phẩm của Leonardo da Vinci sao ạ.

- À, đó là tranh giả thôi.

- Cậu thích nó sao.

- Không, chỉ là...

Son đưa mắt liếc nhìn lên các bức vẽ của ông ta đang treo trên tường. Tất cả đều là tranh vẽ của Leonardo Da Vinci. Trong số đó anh đặc biệt quan tâm đến bức “Nàng Mona Lisa”. – Chẳng có lẽ nào bức tranh đó là giả sao ạ.

Ông ta quay lại nhìn theo ánh mắt của Son rồi cười khẩy.

- Tất nhiên rồi, nàng Mona Lisa thật đang nằm tại bảo tàng Louve của Pháp kia.

- A, thì ra vậy. Nhà cháu cũng có một bức y như vậy, là tranh giả nhưng là do chính tay ông nhà cháu vẽ.

- Ô thật sao, hôm nào tôi phải qua xem mới được.

Thấy ông có vẻ quan tâm đến nó, Sơn nói ngay. –Vâng, hôm nào mời bác qua chơi ạ.

Thấy đã trưa Sơn cũng xin phép ra về trước. Ra được ngôi nhà như là một sự giải thoát đối với An. Từ lúc vào nhà cô không nói câu nào mà cứ liên tục nháy mắt nhắc Sơn về nhà.

- Anh thấy nhà ông ta có gì lạ không.

- Không phải lạ, mà là rất quen thuộc. Trong nhà ông ta treo bức tranh của Leonardo da Vinci. Bức tranh giống hệt nhà mình. Có thể ông ta đang có một âm mưu gì đó với gia đình chúng ta chăng.

- À, em nghĩ là...

An chưa nói dứt câu thì cô bị kéo lại vì tay cô đang lồng vào tay Sơn. Sơn đứng trước một căn nhà nhỏ. Anh chăm chú nhìn vào ngôi nhà ấy. Căn nhà nhỏ bé đơn độc, nước sơn đã cũ đi vì mưa gió. Nó càng thêm nhỏ bé khi đứng cạnh mấy căn biệt thự này. Cửa khóa bên ngoài, từng lớp lá cây phủ lên mái nhà, bám chặt dưới nền sân như chưa được quét hàng tháng trời. Sơn đưa tay lay cánh cửa sắt. Cánh cửa dường như đã quá cũ kỹ nên tự động mở ra, tiếng “cọt két” hòa lẫn vào không khí. Bàn tay Sơn dường như đã dính ri của cánh cửa sắt bị ô xi hóa lâu ngày, nhưng anh chẳng quan tâm đến điều đó. Anh đi thẳng vào giữa sân, lặng im nhìn cái xích đu đã cũ kỹ cũng giống như cánh cửa kia. Đôi mắt anh trở nên vô hồn, anh ngồi lên nó, lắc lư qua lại. Anh nhìn thẳng vào cái đồng hồ kim đã cũ kỹ đang đeo trên tay.

- Anh tìm anh Liêm à. Từ ngày mẹ anh ấy mất thì em cũng không thấy anh ấy ở đây nữa.

Câu nói của An vẫn không làm Sơn chú ý. Đôi mắt vô hồn lặng lẽ nhìn vào hư không. Anh đã quên khuấy đi thằng bạn thân thuở nào. Kí ức chợt ủa về. Cũng tại khung cảnh này, chiếc xích đu này, hai chàng trai trẻ đang đứng đưa hòa theo chiều chuyển động của nó.

- Này, học công an thấy thế nào.

- Cũng ổn, còn cậu.

- Thật ra thì mình rất thích làm công an như cậu nhưng mà bố mình buộc mình theo nghề y. Nhưng giờ...

- Cái gì, cậu muốn học lại công an nữa sao. Đã thi đậu y thì nên học đi chứ.

- Không, tôi định đi du học. Trường tôi vừa có suất học bổng, tôi định học lên cao học, cậu thấy sao.

- Vậy thì theo đuổi ước mơ là sao, tôi không hiểu.

- Tôi định học pháp y, cậu thấy sao.

- Ủ, cũng được. Cũng là đem lại công bằng cho xã hội mà. –Khuôn mặt chàng trai trẻ tỏ vẻ rạng rỡ.

- Cái đó không quan trọng, quan trọng là mình thích. Nhưng mà... Chàng trai tỏ vẻ buồn hẳn.

- Tôi đi nữa cũng phải bốn, năm năm nữa. Chắc tôi sẽ nhớ cậu lắm đấy.

- Ủ, nhưng mà miễn cậu có đam mê là được. Hơn nữa cậu phải học đại học ở đây sáu năm rồi mới đi mà. Nói rồi chàng trai trẻ đưa tay ra, chàng trai kia đánh mạnh vào một cái và cả hai nắm chặt lại. Cả hai cùng gồng hết sức, mặt cắt không còn giọt máu.

- Á, thả ra, đau.

- Đúng là bác sĩ trời gài không chặt mà. Tặng cậu cái đồng hồ này xem như mừng mày đậu đại học.

Vừa nói cậu vừa cởi chiếc đồng hồ cho chàng trai trẻ. Chiếc đồng hồ kim bằng bạc đã cổ mà cậu còn sửa lại mấy lần vì nó là quà mẹ cậu tặng cho.

- cảm ơn, nhưng sắp vào thành phố học rồi, tôi 6 năm còn cậu 4 năm, vẫn còn gặp nhau thường xuyên mà...

Tiếng “lộp độp” của lá khô làm Sơn sực tỉnh về hiện tại. Tiếng động như có người đang dậm lên lá khô ở trước cửa. Sơn nhanh chóng đưa mắt về hướng ấy nhưng không thấy ai. Âm thanh ấy mỗi lúc một to làm Sơn bừng tỉnh hẳn.

- Ai? –Sơn hét lớn.

Âm thanh ấy vọng lại theo tần số rất nhanh và nhỏ dần. –Hắn đang bỏ chạy. –Sơn thầm nghĩ. Anh phóng như bay ra ngoài cửa. Chỉ thấy bóng hắn vừa khuất sau dãy nhà bên cạnh. Anh nhanh chóng bám gót theo hắn.

- Anh, chờ em với. –Tiếng An gọi với theo và chạy theo sau anh.

Sơn chạy ra tới cành cây cũng là lúc hắn cửa khuất bóng. Không biết là anh chạy nhanh hay hắn không có sức mà khoảng cách của anh và hắn ngày

càng gần. Hắn dường như rất am hiểu về địa hình nơi này, hắn lườn lách qua từng hẻm nhỏ, từng hàng cây. Tuy nhiên điều này chả là gì với Sơn cả vì đây là địa bàn của anh. Từ nhỏ anh và Liêm đã là đại bàng của khu vực này, có góc ngách nào mà không biết. Tên lạ mặt chạy ra một đồng cỏ rộng lớn, hắn cứ chạy, chạy mãi và khi nhận ra rằng Sơn đang chờ hắn ở phía trước thì đã quá muộn.

- Thì ra là ông. Sao ông lại theo dõi chúng tôi. –Sơn tỏ vẻ giận dữ.

- Tôi không, không theo...ai. –Ông ta đáp trả.

- Ông nói gì.

- Không, không được được lại gần gần. –Ông ta nói bằng giọng lắp bắp.

Sơn nhận ra rằng bên phải ông ta là cấm địa nhà mình. Ánh mắt ông ta cũng nhìn vào hướng đó. Như nhận ra ý định ý định của ông ta. Sơn hét lớn.

- Không được vào đó.

Ông ta định nhảy vào nhưng tiếng hét của Sơn làm ông ta khựng lại. - Ông hãy cho tôi biết tại sao ông lại theo dõi tôi.

- Mục đích của ông là gì.

Những câu hỏi dồn dập. Sơn tiến ngày càng gần lão ta. Bỗng nhiên lão ta nhảy thẳng vào trong cấm địa. Sơn vội lao theo ông ta.

- A. –Tiếng thét của An vang lên. Sơn quay lại, anh nhìn thấy An đang nằm sõng soài dưới đất vì vấp phải cái rễ cây gần đó. Anh vội đỡ An dậy.

- Có sao không.

- Em không sao. Mà ai vậy anh.

Sơn vội chạy lại trước cấm địa nhưng không còn thấy bóng hắn nữa. Chỉ còn một cánh đồng cỏ xanh tươi đung đưa trong gió. Anh tức giận, anh đập mạnh cái cột cấm hàng rào trước cấm địa.

- Vậy cảm giác của mình là đúng, hắn đã theo dõi mình từ khi mình ra khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ánh bình minh

- Mai Thi, chờ anh với.

Tôi nói và chạy theo cô ấy, vợ tôi. Cô ấy đang đưa tôi đến một nơi mà đối với tôi đó là một nơi vô cùng quen thuộc, quê nhà của tôi. Tôi rời cái xích đu trước nhà và chạy theo cô ấy. Tuy tôi chỉ đưa cô về đây có mấy lần nhưng tôi thấy rằng cô ấy còn chạy nhanh hơn cả tôi. Tôi chẳng thể nào bám kịp cô ấy.

Tôi cố chạy theo cô nhưng không thể nào bám kịp, cô lườn lách qua những góc ngách nhỏ nhất, tôi vẫn bám theo cô, sát từng bước một nhưng chẳng thể nào theo kịp cô. Những góc nhỏ này có lạ gì với tôi đâu, đây là nơi tôi với thằng bạn thân hay chơi trốn tìm thuở bé đây mà. Thế là tôi quyết định chạy qua con đường tắt để chặn đầu cô.

- Lần này anh sẽ bắt được em Mai Thi à. –Tôi thầm nhủ.

Tôi chạy ra khỏi con hẻm nhỏ. Thật kì lạ là cô cũng vừa chạy qua trước mặt tôi. Sao có thể thế được cơ chứ.

- Chờ anh với.

Tôi vẫn chạy theo cô, tôi đã mất cô một lần rồi và giờ tôi không thể để cô chạy vụt khỏi tầm tay của mình một lần nữa. Chợt tôi giật mình nhớ ra, đúng vậy tôi đã để mất cô ấy một lần, cô ấy đã chết rồi kia mà, vậy tôi đang đuổi theo ai đây.

- Liêm. Đi theo em. –Vừa nói cô ấy vừa quay lại nhìn tôi mỉm cười.

Đúng là vợ tôi rồi. Khuôn mặt ấy tôi không thể nhầm vào đâu được. Tôi không thể để mất cô một lần nữa. Tôi chạy vụt theo cô.

Bỗng cô đứng lại, trước một ngôi nhà. Ngôi nhà này cũng không quá xa lạ với tôi. Đó là nhà của Sơn, bạn thân tôi thuở bé. Theo quán tính tôi cũng đứng

lại. Tôi thở hổn hển sau cuộc chạy đua với cô ấy. Ngược nhìn lên tôi thấy cô vẫn đứng đó, không hề mệt mỏi, vẫn quay lưng về phía tôi.

Tôi không thể tưởng tượng được. Tôi véo má mình.

Đau, rất đau. Vậy là thật ư.

- Đúng là vợ tôi đã chết rồi cơ mà. Chính bác sĩ pháp y đã kết luận cô ấy bị đâm chết mà? Mà tại sao cô lại dẫn tôi tới đây khi mà tôi chưa hề kể cho cô nghe về Son?

- Hãy giúp em. Hãy để em chết được thanh thản. Tìm ra kẻ sát nhân. Hãy giúp em. –Tiếng nói ấy dường như không phải phát ra từ cô mà phát ra từ không gian xung quanh tôi. Và vợ tôi cuối cùng cũng đã quay mặt lại. Cô quay lại, nhẹ nhàng và từ tốn. Tôi hoảng hồn nhận ra con dao có khắc dấu mũi tên chỉ ra bốn hướng còn nằm trên ngực cô.

Giống như lúc cô chết vậy. Con dao vẫn còn cắm sâu vào ngực cô. Mặt cô, ôi, nó dính đầy máu, thật kinh khủng. Bất giác tôi lùi lại té nhào ra sau.

- Hãy giúp em. Hãy để em chết được thanh thản. Tìm ra kẻ sát nhân. Hãy giúp em.

- Hãy giúp em. Hãy để em chết được thanh thản. Tìm ra kẻ sát nhân. Hãy giúp em.

Khuông mặt cô, đầy máu me dính sát vào mặt tôi. Sợ hãi, tôi nhắm mắt lại.

Một cảm giác sợ hãi tột cùng chạy dọc cột sống. Tôi bừng tỉnh, mở mắt ra. Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Tôi bắt đầu nhớ về cô ấy nhiều hơn. Nhớ về lời hứa khi xưa của cô ấy. Cô ấy từng nói rằng “Nếu ai đó lấy đi thứ gì quý giá nhất của tôi thì cô ấy sẵn sàng lấy lại cho tôi”. Và rồi cô ấy đã thất hứa vì thứ quý giá nhất của tôi chính là cô ấy.

Tôi kéo tấm chăn và ngồi dậy khỏi giường.

Con đầu đầu là kết quả của con say đêm qua vẫn còn đeo bám lấy tôi. Nhìn chiếc đồng hồ cổ gắn dạ quang phát sáng trong bóng tối chỉ mới có 3h16'. Tôi biết mình chẳng thể ngủ được nữa. Tôi mở tủ lấy chai bourbon rót vào ly rồi tiến đến sát khung cửa sổ nhìn ra toàn cảnh bầu trời đêm.

Sài Thành về Đêm vẫn nhộn nhịp và sầm uất như ban ngày. Kéo tấm màn ra hai bên tôi càng nhìn rõ Sài Thành hơn ở tầng 13 của tòa chung cư quận Tân Bình này.

Với đồng lương ít ỏi của một sĩ quan cảnh sát trẻ tuổi như tôi sao có thể mua được tòa chung cư này chứ. Nó vốn dĩ là của vợ tôi, trước khi kết hôn cô đã mua nó rồi. Tôi cũng không hiểu nổi với đồng lương ít ỏi của một nhà báo thì cô mua căn nhà này kiểu gì nữa. Nhiều lúc tôi cũng muốn hỏi cô là nó từ đâu ra nhưng nhớ lại lời hứa trước khi kết hôn là không quan tâm đến quá khứ của nhau nên tôi không mở miệng được. Và rồi cô chết, không một lí do, không một lời trần trối. Không biết nhiều về quá khứ của cô, không biết gì về cái chết của cô. Phải chăng đó là vì tôi quá yêu cô hay đó là sự nhu nhược, đó là sự yếu đuối của bản thân để rồi không bảo vệ được chính người mình yêu. Và chuộc lại lỗi lầm lúc này là quá muộn, cô vẫn mãi mãi rời xa tôi nhưng tôi nhất định không thể để cô chìm vào quên lãng, không thể để kẻ giết người tự do tự tại hiên ngang đi bên ngoài trong khi vợ tôi đang nằm dưới mồ lạnh lẽo. Trên cương vị một người chồng tôi không thể làm vậy và trên cương vị một người cảnh sát thì càng không cho phép tôi như vậy nữa.

Nhấp nhẹ ngậm bourbon, từng luồng rượu nóng chạy dọc theo cổ họng đến dạ dày.

- Tại sao cô ấy lại đưa mình đến nhà của Son, chuyện này có liên quan gì ở đây. –Tôi trầm nghĩ.

Những câu hỏi ấy cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí tôi. – Nhưng Son đi Mỹ rồi mà, hơn nữa cô ấy đâu biết Son. Hay là mình nhớ cô quá nên hoang tưởng mất rồi.

Tôi cảm điện thoại lên với hi vọng tìm lại được số của Son nhưng bất lực. Một tháng trước, khi cô ấy chết, tôi trở thành kẻ tình nghi số một và bị buộc đình chỉ công tác. Tôi luôn bị nghi ngờ, theo dõi, bị điều tra. Tôi bị hỏi cung cả ngày, có khi thâu đêm suốt sáng. Bất lực, tức giận và sự ngu xuẩn làm lí trí tôi lu mờ. Tôi ném cái điện thoại đi đâu và giờ tôi cũng không còn nhớ nữa. Thế là tôi mất số Son, thẳng bạn thân của tôi. Tôi đưa tay cảm sợi dây chuyền dưới cổ, tượng Phật Di-Lặc có khắc chữ “Son” trên đó làm tôi thấy nhớ nó. Nhưng từ lúc mẹ tôi mất tôi chưa về lại quê nhà bao giờ. Nhiều chuyện đến cùng lúc làm tôi không để ý nhiều đến mọi chuyện xung quanh. Mẹ mất vì bệnh tật, vợ mất vì bị sát hại, Chưa đầy hai năm mà tôi đã mất đi hai người tôi yêu thương nhất. Tất bật với công việc, giờ tôi mới nhớ đến nó.

Tôi nhớ lại những tháng ngày thơ ấu, tôi đã tặng cho Son cái đồng hồ cổ của mình và sau đó Son còn tặng lại cho tôi cái dây chuyền Phật di lặc có khắc tên Son trên đó. Tuy nhiên tình bạn của chúng tôi đã cắt đứt từ 6 năm trước. Chính Son đã làm vậy sau cái chết của Hồng Vân. Có lẽ cậu ta còn trách tôi nên không liên lạc lại với tôi nữa.

Rồi tôi nhớ lại thực tại. Cả tháng nay tôi đâu có được rời khỏi đây, tôi thuộc diện tình nghi nên đâu được rời khỏi nơi cư trú cơ chứ. Tôi ngái ngủ. Hôm nay là ngày đầu tiên tôi được đi làm trở lại sau khi bị đình chỉ công tác cả tháng trời. Không biết tiến trình điều tra như thế nào nhưng chắc là tôi đã bị loại khỏi diện tình nghi nên mới được phục hồi công tác. Hôm nay chắc chắn tôi sẽ không uống rượu như cả tháng nay nữa. Nghĩ đến đây tôi đem ly Bourbon đi đổ ngay xuống bồn cầu. Cả tháng nay tôi đã thật ngu muội, đã bị chìm đắm trong men rượu. Tôi không thể làm được gì hơn ngoài những ngày say xỉn trong quán bar, trong bàn nhậu. Kể từ hôm nay, tôi nhất định sẽ tái sinh lại bản thân mình, tôi nhất định sẽ tìm ra những bí ẩn đằng sau cái chết của Mai Thi.

Bỗng cảm thấy uể oải vì cả tháng nay chưa được bơi tôi đứng dậy thay đồ chuẩn bị. Đó là môn thể thao tôi giỏi nhất và là môn thể thao thứ hai tôi biết

chơi. Môn đầu tiên là võ thuật, cái mà tôi đã được đào tạo trong quân ngũ. Ngoài ra tôi không biết môn thể thao nào cả kể cả những môn đơn giản như bóng chuyền, cầu lông hay kể cả môn thể thao vua.

Tôi rời nhà trên chiếc Sirius của mình, chiếc xe mà tôi mua từ khi mới vào nghề. Chắc ở cái chung cư này ai cũng ngạc nhiên khi mà người ở một khu sang trọng như thế này lại đi một chiếc xe tầm thường như vậy nhưng đối với tôi đó là một chiếc xe đẹp và đầy ý nghĩa. – Sirius là tên của một ngôi sao sáng nhất hành tinh đây con à. Mẹ mong là con sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất trong ngành cảnh sát. Món quà này không gì ý nghĩa bằng. Nó là quà của mẹ lúc tôi đi làm nên nó ý nghĩa hơn bất cứ món quà nào hết.

Câu lạc bộ “Ocean” giờ này chỉ có vài người vì trời giờ này còn rất tối. Tôi đã không đến đây cả tháng nay. Bình thường thì sáng nào tôi cũng bơi ở đây cả, đối với tôi đây mới là môn thể thao vua. Tôi có thể bơi lượn đủ kiểu, bơi hàng giờ. Khi mệt tôi lại giải lao bằng cách ngửa người ra trên mặt nước và thả lỏng cho lượng ATP trong cơ thể tăng lên, các cơ được thư thả, sau khi các cơ được nạp đầy năng lượng anh lại tiếp tục bơi, đó là cách mà tôi thường sử dụng để bơi hàng giờ dưới nước.

- Lâu rồi không thấy đến bơi vậy ông vua mặt nước. Tiếng mấy người bạn cùng bơi sáng vang lên.

- Mấy hôm trước tôi đi công tác. Tôi trả lời và giờ tay chào đám người bạn họ.

Ở đây ai cũng gọi tôi như vậy, chỉ có bạn bè mới gọi anh là Liêm mà thôi. Có một lần, một tên oắt con nào đó tới thách đấu bơi thi với tôi, nghe mấy tay này nói tên oắt con này đã thách đấu tất cả các câu lạc bộ ở thành phố mà chưa ai thắng được nó. Với tính háo thắng tôi nhận lời ngay với luật thi đấu là bơi tự do 1000 mét và cái biệt danh “ông vua mặt nước” cũng có từ đó.

Tôi lên bờ, cảm giác được bơi sau một đêm ngủ dài thật thoải mái, tuy có hơi mệt vì cả tháng nay đã bỏ nghề nhưng tôi cảm thấy rất phấn chấn. Nhưng cái làm tôi thật sự mệt mỏi bây giờ đây là cái chìa khóa xe máy của tôi đã không cánh mà bay. Đồ đạc vẫn còn nguyên như cũ, cửa vẫn khóa bên ngoài nhưng lại thiếu mất cái chìa khóa xe máy. Và tôi biết chắc ai đã làm trò này.

Cái trò cũ rít vẫn lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy được thực hiện bởi một đôi tay khéo léo có tài mở khóa đã giúp tôi trong rất nhiều vụ án.

“It feels like nobody ever knew me until you knew me, feels like nobody ever touch me until you touch me. Baby nobody, nobody, until you...”. Tiếng nhạc điện thoại vang lên. Bài này vốn là bài lúc nhỏ tôi và Sơn rất thích và hai đứa quyết định để nhạc chuông chung bài này. Tôi thì bắt máy mọi lúc còn Sơn có thói quen nghe gần hết bài rồi mới bắt máy. –Không biết Sơn còn để bài này không nhỉ? –Tôi trầm nghĩ trước khi nhấn nút nghe. Tôi không nói gì cả và chỉ im lặng nghe báo cáo của tên trộm.

- Báo cáo thượng sĩ Cao Thanh Liêm. Tôi bình nhất Cao Kì xin báo cáo tình hình. Hiện tại đã tìm được kẻ đã ẩn cắp chìa khóa xe của thượng sĩ ở quán Opportunità.

Tôi tắt máy và mỉm cười, tôi biết rằng những câu sau sẽ là “thượng sĩ hãy đến ngay quán để xác nhận và giải quyết tình hình...” nên không muốn phí thời gian nữa.

Liếc nhìn đồng hồ, chỉ 6h sáng. Còn sớm nên tôi thay đồ và đi thẳng qua cái quán đối diện để bắt tên trộm đồ. Bước vào quán tôi đi thẳng tới chỗ ngồi của tên trộm, cái bàn kê sát khung cửa kính trên tầng hai có thể nhìn ra khung cảnh xung quanh, cái bàn mà quen thuộc mà tôi vẫn ngồi cả tháng nay.

- Vẫn bourbon như mọi hôm phải không thưa ngài. –Cô phục vụ nói bằng giọng từ tốn và phát âm không chuẩn của một người Việt gốc Ý.

- Không, hôm nay tôi muốn một, à không, hai cái pizza và hai cà phê đen.

- Có ngay thưa ông. Xin vui lòng đợi.

- Cảm ơn Rita. –Tôi nói như để đáp lại cách ăn nói lịch sự của Rita. Cái tên mà tôi vẫn hay gọi buổi sáng mà không biết họ của cô thật sự là gì.

Tên ăn cắp ngồi đối diện với tôi vẫn không nói lời nào mắt nhìn anh chăm chăm mỉm cười.

- Báo cáo thượng sĩ, tôi đã lấy lại cái chìa khóa và thả hán đi mà không chờ mệnh lệnh của ngài. Xin chỉ huy trách phạt.

- Thôi đi ông, đưa chìa khóa đây.

Cậu bé mỉm cười và nhanh chóng đặt cái chìa khóa lên bàn như sợ tôi trách phạt. Cậu bé năm nay chỉ mới 17 tuổi nhưng cuộc sống đơn độc càng làm tăng thêm vẻ già dặn cho nó. Nước da trắng, mái tóc dài càng làm thêm tính lãng tử cho nó. Vốn nó sinh ra trong một gia đình giàu có nhưng cuộc sống hạnh phúc chẳng được bao lâu thì bố mẹ nó lại li hôn. Nó sống chung với bố, ông chỉ lo cho cuộc sống vật chất mà chẳng bao giờ giành tình cảm cho nó. Cuộc đời nó gắn liền với internet. Và nó bắt đầu giao du với đám bạn xấu, ăn chơi và thuốc lắc. Tôi gặp nó trong đợt cần quét trên địa bàn và đưa nó ra khỏi dòng đời xa ngã. Và nó theo tôi tới giờ. Vì quá rảnh internet và am hiểu mật mã, với cái đầu thông minh nó giúp tôi rất nhiều việc.

- Sao cậu biết hôm nay tôi đi bơi mà lại lấy chìa khóa của tôi?

- Cháu biết hôm nay chú được đi làm trở lại nên thế nào cũng đến câu lạc bộ thể là cháu chờ sẵn ở đó từ lúc tờ mờ sáng.

Vừa dứt câu thì Rita cũng đem thức ăn ra. Tôi đẩy cho nó hai cái pizza và cà phê còn anh giữ lại một ly cho mình. Thắng bé ăn ngấu nghiến. Vừa đánh răng trong cà phê cho tan ra, tôi vừa nói.

- Lần sau đừng có giờ trò cậ khóa của tôi, ai mà thấy được thì cậu tiêu đời.

Thằng bé cắn xong miếng bánh, nuốt vào cái ực rồi lên tiếng.

- Lúc ấy đã có chú lo mà. – Thằng bé cười toe tét.

- Đã bảo đừng có gọi tôi là chú rồi mà, nghe già lắm. –Tôi cáu gắt.

- Thế chú cũng đừng xưng hô cậu tôi với cháu nữa. Gọi em là được rồi.

- Được rồi, thế Kì gọi anh ra đây có chuyện gì không. –Vừa nói tôi vừa nhấp ngụm cà phê.

Thằng bé ăn hết một cái pizza, nó uống hết nửa ly cà phê rồi ăn tiếp cái còn lại. Nhìn như đã đói hai ba hôm rồi vậy. Tôi tiếp lời.

- Từ từ thôi ông tướng.

- Cháu ăn hết rồi sẽ nói. Người Việt Nam có câu “trời đánh tránh bữa ăn mà”.

Tôi cười nhẹ, nhìn vào trong ánh nắng bình minh. Sau đó châm điếu Craven đặt sẵn trên bàn. Cái này tôi không bao giờ gọi nhưng luôn có mặt sẵn trên bàn của tôi như một vị khách quen thuộc vào quán mà không cần gọi gì cả. Từng lần khói nhả ra không gian. Mùi thuốc là hòa lẫn mùi cà phê trên khói miếng thơm lừng. Mới tháng trước tôi còn được ngồi đây nhâm nhi ly cà phê với vợ thế mà giờ đây cô đã xa tôi. Tiếng nói của thằng nhóc làm anh giật mình.

- Đầu tiên cháu xin chúc mừng chú đi làm lại. À không, em chúc mừng anh đi làm trở lại. –Vừa nói nó vừa cầm ly cà phê cốc nhẹ vào ly cà phê của tôi giống như đang ăn mừng rồi tu một hồi hết sạch. Màu đen của cà phê vẫn còn trên mép, nó lấy tay quẹt ngang rồi tiếp tục. –anh đi làm lại thì em cũng có việc để làm. Tính tiền giúp em nhé. Nếu có vụ nào liên quan tới tội phạm công nghệ cao cứ giao cho em nhé.

Nó quay lưng bỏ đi tôi lắc đầu cười khuấy rồi cũng đứng dậy đi sau nó. Hôm nay tôi muốn đến sớm để tận hưởng bầu không khí của môi trường làm việc quen thuộc.

Đến cổng cơ quan tôi không quên xuống xe tắt máy đẩy vào giữa cổng rồi mới chạy tiếp. Tôi hỏi lên phòng của sếp Tổng. Sếp đã đến, cửa không khóa, Tôi nghe sếp đang nói chuyện với ai đó, tôi quay người định bỏ đi nhưng bỗng dừng lại để nghe cuộc đối thoại bên trong.

- Vụ của nạn nhân Mai Thi tôi giao cho đội của cô. Tôi đã nói bên cậu Hoàng chuyển hồ sơ qua, cô qua nhận giúp tôi.

- Bảng đảng này tôi theo dõi lâu rồi ạ, cảm ơn sếp đã tin tưởng tôi.

Nghe tới đây tôi chạy nhanh vào phòng sếp. Không suy nghĩ, tôi nói ngay.

- Vụ này giao cho em đi sếp. Vừa rồi bên cậu Hoàng đã xác định không liên quan đến em rồi mà. Em không phải nghi phạm. Sếp giao cho em đi.

Bất ngờ với giọng nói vang lên từ cửa, cả hai quay ra nhìn tôi như thể đang bước tới tôi nghe lên họ. Sếp Tổng là một người khá lớn tuổi, ông là giám đốc công an thành phố, ở cái tuổi của ông đáng lẽ ông nên về hưu để tận hưởng cuộc sống nhàn hạ nhưng với cấp bậc thiếu tướng và vì sức khỏe còn tốt nên ông vẫn còn ngồi trên cái ghế này. Mái tóc rẽ ngôi đã nhuộm màu bạc làm tôn lên vẻ sang trọng của ông nhưng khuôn mặt nghiêm nghị mới là thứ làm người ta đáng chú ý nhất. Với nước da bánh mật và khuôn mặt với hai cái sẹo lớn bên thái dương, lời nói của ông càng khiến người ta phải nể sợ. Ông đứng dậy chỉ tay vào cái ghế bên cạnh cho tôi ngồi xuống rồi tiếp lời.

- Không được, theo nguyên tắc cậu không thể đảm nhận vụ án có liên quan đến người thân của mình.

Đây cũng là một câu trả lời mà tôi dự đoán trước. Nếu đã như thế thì tôi sẽ âm thầm điều tra vụ này một mình.

Nhìn qua cô gái trẻ đang ngồi bên cạnh mình tôi gật đầu chào hỏi cho có lệ rồi nói ngay.

- Chào chị, không biết có giúp gì được cho chị không?

- Nếu có gì cần sự hợp tác của anh chúng tôi sẽ liên hệ với anh. Cô gái khá trẻ nói với giọng đầy sắc lạnh.

Cô gái trẻ có gương mặt khá ái và đôi mắt sáng, tựa như một nhân vật tình anh của ngành cảnh sát vậy. Cô có mái tóc rẽ ngôi và một cái mũi cao đầy khuê goi.

Sếp Tổng quay qua giới thiệu với tôi về cô gái trẻ.

- Đây là Đại úy Phương Uyên. Trưởng phòng điều tra tội phạm ma túy công an thành phố. Cô...

- Sao cơ. –Tôi ngắt lời sếp. –Ma túy. Tôi tưởng vụ này do bên trọng án đảm nhiệm chứ.

Tôi boăn khoăn không biết tại sao án của vợ tôi lại chuyển qua bên ma túy. Thông thường những vụ án mạng kiểu này phải được chuyển qua đội trọng án trước. Lẽ nào vợ tôi là dính dáng đến một đường dây ma túy nào đó ư.

- Cô đi qua cậu Hoàng nhận hồ sơ đi. –Sếp nói và nhìn về hướng cô gái. –Còn cậu về phòng đi.

- Sếp. Tôi muốn biết tại sao như vậy.

Sếp nhắc ông nghe lên định gọi cho ai đó. Tôi biết rõ tính sếp, một người cứng nhắc và kiên quyết. Chính sếp đã kí vào giấy đình chỉ công tác của tôi mà không một chút đắn đo hay suy nghĩ. Biết mình chẳng thể làm gì hơn, tôi chạy theo Phương Uyên. Cô gái trẻ đang đi ngoài hành lang tiến về phòng trọng án của anh Hoàng. Tôi chặn ngang cô gái lại.

- Đại Úy Phương Uyên, tôi muốn biết tại sao án của vợ tôi lại chuyển sang bên tội phạm ma túy?

- Cái này tôi không thể tiết lộ cho anh được.

Cô vẫn tiến về phía trước. Tôi thì đi lùi lại để tránh chạm phải thân hình đang lừng lững tiến về phía cô mà không một chút e dè. Khuôn mặt sắc lạnh của một cảnh sát được đào tạo có trường lớp. Cô trả lời mà không cần nhìn vào mắt tôi, cách trả lời đầy cứng nhắc.

- Cái đó bây giờ là nhiệm vụ của tôi.

- Tôi và cô sẽ cùng hợp tác. –Liếc nhìn đồng hồ tôi nhận ra mình có chưa đầy 20 giây nữa để thuyết phục cô vì phòng của Hoàng đã hiện ra trước mặt. –Tôi sẽ giúp cô. Dù gì tôi cũng là một cảnh sát xuất sắc, chúng ta sẽ hợp tác.

- Không. Xin anh lịch sự.

Câu nói danh thép của cô ta làm tôi thấy như bị xúc phạm. Tôi lui lại để cô ta đi kèm theo lời nhắc nhở.

- Rồi cô sẽ phải hối hận.

Cô ta đi qua và không quên để lại lời nhảm.

- Nếu là một cảnh sát xuất sắc thì hãy biết rằng những điều mà anh vừa

hỏi tôi nếu tôi cho anh biết được thì tôi cũng sẽ cho người khác biết được.Đó là bí mật nghiệp vụ. Nguyên tắc là thế.

Nếu vụ án này được giao cho đội trọng án thì anh Hoàng có thể còn khai thác được chứ giao cho đội ma túy thì con đường tình báo này xem như đi vào ngõ cụt. Tôi sẽ không biết phải lấy thông tin từ đâu ra để điều tra.

Đứng nhìn Phương Uyên đi vào phòng của anh Hoàng bỗng tôi chợt nhớ ra một điều. – Đứng rồi, đội trọng án. Bây giờ anh Hoàng không còn phụ trách vụ này nữa thì anh có thể sẽ dễ dãi với mình. Dù gì chính anh cũng đã xác nhận mình không liên quan đến cái chết của vợ mình mà. –Tôi trầm nghĩ.

Trước đây khi tôi mới vào ngành tôi đã được điều về đội trọng án của Hoàng. Tôi và anh cũng đã từng một thời gắn bó. Sau đó tôi được chuyển qua đội trọng án của sếp Quốc Anh bây giờ. Tôi rút điện thoại ra và tìm tên Hoàng.

Tôi nhấn ngay nút gọi.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hồi ức

Sau cú điện thoại cho anh Hoàng, tôi dần cảm thấy may mắn đang mỉm cười với mình. Tôi rải bước tiến về phòng, trên tay còn xách cái cặp mà tôi vội lên phòng của sếp Tổng nên chưa kịp để lại ở bàn làm việc.

Bước vào phòng tôi thấy mọi người đã có mặt đầy đủ chỉ thiếu sếp Anh và Nhân- cậu lính trẻ mới được chuyển về phòng nhưng lúc nào cũng đi trễ giờ. Mọi khi có điều lệnh kiểm tra thì tôi luôn phải gọi cậu ta đến vì tôi với cậu ta cùng ca trực. Trong phòng chỉ còn lại có Thành, Nam và Nhã- cô gái trẻ được điều về cùng lúc với Nhân. Nhã là cô gái duy nhất của phòng nên có thể gọi là hoa khôi của phòng chúng tôi, nhưng với làn da trắng ngần, khuôn mặt thanh tú với cái mũi thon dài thì tôi nghĩ có lẽ cô ấy là hoa khôi của cả sở cảnh sát này cũng nên.

Tôi nhanh chóng bước về phía cái bàn làm việc của mình đặt ở cuối phòng, sát ngay cạnh bàn của sếp Anh rồi đặt cặp sách lên bàn nhìn cả phòng, chưa kịp nói câu nào thì cả phòng nhìn về phía tôi. Nhã lên tiếng trước.

- Đây, đi làm lại vui không anh Liêm

- Tất nhiên là vui rồi. Cả tháng nay có vụ nào mới không mấy đùa.

Ở đây ngoài sếp Anh ra thì tôi là lớn nhất nên có thể coi là đàn anh trong đội. Mấy đùa cũng coi tôi như là đội phó của phòng.

- Hôm nay anh Liêm đi làm lại hay là ta tổ chức cái party mừng anh quay trở lại đi. –Thành lên tiếng.

- Cả phòng thống nhất nhé. –Vừa nói Nam vừa đứng dậy tỏ vẻ ủng hộ. –Nhất trí chiều nay nhé.

- Em nhất trí, em thêm một phiếu nữa. – Nhân từ ngoài cửa bước vào trong bộ sắc phục và nói với vẻ ngái ngủ.

Tôi ngồi xuống xoa tay từ chối.

- Chiều nay anh nghĩ không được, anh bận rồi. Hay là tối nay tại quán Tiger nhé. Hôm nay anh mời tất xem như là xả xui cả tháng nay vậy.

- Nhất trí. – Cả đám đồng thanh hô to khi biết rằng tối nay mình không phải trả tiền.

Cả đám bắt đầu tập trung vào công việc, tôi thì quay sang cậu lính trẻ để chấn chỉnh lại cậu ta.

- Nhân này, cậu nên thay đổi tác phong đi, cậu đi trễ vậy coi sếp kiểm điểm bây giờ

- Em tính cả rồi. Em thì lúc nào cũng đi trước Sếp cả. Sếp còn đi trễ hơn em đấy chứ. –Nhân vừa trả lời vừa nhép mép với vẻ đắc ý, khuôn mặt cậu ta dường như lúc nào cũng tươi vui như vậy.

- Ai nói với cậu là tôi đi trễ hơn cậu nào. –Sếp Anh từ cửa bước vào lên tiếng. –Chỉ là tôi vừa đi họp trên phòng Sếp Tổng về.

- Chúc mừng cậu trở lại làm việc. –Vừa nói sếp Anh vừa đưa tay ra.

Tôi đáp lại cái bắt tay của sếp Anh. Thân hình cân đối, đôi tay lực lưỡng dù tuổi đã quá 40 nhưng nhìn sếp Anh rất rắn chắc.

- Cảm ơn sếp. Tối nay anh em định làm cái party. Anh đi góp vui nhé.

- Được, tối nay tôi mời xem như mừng cậu trở về với đội. – Sếp Anh nở nụ cười xong sau đó thì tắt ngấm trở lại khuôn mặt sắc lạnh như thường ngày, khuôn mặt ra dáng đáp của một người lãnh đạo.

- Tôi vừa nghe sếp tổng nói về việc cậu xin được lãnh vụ của vợ cậu nhưng theo nguyên tắc thì như vậy là không được. Tôi cũng phê bình cậu trước toàn đội. Tiếp đây tôi phê bình cậu Nhân hay đi trễ. –Vừa nói ông vừa nhìn về phía Nhân, cậu cảnh sát trẻ cúi đầu không nói. –Vừa rồi Sếp tổng có lời khen toàn đội đã hoàn thành vụ án tử sát của vợ ông giám đốc một cách nhanh lẹ. Tạm thời chưa có vụ án mới. Tất cả làm công việc hành chính thường ngày. Giải tán.

Vừa nói ông vừa đi vào phòng làm việc riêng của mình. Tôi nhìn theo rồi nhún vai. Thăng Nhân còn nhái lại câu của Sếp Anh “giải tán”, tất cả mọi người cùng quay về bàn làm việc.

...

Như chỉ chờ đến khi tan sở, tôi chụp ngay lấy chùm chìa khóa và phóng như bay đến ngay quán “Ven Sông”, đúng như cái tên của nó, nằm ở ngay cạnh chân đê nên gió cứ lùa vào từng luồng một làm cho cái nắng nóng trưa hè như tan biến.

Ngồi dưới chòi mái tranh, mặt tôi đỏ ửng lên vì mấy ly bia. Vốn thuộc nhóm máu O nên dễ cứ uống vào vài ly là mặt tôi lại đỏ lên như vậy. Ngồi đối diện với tôi là anh Hoàng, người từng điều tra về vụ án của vợ tôi và cũng là người xác nhận cái chết của cô không liên quan đến tôi. Chính Hoàng là người đã tìm ra tên nhóc bán vé số để làm chứng cứ ngoại phạm cho tôi.

- Cảm ơn anh đã giúp em. –Tôi nói.

- Không có gì, tôi chỉ làm theo trách nhiệm mà thôi.

Tôi nâng ly bia cạn với Hoàng rồi tiếp tục.

- Việc lúc sáng em nhờ anh thế nào rồi ạ?

- Nể tình cậu và tôi từng cộng tác tôi mới giúp đấy nhé, nhưng đừng để lộ kèo tôi cũng không giữ được cái mồm. –Vừa nói Hoàng vừa đưa cho tôi cái usb. –Đây là toàn bộ hồ sơ của vợ cậu mà chúng tôi điều tra được. Không biết có giúp gì được cho cậu không.

- Vâng, cảm ơn anh. –Tôi cầm cái usb nhét vào túi áo rồi tiếp tục. –Nhưng có một điều em thấy thắc mắc là tại sao án của vợ em chưa phá xong mà lại chuyển qua bên ma túy vậy anh? Tôi thắc mắc.

- Cái này anh chịu. – Hoàng gấp miếng thịt bỏ vào miệng vừa nhai vừa nói. –Bên anh đang điều tra dở dang thì Sếp Tổng bảo phải giao lại cho cô Phương Uyên nên anh giao lại thôi. Em cũng hiểu nguyên tắc mà, án chưa kết thúc thì sao sếp Tổng đâu có thể tiết lộ thông tin gì được.

- Vậy còn bà chị Phương Uyên đó thì sao ạ? Anh biết thông tin gì vào chị ta không? Sao còn trẻ thế mà đã làm đại úy rồi? Chắc không phải dạng vừa đâu anh nhỉ?

Hoàng ngã người ra sau tựa vào thành ghế, anh uống hết li bia rồi rót thêm cốc khác đồng thời dành thời gian suy ngẫm.

- Anh cũng không biết nhiều lắm. Theo anh được biết thì cô ta có nhiều chiến công ở bên đội phòng chống tệ nạn và bây giờ được chuyển sang đội phòng chống tội phạm ma túy.

- Còn khá trẻ nhưng đầy năng lực đấy. –Tôi nói.

Hoàng liếc nhìn chiếc đồng hồ của tôi. Đã trễ giờ nên Hoàng đi trước còn tôi thì cố ngồi thêm một lát để cho khuôn mặt đỏ ửng bình thường trở lại. Tôi nhìn vào không gian xa xôi kéo dài trên mặt nước ven bờ. Rồi ra xa hơn nữa. Tôi thấy khuôn mặt Mai Thi hiện lên trên làn nước, mỉm cười. Khuôn mặt ngây thơ, hồn nhiên, mái tóc thả dài của cô, làn da trắng mịn của cô.

Kỉ ức chợt ùa về trong tôi. Tôi nhớ lại ngày hôm ấy, ngày mà hắn đã cướp đi Mai Thi của tôi.

Chiều hôm ấy sau khi tan sở, tôi và mấy anh em trong phòng quyết định ghé vào quán Tiger, cái quán mà dường như cậu nhóc chạy bàn đã quen mặt với cả đám bọn tôi. Sếp Anh thì không đi vì còn phải về sớm đón con. “Có vợ con rồi nó khổ thế đấy, đã thế anh em mình ở giá còn sướng hơn” câu nói quen thuộc của thằng Nhân còn vang vọng trong bàn nhậu. Sau cuộc nhậu, vì là người lớn nhất nên tôi nhận luôn nhiệm vụ dẫn Nhã- cô gái duy nhất trong bàn nhậu về nhà. Từ quận 1, Tôi phải đưa Nhã ra tận quận Gò Vấp sau đó phải quay lại quận Tân Bình để về nhà nên cũng phải 11h đêm tôi mới về tới nhà. Từng cơn gió lạnh tấp vào mặt nhưng không thể nào làm dịu được cơn say của mình. Chiếc xe của tôi lao đảo rồi cuối cùng cũng về được tới nhà dừng lại trước cổng chung cư.

Vừa bước xuống xe, có thằng bé nào đó chạy lại đưa cho Tôi cái hộp nhỏ.

- Có chú bên đường nhờ cháu đưa chú nói là gửi lời hỏi thăm đến vợ chú ạ.

- Vợ vẫn, chú nào mà đưa quà cho vợ tao. –Vốn nóng tính cộng thêm men rượu tôi cáu gắt.

- Chú ấy ở kia ạ. –Tôi nhìn theo cánh tay thằng bé nhưng chẳng thấy ai. –Ồ, vừa rồi đứng đấy ạ.

- Biến đi cho tao nhè. –Tôi gạt phắt nó ra rồi dắt xe vào trong.

Tương đó chỉ là trò lừa gạt tâm thuốc mê vào cái hộp của thằng bé nên tôi đuổi nó đi ngay nhưng nó bỏ lại cái hộp quà rồi biến mất.

- Định dụ bố cầm cái hộp có thuốc mê rồi luộc sạch đồ của bố à, không dễ đâu, bố là dân hình sự nhè. –Tôi văng tục.

Cái hộp quà cũng khá xinh xắn và nhỏ gọn. Sẵn tiện tôi nhét vào túi quần rồi đưa xe vào bãi, vào thang máy và lên thẳng tầng 13. Tôi lần la từng phòng tìm số 1302, đôi mắt tôi hoa lên vì men rượu. Cái tầng này rất ít người ở vì con số 13 là con số kiêng kị, đem lại xui rủi cho người sở hữu nó. Nếu may mắn có gặp cướp thì chỉ có gọi báo vệ chứ có kêu cứu hàng xóm cũng chẳng nghe thấy vì tầng này chẳng ở được mấy người. Tôi cũng có từng đề cập đến vợ tôi về việc này nhưng cô ấy luôn lãng sang chủ đề khác hoặc trả lời qua loa như là “giờ này tìm nhà rất khó với lại giá cả tầng này cũng rẻ hơn những tầng khác mà” hoặc là “chỗ này mình đã sống quen rồi mà, anh đừng nên mê tín quá”. Cũng phải, một cảnh sát hình sự như tôi sao lại có thể có quan niệm như vậy. Phải chăng chính con số xui xẻo đó đã đem đến cho chúng tôi nhiều vận xui như vậy. Con số 1302 hiện ra trước mắt.

Tôi gõ cửa phòng, vợ tôi ra mở cửa. Cô cầu nhàu.

- Anh đi đâu mà về khuya vậy.

- Anh đưa con bé đồng nghiệp về nhà nên về hơi muộn. Xin lỗi vợ nhè. –Tôi thả người ngã lên mình cô ấy, dù biết rằng mình đủ sức để về phòng nhưng tôi thích làm thế, tôi thích dựa lên thân thể của vợ mình, đón nhận sức mạnh yếu ớt cố nâng đỡ tôi lên của cô ấy. Đón nhận từng mùi thơm dịu nhẹ trên người cô. Mai Thi cô đỡ tôi về phòng, thân hình yếu ớt làm cô quy xuống hai ba lần. Về tới phòng, tôi ngã ngay xuống giường, tình cờ thay cái hộp quà trong túi quần rơi ra.

- Cái gì đây anh.

- Lúc nãy có thằng nhóc định lừa đảo đấy mà, em ném vào sọt rác cho anh.

- Hay là cô nào tặng cho anh vậy. –Mai Thi nói bằng cái giọng gen tuông thường ngày.

- Thôi, cho em đấy muốn làm gì thì làm.

Quá mệt mỏi, tôi nhắm nghiền mắt lại thả lỏng cơ thể để nhanh chóng chìm vào giấc ngủ nhưng những cơn đau đầu dữ dội cứ quẩn lấy tôi. Thằng Nam vốn uống được nhiều hơn tôi nên lúc nào cũng ép tôi say bí tỉ.

- Á.

Tôi cố ngồi dậy nhìn xuống giường, vợ tôi đã thả hộp quà xuống đất trên mặt thoáng lộ rõ sự sợ hãi.

- Anh đã nói rồi mà, chỉ là trò lừa đảo thôi.

- Anh lấy cái này ở đâu?

Vừa nói cô ấy vừa nhặt vật dưới sàn lên. Tôi lơ mơ nhìn nó, tôi cố nheo mắt lại nhìn rõ hơn vì men rượu, nó là một con dao bằng đồng hay bạc gì đó.

- Có phải anh cố tình đem về đây không. Anh biết được bao nhiêu rồi.

Tôi cố mở mắt ra để xem vợ mình nói gì. Tôi lắc mạnh đầu để nhìn rõ hơn. Nó là một con dao có khắc nhiều họa tiết kì lạ. Có trấn tĩnh bản thân, với kinh nghiệm của một dân hình sự tôi nhận ra những thay đổi bất thường của Mai Thi, một cảm giác bất an nảy sinh trong lòng.

- Em nói gì vậy?

- Anh đừng nói với em là anh không biết gì, anh đang cố tìm hiểu về quá khứ của em. Một cảnh sát hình sự như anh dư sức làm việc đó.

Tôi cố mở mắt to ra, câu nói của cô ấy dường như làm tôi tỉnh hẳn men rượu. Linh tính của một cảnh sát cho anh biết rằng là có điều gì đó không ổn ở món quà này.

- Rốt cuộc là có chuyện gì và kẻ nào đã gửi cho em món quà này?

Tôi bật ngồi dậy và nhìn thẳng vào cô ấy.

- Có phải nó là của anh không.

- Con dao này có ý nghĩa gì mà em lại hoảng sợ như vậy? –Tôi cau gắt.

- Nó là của anh, màn kịch này do anh dựng nên. Anh đã hứa sẽ không tìm hiểu về quá khứ của tôi cơ mà.

- Cô điên à. –Tôi to tiếng, tôi dường như không làm chủ được bản thân mình nữa. –Vậy rốt cuộc quá khứ của cô là gì nào?

Tôi đứng phắt dậy.

- Anh là đồ tồi, anh dám sắp đặt ra chuyện này.

- Đứng đây, tôi làm đây, là tôi cố mua con dao rồi bỏ vào cái hộp này đây. Tôi đã biết tất cả về cô rồi, tất cả. –Trong tình trạng hỗn loạn và có sẵn hơi men tôi đẩy cô ngã xuống giường lúc nào không biết.

- Cô nên nhìn lại cô trước đi. Bao nhiêu lâu nay, yêu nhau mà không bao giờ cô cho tôi biết quá khứ của cô. Một nhà báo quen như cô lấy đâu ra tiền mua căn hộ chung cư này chứ. Chỉ có làm gái mới đủ tiền mua nó thôi, chỉ có làm gái mới giàu...

Tôi chưa nói dứt câu thì cái cốc trên bàn lao vun vút về phía tôi đập vào cánh cửa phòng rồi vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Cổ trấn tĩnh lại, tôi nghĩ ngay đến việc ra ngoài để giải tỏa cơn bức tức. Tôi lao ra phòng khách với lấy cái áo khoác rồi đi ra ngoài. Không kịp thay bộ quần phục trên người ra, cứ thế tôi lao ra khỏi nhà. Hơi men đã dần dần biến mất nhưng cơn tức thì lên đến tột đỉnh. Đã bao nhiêu lần vợ chồng tôi tranh cãi về vấn đề này. Cô ấy được nuôi dưỡng trong một trại trẻ mồ côi và sau này là một nhà báo. Cô và tôi cũng chẳng được đăng kí kết hôn vì lí lịch của cô không được rõ ràng. Vì yêu nhau cả hai quyết định sống chung mà không cần đăng kí kết hôn. Tôi biết đó là thiệt thòi lớn đối với cô nên lâu nay luôn chiều chuộng cô ấy, không hỏi han gì đến quá khứ nhưng đó luôn là câu hỏi lớn trong lòng tôi.

- Cô ấy đã làm gì?

Đó mãi mãi là một bí ẩn và cũng là điều mà tôi không được phép quan tâm đến khi ở cạnh cô ấy. Có lẽ vì tôi quá yêu cô.

Tôi lần mà đến cầu thang máy và nhấn nút nhưng đèn thang máy không sáng. Quay đồng hồ về phía ánh sáng của hành lang, đã 00h10' rồi, thang máy đã ngưng hoạt động lâu rồi.

Tôi lần mò xuống cầu thang bộ. Đi từ tầng 13 thang bộ xuống tới tầng trệt, hơi men như bốc ra cùng với mồ hôi của mình. Với chiếc áo ướt đầm mồ hôi, tôi lê từng bước ra khỏi chung cư, đi khắp các nẻo đường. Tôi thần thờ không biết là mình đã đi những đâu, đã làm những gì. Rồi tôi ngã người lên bãi cỏ bên công viên ven đường và chìm vào giấc ngủ ngay tức khắc.

Sáng hôm sau, từng tia nắng mặt trời chiếu rọi qua giữa hai khóm mắt. Tôi tỉnh dậy, mắt như mờ đi vì ánh sáng mặt trời.

Tôi đã đi đâu, đã làm những gì đó là những gì tôi không thể nhớ ra được vào lúc này. Nghĩ đến Mai Thi, tôi dần dần nhớ được những gì xảy ra tối hôm qua. Sao mình có thể làm sai lời hứa của mình trước khi kết hôn chứ. Tôi trầm nghĩ và ngay lập tức quay về nhà. Cửa không khóa, tôi đẩy nhẹ cánh cửa vào, mùi clorofom nồng nặc. Linh tính mách bảo rằng dường như có điều bất ổn.

- Mai thi, em ở đâu. Sao cô ấy lại không khóa cửa chứ.

- Mai Thi. –Tôi gọi lớn.

Tôi đi từ phòng khách đến trước cửa phòng ngủ. Trước cửa phòng, cốc nước vỡ đêm qua vẫn còn đó và cô cũng vậy. Mai Thi vẫn còn nằm trên giường ngủ như đêm hôm trước. Nhưng cảnh tượng bây giờ đã khác hôm trước. Cô nằm ngửa ra trên giường. Một màu đỏ của máu loang lổ khắp giường. Vợ tôi đã chết, con dao hôm trước xé toạc lớp da của vợ tôi, len lỏi qua xương sườn và cắm chặt vào tim cô ấy.

Trên tường có dòng chữ “Sứ giả của địa ngục” ghi bằng máu của chính vợ tôi.

Cảnh sát đến, tôi trở thành nghi can số một. Không đăng kí kết hôn, cãi nhau to tiếng, đi bằng thang bộ không có camera để ra ngoài, không biết mình đã đi đâu và không chứng cứ ngoại phạm. Tôi nhanh chóng bị đình chỉ công tác trong ngày hôm đó nhưng may mắn đã mỉm cười với tôi. Trong túi quần tôi còn có hai tờ vé số mà tôi không biết mua từ khi nào, mua ở đâu hay mua của ai nhưng chắc chắn nó vừa mới được mua tối đêm hôm ấy. Không biết bằng cách nào mà anh Hoàng đã tìm ra được thắng bé bán vé số cho tôi hôm đó và may mắn thay nó nhanh chóng nhận ra tôi vì tôi đó tôi mặc quần phục trên người và chỉ mua có 2 tờ vé số nhưng lại đưa cho nó tới hai trăm nghìn. Có lẽ anh Hoàng đã xác định được tuyến đường đi của tôi và tìm mấy thắng nhóc bán vé số vào giờ đó.

***

Như thường lệ, thằng Nam vẫn ép tôi uống say bí tỉ, tôi phải giả vờ nôn mửa khắp bàn mới có thể tỉnh táo mà về nhà giờ này. Hôm nay tôi không phải dẫn Nhã về như hôm trước nữa mà giao cho thằng Nam, nhờ giao cho nó nhiệm vụ quan trọng mà tôi mới thoát được mấy ly cuối. Sếp Anh thì phải về sớm đón con rồi mới chạy qua sau nên cuộc vui hôm nay mọi người đông đủ hẳn.

Trước khi sếp Anh đến thằng Nhân vẫn cứ lầm bầm “Đấy, có vợ con nó khổ thế đấy”, biết câu tiếp theo là gì thằng Thành đệm tiếp về chế giễu nó “Anh em mình sau này ở giả sướng hơn”, thằng Nam lại thêm vào bằng cái giọng the thé “Tôi đây bê đê nên đi đâu cũng bê đê” làm nó tức hần lên còn đòi uống thi bia với thằng Nam, kết quả nó phải để xe lại ở quán nhậu cho tôi chở về. Không ai trong bọn dám uống thi với thằng Nam cả thể mà hôm nay trong lúc nóng giận nó dám làm vậy. Thằng nhóc này vốn bình thường đã đi trê, hôm nay lại uống say như vậy kiểu gì ngày mai cũng phải 9h sáng nó mới lết tới cơ quan.

Sau khi chờ nó về xong tôi chạy nhanh về nhà. Hôm nay tôi phải tỉnh táo hơn bao giờ hết, cả tháng nay tôi đã chìm trong men rượu, đó là sai lầm lớn nhất của mình. Sờ vào túi áo, cái usb Hoàng đưa cho anh lúc trưa vẫn còn đó, tôi yên tâm nhất nút thang máy.

Tôi lên phòng và định mở cửa nhưng bỗng thấy cửa không khóa. –Quái lạ, lúc sáng mình đã khóa cửa rồi cơ mà. –Tôi thầm nghĩ.

Cảm giác bất an đêm hôm đó lại hiện ra. Điện vẫn tắt, tôi lần mò trong phòng khách lấy cây gậy gôn từ tủ dép rồi từ từ tiến vào phòng ngủ. Cảm giác nguy hiểm cận kề đang bao lấy tôi. Phòng ngủ trống không, Tôi lần mò qua lan can xuống nhà bếp, đèn bếp sáng trưng.

Tên trộm ngồi ngay trên bàn, miệng đang ăn cái bánh mì ngọt tôi mua để sẵn trong tủ lạnh. Thấy tôi, nó cố nút hết mẫu bánh mì còn lại trong cổ họng rồi nháy xuống bàn. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Nhóc lại tự ý phá khóa nhà anh, có bị bắt anh không bảo lãnh đâu đấy nhé.

- Anh yên tâm. –Nó lần mò tới tủ lạnh tìm nước uống rồi nói tiếp. –Em tin tưởng vào tài mở khóa của mình, hơn nữa em thích làm người khác bất ngờ hơn.

Tôi lắc đầu với cái tính nói mãi không bỏ của nó và đi vào phòng khách, sau khi nhấn nút bật cái CPU dưới đáy bàn tôi về phòng thay bộ sắc phục trong khi chờ máy tính chạy xong. Cái usb đã cắm vào trong máy, chờ đợi trong giây lát tôi mở usb ra để xem nội dung bên trong.

Về phần lí lịch của Mai Thi tôi cũng đã biết sơ qua, không có gì đặc sắc cả. Tên đầy đủ là Nguyễn Thị Mai Thi, sinh năm 1986, từng là trẻ mồ côi tại một trại trẻ ở Vũng Tàu, địa chỉ là.... Đọc sơ qua phần lí lịch thì đó cũng là những gì tôi đã biết về cô ấy nhưng có một vài điểm đáng chú ý là từ năm 2008 đến 2011, sau khi tốt nghiệp đại học khoa học xã hội và nhân văn thì có một khoảng thời gian cô ấy thất nghiệp.

- Vậy trong thời gian này cô ấy làm gì, ở đâu khi mà bản thân mình là trẻ mồ côi không nơi nương tựa. –Tôi thầm nghĩ.

Tiếp theo sau năm 2011, cô làm việc cho một tờ báo lá cải và đầu năm 2012 cô công tác cho báo Pháp Luật Mới. Căn hộ chung cư này được mua vào năm 2011, tức là mua sau khi cô ấy 25 tuổi. Tất cả những điều bất thường này tôi đều ghi vào cuốn sổ tay của mình và đặt một dấu chấm hỏi. Năm 2013 chúng tôi bắt đầu về sống chung với nhau tại đây mà không có đăng kí kết hôn...

- Này nhóc, no bụng chưa. –Tôi nói vọng xuống bếp.

- Sắp xong rồi ạ.

- Lấy cho anh ly nước mát đi nào.

Men rượu làm tôi khát khô cả cổ nhưng do tập trung vào đồng tài liệu này nên tôi quên cả con khát.

- Vâng, em lên ngay. – Tên nhóc trả lời vọng lại.

Tôi xem tiếp mấy cái hình tiếp theo. Hung khí chính là con dao tôi mang về tối hôm đó nhưng cả tháng nay tôi không còn tâm trạng để ý đến nó như thế nào. Nó là một con dao nhọn, khá sắc bén, dài chừng 20 phân có cán bằng đồng. Cán của nó có khắc nhiều họa tiết hoa văn uốn lượn nhưng điểm làm tôi chú ý nhất là họa tiết có hình 4 dấu mũi tên hướng ra bốn hướng khác trên cán dao. – Một dấu hiệu của một tổ chức nào đó chẳng, cái hình này mình

đã thấy ở đâu rồi nhĩ. –Tôi trầm nghĩ.

- Nếu như hấn không đeo găng tay đi chẳng nữa thì nhiều hoa văn khác nổi thế này chắc cũng không thu được dấu vân tay nào. –Tôi trầm nghĩ.

Lần tìm xuống báo cáo của bên giám định, đúng như những gì tôi vừa nghĩ, chỉ thu được những dấu vân tay rời rạc nên không tìm được vân tay hưng thủ.

- Nước đây ạ. – Vừa nói thẳng nhóc vừa đặt ly nước lên bàn. –Em đến đây từ sớm định khi anh về sẽ cùng ăn với anh cho vui, chờ hoài không thấy anh về đói bụng quá nên em lục tủ lạnh của anh luôn.

- Cảm ơn nhóc. –Tôi uống ly nước rồi nói tiếp. – Sao hôm nay nổi hứng lên đây thế.

Thằng nhóc kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh tôi rồi trả lời.

- Hôm nay bố em không có nhà. Hơn nữa hôm nay anh đi làm lại nên em đến xem thử anh có nhiệm vụ nào giao cho em không.

- Đầu tiên, nhóc lấy ảnh con dao này tìm hiểu thử xem có nó là hàng của ai hay một tổ chức nào đó, nếu nhờ được bạn của nhóc thì càng tốt. –Vừa nói Tôi vừa in cái ảnh ra và đưa cho thằng bé. –Nhưng mà phải thật bí mật nếu không anh không nhờ nhóc làm gì.

- Vâng, thưa thượng úy.

- Cứ yên tâm đi, rồi sẽ có nhiều nhiệm vụ lắm đấy.

Lật sang những trang tiếp theo, cảnh sát tìm thấy trong ngăn kéo dưới bàn trang điểm của vợ tôi một con dao y hệt. – Một hội kín chẳng và có lẽ vợ mình là một thành viên trong số đó. –Tôi trầm nghĩ. – Phải chăng vì muốn phản bội lại bọn họ mà cô ấy bị giết. Một hội kín liên quan đến ma túy.

- Chưa nghe bao giờ. –Tôi nói. –Hoa văn dấu mũi tên chỉ ra bốn hướng này tôi đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Giám định pháp y cho biết vợ Tôi bị đánh thuốc mê sau đó bị đâm thẳng vào tâm thất trái. Nguyên nhân tử vong là do tim bị tổn thương mạnh, mất khả năng tuần hoàn dẫn đến chết.

Thằng nhóc cũng đọc nội dung trên màn hình, vói vẻ ngạc nhiên.

- Một vết đâm duy nhất ư. Thật chuyên nghiệp.

Im lặng không trả lời, tôi kéo chuột xuống những trang tiếp theo. Trên giường vợ tôi, đội giám định phát hiện dấu giày, qua ảnh chụp anh đoán là giày da, chiều dài 26 cm, chiều rộng 11 cm. Tôi ghi tất cả những chi tiết ấy vào cuốn sổ tay. Với kích thước giày như thế này thì hấn có lẽ phải cao trên 170 cm.

Từ đó tôi có thể miêu tả tổng quát về tên sát thủ, hấn là một người làm việc chuyên nghiệp, cao trên 1m7 và mang giày da. Nhưng đó vẫn là một dấu chấm hỏi lớn trong cuốn sổ tay của mình.

Quá ít dữ kiện.

Chuyển sang hình ảnh tiếp theo là vết đâm trên ngực. Trên màn ảnh máy tính, ngực của cô có xăm một hình xăm y hệt như trên cán con dao hình dấu mũi tên. Tôi bỗng nhớ ra hình xăm trên ngực vợ tôi chính là hình xăm trên cán con dao hưng khí nọ, tuy nhiên cái này khá nhỏ và có màu sắc khác nên nhất thời tôi chưa nhớ ra được.

Tôi nhớ lại có lần tôi đã hỏi về hình xăm này nhưng cô ấy nói chỉ là hình xăm xạ hương nên tôi cũng không chú ý đến. Hình xăm xạ hương là hình xăm bằng mực xạ hương, thông thường theo tâm linh thì những người khi mới sinh ra khó nuôi hay bị ma quỷ quấy phá sẽ được xăm hình bằng mực xạ hương này lên người để ma quỷ không theo quấy phá nữa. Cô đã đã giải thích với tôi như vậy. Tôi vẽ lại dấu hình xăm ấy vào cuốn sổ tay và quay sang thẳng nhóc. –Em tìm hiểu giúp anh kí hiệu này luôn đi. –Vừa nói tôi vừa in hình dấu mũi tên ra giấy và đưa cho nó.

- Nhiệm vụ hôm nay chỉ có nhiều đó thôi nhóc.

- Vậy thì ít quá.

- Thôi đi ngủ nào, hôm nay nhóc ngủ ở đây phải không.

Thằng nhóc vờn vai trả lời. - Vâng.

Tôi copy tất cả vào máy tính rồi tắt máy và tiến về phòng. Ngã người xuống giường cơ quan tuần hoàn sẽ không tốn nhiều năng lượng để đẩy máu chạy ngược chiều của trọng lực nữa thì đó là lúc tốt nhất để ta suy luận một vấn đề nào đó. Đó cũng là cách mà các vận động viên bơi lội chuyên nghiệp như tôi thường dùng để thư giãn sau một cuộc rượt đuổi đầy mệt nhọc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bạn cũ tương phùng

Chiếc posche đời cũ lao vun vút trong ánh sáng bình minh ra khỏi thành phố hướng về phía Lâm Đồng. Chiếc xe là của Thành, bố cậu ta là giám đốc một công ty điện tử nhỏ, lại là con trai độc nhất của ông nên cậu cũng được nhiều ưu ái.

Từ khi mơ thấy Son, có gì đó thôi thúc tôi phải về lại quê nhà, nơi mà vợ tôi đã dẫn dắt tôi đến trong giấc mơ ngày hôm ấy. Hơn nữa, đã mấy tháng nay tôi chưa về quê để thắp hương cho mẹ nên cũng muốn về nhà để dọn dẹp nhà cửa sẵn tiện thắp hương cho bà.

Lúc đầu tôi định đi một mình nhưng mấy thằng này cứ bám lấy. Vì là ngày cuối tuần và hôm nay không thằng nào phải trực cả nên cả đám theo tôi lên đây. Nhân là người hăng hái nhất “Công tác với anh Liêm lâu như vậy mà chưa biết nhà anh đấy nhì, hay là, hay là cả bọn lên nhà anh chơi đi”. Thế là cả bọn cùng đồng tình theo nó. Vậy cũng tiện, lâu nay chưa dọn dẹp gì hôm nay cho tụi nó dọn dẹp luôn một thể.

Sáng ra tôi phải tranh thủ dậy sớm để đi boi, thiếu nó tôi như một người nghiện thuốc lên cơn thèm thuốc vậy. Đó là thói quen mỗi buổi sáng của tôi, nó như ăn sâu vào tiềm thức của tôi. Sau đó lại phải chạy xe tới cơ quan để nhờ rồi chờ thằng Thành tới đón. Lúc đầu Nhân dành lái nhưng chỉ mới đi được có ba bốn mươi cây số gì đó cả đám đã phải xanh mặt vì cái trò “nhẹ nhàng và nguy hiểm” của nó. Loạng choạng sắp tung phải mấy cái xe tải thể mà nó né thể nào mà lại lọt qua được khe hở giữa hai xe. Nhả thì mỗi khi thấy nó sắp tung phải mấy cái xe tải như vậy thì cứ ré lên “Này, muốn chết à” làm tôi đau cả đầu. Sau khi ăn sáng xong, cả bọn quyết định cho nó ngồi ghế sau và để cho Thành cầm lái. Mấy năm được huấn luyện trong quân ngũ rồi cộng thêm mấy năm làm ở phòng hình sự cũng chả làm nó chững chạc hơn tí nào, tính tình vẫn cứ vô tư như vậy.

Tôi ngồi ghế trước, phì phèo nhả từng hơi thuốc ra khung cửa kính đã kéo xuống một nửa. Nhân ngồi sau vẫn thao thao bất tuyệt về mọi thứ trên đời mà nó biết. Nhả thì nghe mặt lên chẳng thèm nghe những thứ nó nói mà quay sang nói chuyện với Nam. Đường đèo quanh co khúc khuỷa cùng với sương mù của xứ sở mộng mơ làm Thành không dám lái nhanh như lúc ở thành phố nữa. Tính Thành vốn cẩn thận lại là con một trong một gia đình giàu có nên sinh ra nhát chết. Có lần trong đợt công tác cần quét phổi hợp với đội phòng chống ma túy, thấy con nghiện bị thương chảy máu mà cậu không dám tới gần vì sợ lây nhiễm HIV, cuối cùng Nam cũng anh phải cõng hất ta từ trong còng Thủ Đức ra ngoài để đưa đi cấp cứu. Cứ qua khỏi mỗi cái ngã ba là anh lại chỉ đường cho Thành phải đi bên nào. Sau bốn năm tiếng đồng hồ chạy dài trên đường quốc lộ thì chiếc xe cũng rẽ vào một thị trấn nhỏ và tiến thẳng vào trong làng. Ngôi làng chỉ có bốn căn biệt thự và mấy ngôi nhà nhỏ chụm lại xung quanh. Bỗng thằng Thành phanh gấp làm chiếc điều Craven trên tay anh rơi ra ngoài cửa sổ, bánh xe chài theo một đường dài trên con đường đất nhuộm màu máu.

- Này, gì vậy? –Tôi hỏi.

- Có con chó.

Trước chiếc xe là đôi chó hoang đang lần tìm đường chạy vào đám cỏ ven đường khi bị tiếng phanh gấp của Thành làm hoảng sợ.

- Chó hoang đấy, ở đây nhiều lắm, không sao đâu. –Tôi chỉ về căn nhà phía trước. –Nhà anh đấy.

Chiếc xe chạy thêm một đoạn rồi dừng lại trước căn nhà nhỏ, phía trước căn nhà là hai chiếc xích đu bị lá phủ đầy. Tôi bước xuống xe trước rồi đẩy cửa tiến vào trong, cánh cửa bỏ lâu ngày nên khóa cửa cũng bị đứt từ lúc nào.

- Ở trên phố anh ở chung cư mà nhà ở quê bé như vậy sao. –Nhân lên tiếng.

Nhà liếc nhìn Nhân như muốn nhắc nó biết là nó vừa nói sai điều gì đó. Nhân im lặng tỏ vẻ hối lỗi.

- Trời, lá cây rụng đầy sân, đây chính là lí do mà anh Liêm kêu toàn phòng chúng ta lên đây mà. –Nhân nói tiếp sau khi bị Nhà liếc rồi tiếp bước sau đi vào nhà.

- Chúng ta dọn xong cái sân này là có thể làm tiệc nướng ngoài trời được rồi. –Thành lên tiếng.

- Miễn có ăn là được. –Nam nói. –Đói quá rồi.

Nhìn đồng là rơi trước sân nhà, tôi cảm thấy mình đã đứng khi dẫn theo mấy đứa nhóc này vào đây. Tầng lớp là của cây xoài trước cửa bị gió đưa lên đây mái nhà rồi nằm đầy mặt đất xếp thành từng lớp. Lớp dưới bị mưa làm cho ẩm ướt trong khi lớp trên lại khô khốc, chúng kêu “lộp độp” khi đoàn người lần lượt bước qua.

- Mấy đứa giúp anh dọn ngoài sân còn trong nhà cứ để anh, Nhả thì chuẩn bị đồ ăn. –Tôi bắt đầu phân công nhiệm vụ.

- Yes sir, cả bọn đồng thanh lên tiếng sau khi nhận được lệnh của chỉ huy.

Sau khi thắp nhang trong phòng thờ và thưởng thức món thịt nướng ngoài trời mà Nhả đã chuẩn bị từ đêm hôm trước tôi dẫn cả đám đi dạo quanh ngôi làng. Từng góc ngách nhỏ tôi đều giới thiệu cho mọi người về hướng đi của nó, hầu như không góc ngách nào ở đây mà tôi không biết cả. Cả bọn đều tỏ vẻ thích thú khi được nghỉ ngơi ở một nơi yên tĩnh và không khí trong lành như thế này.

- Ở đây có mấy căn biệt thự này không biết được xây từ bao giờ vậy anh? Nhả hỏi.

Tôi nhìn mấy căn nhà xung quanh hết một lượt rồi trả lời.

- Chắc là được xây từ thời Pháp thuộc, không phải bọn Pháp xây thì cũng do mấy tên Việt gian theo Pháp xây mà thôi.

Nhàn vừa uống chai nước ngọt, vừa nói tiếp.

- Bây giờ mà có tiền mua mấy căn biệt thự này rồi lúc về già dẫn vợ con lên đây nghỉ dưỡng thì sướng nhỉ. Ở đây không khí trong lành, không tấp nập như dưới phố lại yên tĩnh... - Nhân chưa nói dứt câu thì Nam đã xen vào rồi.

- Bê dê mà cũng muốn có vợ con sao. - Nam lại nói bằng cái giọng the thé như để chọc tức Nhân.

- Ai bê dê chứ. Anh ngoan thì thử xem sao. - Vừa nói Nhân vừa nghenh mặt lên như thách thức Nam.

- Cậu muốn thử gì nào.

Nhàn quay lại hát hăm về phía Nhã, cậu mỉm cười, cô gái không hiểu gì nhưng sau đó thấy khuôn mặt đều giả của cậu, Nhã la lớn.

- Này, tôi đây sợ cậu à.

Nhàn bỏ chạy, Nhã chạy theo sau cầm theo cái roi bằng cỏ bê ở ven đường. - Này, thì thử này, thử này. - Vừa nói cô vừa quất vun vút vào mông anh chàng láu cá này. - Á, đau, đau.

- Cho chưa. Tiếng đôi trai trẻ từ xa vọng lại. - Muốn thử nữa không hả.

Tôi và Thành lắc đầu mỉm cười, nhìn Nhã và Nhân làm tôi nhớ lại cảnh vợ chồng anh lúc yêu nhau cũng vậy, tình tứ, vui đùa và lãng mạn.

Thành là một con người chừng chạc hơn nên ít khi mọi người thấy anh vui đùa như Nhân. Cậu không vui đùa theo kiểu con nít mà chỉ cười khuấy xem tụi nó rượt nhau. Suốt chặng đường không nói câu nào cuối cùng Thành cũng lên tiếng.

- Cánh đồng cỏ này sao lại trông toàn cỏ hoang vậy anh? Mà lại rào kín thế này nữa.

Tôi quay người lại đứng trước đồng cỏ, đặt hai tay chống lên hàng rào, tận hưởng bầu không khí trong lành, hít một hơi thật sâu rồi cất tiếng.

- Cánh đồng này vốn thuộc nhà họ Dương ở đẳng kia. - Vừa nói tôi vừa chỉ vào căn biệt thự cuối làng nằm chênh vênh trên đồi, sau đó là vực thẳm. - Từ bao đời nay, anh cũng không biết từ bao giờ nhưng từ lúc anh sinh ra tới giờ đồng cỏ này đã bị rào chặt lại rồi.

- Tại sao vậy anh. Em thấy cái này làm trang trại cũng mau thu hồi vốn lắm đấy. - Vốn sinh ra trong một gia đình kinh doanh, Thành hiểu rõ những quy luật kinh tế.

- Nhưng mà không thể xây dựng trong này được vì đây là cấm địa của gia đình họ.

Lúc này thì Nhã, Nam và Nhân cũng quay lại chỗ của tôi và Thành. Nhân lên tiếng xen vào cuộc nói chuyện của chúng tôi.

- Cấm địa, có nghĩa là sao vậy anh?

- Có nghĩa là không ai được phép xâm phạm vào đây trừ một vài người có quyền lực hay là một điều kiện gì đó chẳng hạn.

- Tại sao lại như vậy ạ? Thế kỉ 21 rồi mà còn... Nhã lên tiếng.

- Thật ra nó gắn với một truyền thuyết? - Tôi nhếch mép.

Nam lúc này không kiềm được bèn cất tiếng.

- Truyền thuyết gì vậy anh?

- Truyền thuyết gì vậy anh, anh nói nhanh đi. - Nhân giục.

Biết tính tò mò của thằng Nhân, tôi im lặng hồi lâu để chờ nó giục thêm mấy hồi nữa tôi mới nói tiếp.

- Thật ra thì... - Vừa nói tôi vừa cười mỉm. - Anh có biết đâu. Nhưng có lẽ người trong làng ai cũng biết.

- Cái gì, ai cũng biết mà anh lại không biết ư, cảnh sát hình sự gì mà lạ vậy. Nhân chê trách.

- Bởi vì cái đó đối với cậu ấy nó không hữu ích.

Một giọng nói quen thuộc làm tôi và cả bọn quay phắt người lại. Trước mặt tôi là cậu bạn thân thuở trước Dương Thành Sơn. Tôi hoàn toàn bất ngờ vì sự xuất hiện của cậu ta, đáng ra lúc này cậu ta đang ở Mỹ mới phải. Chưa biết trả lời thế nào thì Sơn đã tiếp lời.

- Đúng vậy, bởi vì cái đó đối với Liêm không hứa hẹn nên cậu ta không cần biết làm gì. Bộ não con người giống như một căn phòng trống, ta có thể chứa những gì mà ta muốn. Thật sai lầm khi nghĩ rằng căn phòng ấy có các bức tường đàn hồi có thể ních mọi thứ, khi ta tiếp nhận kiến thức mới cũng là lúc ta quên những điều mà mình từng biết. Vì vậy, quan trọng nhất là không để thực tiễn vô dụng chèn ép sự thực hữu ích.

Tôi nhận ra ngay đây là câu nói nổi tiếng của Sherlock Holmes trích trong tập “chiếc nhẫn tình cờ” mà tôi và cậu đã chuyển tay nhau để đọc hồi tiểu học.

Son mỉm cười, ánh sáng mặt trời làm mắt cậu ta nheo lại. Rồi Son tiến về phía tôi. Son giơ tay của mình ra như muốn bắt tay tôi. Đứng boăn khoăn về hành động kì lạ này của Son thì Nhân cất tiếng xen vào.

- Đây là ai vậy anh.

- Đây là Son, bạn thân chí cốt của anh lúc bé, hồi đó anh và Son được mệnh danh là 2 con mọt sách của vùng này vì lúc đó tụi anh rất đam mê truyện trinh thám, thế là anh với nó cứ chủ nhật mỗi tuần là đạp xe mấy chục cây số để xuống huyện mua tiểu thuyết về đọc, đọc mãi nên thành ra học được mấy câu của Sherlock Holmes đấy mà. Đây là các đồng nghiệp của tôi. –Tôi nói và lần lượt chỉ tay vào từng người để giới thiệu cho Son. Đây là Nam, Thành, Nhã và Nhân.

Son rút tay lại khi tôi lãng sang vấn đề khác, tôi có thể ít nhiều nhận ra sự thay đổi trên khuôn mặt cậu ta, nhưng có lẽ lúc này người bất ngờ nhất phải là tôi. Hành động của Son làm tôi thấy khác thường vì từ sau khi Hồng Vân chết cậu ta không bao giờ gặp mặt tôi nữa. Son quay sang chào cả đám người chúng tôi.

- Ô, là cảnh sát cả sao. Chào mọi người. –Vừa nói Son vừa bắt tay từng người một.

- À, chiều nay chúng em định tổ chức một buổi tiệc nhỏ tại nhà anh Liêm, anh cùng tham gia nhé.

Vừa nói Nhã vừa kéo Son tiến về phía nhà tôi. Cả bọn cùng đi theo sau. Tôi cũng tiếp bước theo bọn nhóc với nhiều suy nghĩ mơ màng.

Son cậu bạn thân nhất của Tôi thời thơ ấu bỗng dung xuất hiện. Đó phải chăng là định mệnh xô đẩy hay là sự sắp đặt ngẫu nhiên của thượng đế.

***

Tôi đang ngồi trên chiếc xích đu, tay kẹp chặt điều thuốc, miệng phả từng luồng khói vào màn đêm dày đặc. Chờ cả đám phòng bên cạnh bắt đầu lấy bộ bài tây ra chơi tôi mới đứng dậy ra ngoài. Thái độ của Son hôm nay thật làm tôi bất ngờ, kể từ ngày Hồng Vân mất, Son đẩy hết mọi tội lỗi lên người tôi, cậu ta luôn trách tôi đã gây ra cái chết của Vân. Từ đó, Son luôn lãng tránh tôi, từ chối các cuộc gọi từ tôi. Rồi sau đó tôi được em gái Son cho hay là Son đã đi Mỹ du học, chúng tôi cũng đã không liên lạc nhau kể từ đó. Hôm nay Son lại chủ động nói chuyện và đề nghị ngủ chung với tôi đêm nay thật là một chuyện quá kì lạ.

Mà cũng có lẽ, sau nhiều năm như vậy son đã không còn trách tôi nữa. Nhớ đến Hồng Vân tôi bỗng nhớ đến cái ngày chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên, cô ấy đã để lại cho chúng tôi nhiều ấn tượng khá sâu sắc. Lúc ấy Son và tôi cũng đang học tập tại thành phố Hồ Chí Minh, chủ nhật là lúc tôi được trường cho ra ngoài còn những ngày còn lại trong tuần tôi bắt buộc phải học tập và sinh hoạt tại trường.

Sáng đó tôi nhận được cuộc điện thoại từ Son muốn tôi đi nhà sách cùng cậu ta nên tôi ra ngoài từ rất sớm. Đến nhà sách trung tâm, tôi thấy Son đang cầm trên tay quyển “Thiên thần và ác quỷ” của Dan.

- Này, sao không chờ tôi đi cùng vậy hả.

Thấy tôi chạy đến, Son gấp quyển sách lại nhìn tôi. –Cậu làm gì mà mồ hôi nhễ nhại thế kia, có biết quyển sách này mới tái bản lại không hả, nhưng chỉ có 2000 bản, đây là cuốn sách cuối cùng trên kệ rồi đấy.

Tôi vội lau mồ hôi trên mặt, hỏn hển nói. –Tôi tới nhà cậu nhưng anh Trung học trò bố cậu bảo cậu vừa ra ngoài nên tôi chạy đến đây ngay.

Tôi liếc mắt nhìn qua kệ sách, đúng như Son đã nói tuy chỉ mới tái bản được có hai ngày nhưng quyển mà Son đang cầm trên tay đã là quyển cuối cùng trên kệ. Có lẽ đây là cuốn sách khá nổi tiếng nên được tiêu thụ rất nhanh. Tôi mỉm cười nhìn Son bảo.

- Xem như là cậu nhanh đi. Lấy sách rồi đi về nào sao cậu cứ đứng đọc mãi thế.

- Thì tôi đang chờ cậu mà, nên đọc thử xem sao. –Vừa nói Son vừa hát hăm qua phía cái kệ sách gần đó. –Hơn nữa tôi đứng đây không phải hoàn toàn vì cậu đâu!

Tôi nhìn về hướng ấy, một cô gái đang ngó quanh như đang tìm kiếm một cuốn sách nào đó. Cô lật từng quyển sách lên nhìn rồi lại bỏ xuống.

-Được không, đẹp đấy chứ. –Son nói.

Tôi mỉm cười nhìn lại lần nữa cho kĩ hơn. Mái tóc đen thả dài qua vai, khuôn mặt trái xoan cùng với cái mũi thon dài sẵn sàng làm siêu lòng bất cứ chàng trai nào gặp phải. Với chiều cao trên một mét sáu và nước da trắng ngần, cô gái trẻ dường như sở hữu một ngoại hình chuẩn hơn cả những “hot girl” tôi thường thấy trên mạng.

Cảm thấy khó chịu vì cái nhìn chăm chú của hai chúng tôi, cô gái trẻ liếc mắt nhìn lại. Tôi vội vã quay người đi hướng khác còn Son vẫn chăm chú nhìn cô gái trẻ. Tôi thoáng thấy Son mỉm cười với cô gái nọ. –Thích rồi sao. –Tôi thầm nghĩ.

- Cho tôi mượn quyển sách trên tay anh được không?

Một giọng nói vang lên làm tôi quay người lại, thì ra là cô gái trẻ đang đứng sau lưng tôi tựa lúc nào. Thứ mà cô đang tìm kiếm chính là cuốn sách mà Sơn đang cầm trên tay. Sơn đưa ngay mà không cần suy nghĩ.

- Đây, cô cầm đi.

- Vậy tôi lấy quyển này nhé!

Vừa mới lấy được quyển sách cô ta quay người bỏ đi. Tôi vội chạy tới trước chặn đường cô ta lại.

- Cuốn sách này là của bạn tôi, cô không thể lấy đi được.

- Nhưng bạn anh chưa mua nên giờ tôi mua trước.

- Không được, rõ ràng bạn tôi đã lấy nó trước. Cô không được...

Chưa nói hết câu thì Sơn đã cắt ngang lời tôi rồi đẩy tôi ra sau. –Cô cứ lấy đi, tôi nhường cô đó.

- Được rồi, tôi đi đây.

- Không được, ở đâu mà vô lí thế chứ. Rõ ràng bạn tôi lấy trước mà.

Cô gái trẻ nhoen miệng cười rồi bước đi trước. – Là bạn anh nhường tôi đấy nhé, anh cảnh sát sinh viên.

- Sao cô lại biết tôi là một sinh viên cảnh sát.

Vẫn không quay đầu nhìn lại, cô trả lời. –Suy luận khoa học.

Tôi đứng đơ như trời trồng, một người có thể suy luận về nghề nghiệp của người khác chỉ có trên phim ảnh mà thôi. Tò mò về cô gái trẻ tôi định chạy theo bắt chuyện nhưng cô đã ra đến quây tính tiền nên tôi với Sơn đành phải ra cửa đứng chờ. Thấy cô gái nọ bước ra khỏi cửa, tôi liền chặn đường lại hỏi ngay. –Cô suy luận như thế nào.

- Anh thật sự muốn biết sao.

- Đúng vậy, rốt cuộc cô suy luận thế nào.

- Anh rất trẻ, tuổi chưa tới 22, lại mang giày quân nhân, đầu tóc, trang phục lại mang dáng dấp của một người cảnh sát. Hơn nữa, những sinh viên của các trường công an nhân dân thường được ra ngoài vào ngày chủ nhật hàng tuần. Anh nhìn lại anh xem, vé xe buýt từ Thủ Đức qua đây vẫn còn trong túi áo khoác kìa.

Bắt chợt tôi nhìn xuống túi áo khoác của mình, đúng là có một nửa tấm vé đã lọt ra ngoài. Cô gái trẻ nói tiếp. –Vậy nên tôi đoán anh là một sinh viên học viện cảnh sát nhân dân thôi.

Tôi còn chưa biết nói gì đáp trả bởi những suy luận không sai vào đâu được của cô thì cô gái mỉm cười bỏ đi. Tôi còn thấy Sơn chạy theo xin số điện thoại của cô gái. Lúc Sơn quay lại, tôi hỏi.

-Sao rồi.

Vừa nói tôi vừa nhìn Sơn đang thở hổn hển trước mặt tôi. –Chưa có số điện thoại nhưng đã có facebook.

- Thích rồi sao.

Tôi nói trong khi Sơn đang loay hoay với cái điện thoại trên tay. –Có lẽ là thế. Đây rồi, -Sơn thốt lên, mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại. –Cô ấy cũng là một cảnh sát sao.

Tôi vội vàng đi lại phía Sơn nhìn vào cái điện thoại của cậu ta. Nhìn vào tấm ảnh đại diện trên mạng xã hội. Cô gái nọ đang đứng trước ngôi trường mà tôi đang học với bộ quân phục cảnh sát trên người. –Sinh viên năm mấy rồi. –Tôi nói.

Sơn xem thông tin sau đó trả lời –năm một, kém tôi với cậu một tuổi.

Bỏ điện thoại vào túi Sơn quay qua nhìn tôi, có lẽ chúng ta đã bị lừa. Những suy luận của cô ấy thật sự là không phải như vậy. Có lẽ cô ấy đã biết cậu từ trước.

Tôi lắc đầu mỉm cười vỡ lẽ ra, thành tích tôi trong trường rất cao nên thường xuyên được tuyên dương vì thế có lẽ cô ấy đã biết tôi từ trước rồi.

- Vậy mà tôi cứ ngỡ cô ấy là một thám tử chứ. Cô ấy tên gì vậy.

- Hồng Vân. –Son trả lời. –Nhưng nói trước cô ấy là của tôi đấy nhé.

...

- Chào cậu. –Giọng nói quen thuộc của Son vang lên phía sau cái xích đu làm tôi sực tỉnh.

- Một ngày trôi qua thật nhanh đúng không? Và sáu năm cũng vậy, thấm thoát đã thấy cậu quay trở về rồi.

- Ủ, với tôi thì sáu năm thật nhanh nhưng đây vất vả. –Son trả lời.

- Cậu có dự định công việc gì chưa. –Vừa nói Tôi vừa nhả từng làn khói mỏng manh vào không khí.

- Chắc tôi định xin vào công an thành phố nơi cậu đang công tác đấy. – Son đưa chân đẩy cái xích đu chạy vọt ra phía sau rồi nói tiếp. –Cậu cũng đã biết hút thuốc lá rồi, ai rồi cũng trưởng thành.

- Vì tính chất công việc thôi, vì phải thường trực đêm, trực hôm mà.

Tôi rút một hơi thuốc lá rồi quay lại nhìn Son. –Tại sao hôm nay cậu lại như vậy, Không phải cậu rất hận tôi sao.

Son dựa vào vách tường nhà bên cạnh rồi nhìn tôi mỉm cười. –Hôm nay cậu rất bất ngờ phải không? Thật ra tôi đã suy nghĩ rất nhiều rồi, cái chết của cô ấy không phải hoàn toàn do cậu. Hơn nữa người cũng đã đi rồi, tôi có trách cậu cũng ích gì. Nếu cứ như thế chẳng phải tôi đã mất đi một người bạn ư.

Tôi vút cái tàn thuốc lá còn lại dưới đám lá cây rồi rút thêm điếu nữa châm lửa. Tôi vẫn im lặng chưa biết nên nói gì với Son thì cậu ta lại tiếp tục.

- Có nhiều chuyện đôi lúc cũng nên nghĩ thoáng đi một chút, không nên

áp đặt quá nhiều. Sáu năm, tôi và cậu không liên lạc gì, bao nhiêu đó cũng đủ để tôi suy nghĩ thông thoáng mọi chuyện hơn. Vốn dĩ đời người là một biển cả thử thách mà.

- Xin lỗi. Tôi nói.

- Không, phải là tôi xin lỗi mới đúng.

- Tôi muốn chúng ta là bạn tốt như trước đây, được chứ?

Không cần suy nghĩ gì nhiều Son trả lời tôi ngay lập tức.

- Tôi đồng ý, tối nay tôi ngủ lại đây nhé. Có lẽ tối nay chúng ta có nhiều thứ cần tâm sự.

Tôi nhảy bậc khỏi cái xích đu và tiến về phía Son, tôi đưa tay ra, Son đánh mạnh vào một cái rồi nắm chặt lại. Đó là cách chúng tôi vẫn hay làm thuở trước.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lời nguyện

Một người đàn ông đang đứng trong màn đêm, xa xăm sau lưng người đàn ông ấy là một căn biệt thự tối đen, đã quá nửa đêm. Người đàn ông tay rút điện thoại ra và nhìn vào, không biết là đang xem giờ hay chờ đợi một cuộc gọi từ người khác. Ông bắt đầu thấy lạnh. Ông rút điếu thuốc ra, châm lửa và bắt đầu hút. Một điếu, hai điếu rồi ba điếu. Từng làn khói lan tỏa trong màn sương đêm dày đặc. Bỗng từ đâu đó xa xăm có ánh đèn lập lòe soi rọi, ánh đèn rọi thẳng vào mắt người đàn ông, chiếc ô tô dừng lại, trên xe một người lạ mặt bước xuống.

- Trời lạnh quá, cha đợi ở đây lâu chưa. –Người lạ mặt nói.

- Ta hút ba điếu thuốc rồi đấy.

Người lạ mặt nọ đứng dựa vào trước ô tô rồi nói tiếp.

- Con xin lỗi! Không biết hôm nay cha gọi con đến đây có chuyện gì không.

- Vẫn chuyện cũ. Tháng trước con gái ta đã bị giết chết, không biết số phận của hai cha con ta sẽ thế nào.

Người lạ mặt thở dài, khuôn mặt ra vẻ như thất vọng. Suy nghĩ thoáng chốc anh ta trả lời.

- Cha à, chúng ta đã quyết định đi tới cùng mà, em ấy bị giết vì quá chủ quan và không có kế hoạch rút lui an toàn thôi. Cha hãy để con sắp xếp một kế hoạch hoàn hảo.

Nóng lòng muốn nghe câu trả lời, người đàn ông tiến tới gần hơn. Ông lớn tiếng.

- Nhưng kế hoạch đó là gì.

- Một kế hoạch thanh trừng, rồi tổ chức sẽ bị tiêu diệt và cha con ta rút lui trong êm đẹp mà không ai biết về cha con ta.

Người đàn ông có vẻ lưỡng lự, ông suy nghĩ lúc lâu rồi quay về phía người lạ mặt.

- Không được, không thể được. Cha đã cùng sống, cùng làm việc với tổ chức mấy chục năm nay, đâu thể vì mình mà bán đứng anh em, bán đứng tổ chức được.

- Vậy thì cha hãy cứ tin ở con.

- Không được. –Người đàn ông quả quyết.

- Vậy cha muốn gì. – Người lạ nói.

Không cần suy nghĩ nhiều, ông nói ngay.

- Cha và con, sẽ già chết và sẽ có một cuộc sống bình yên ở nơi đây, tại ngôi làng này.

- Không được. Cha nghĩ rằng hấn sẽ tha cho chúng ta sao. Hấn sẽ tự tay găm con dao này vào tim cha và con đấy. – Vừa nói người lạ mặt vừa rút con dao trong túi áo khoắc ra. Con dao có nhiều họa tiết hoa văn khắc ở cán dao, đặc biệt là đầu mũi tên chỉ ra bốn hướng.

- Không bao giờ có chuyện đó, ba người ấy sẽ không làm hại đến cha. Họ là anh em tốt của cha.

- Cha đã phản bội lại tổ chức, tức là đã phản bội lại họ thì nhất định họ sẽ ghim con dao này vào tim cha đấy.

Người đàn ông quay lưng lại, cố tình không để cho người trẻ thấy được biểu cảm trên mặt mình, ông cương quyết.

- Không, ý cha đã quyết.

- Cha không lấy bài học của Mai Thi làm gương đi.

- Nó là người không có thân phận, ta khác nó, ta là người có thân phận đặc biệt trong tổ chức họ sẽ...

Người lạ mặt cắt phăng lời ông. –Lúc ấy cha sẽ càng chết thảm hơn. Cha là người biết tất cả mọi thông tin về họ, cách tổ chức, cấu tạo, cách làm ăn của họ, cha biết tất cả mọi thứ. Cha đã biết quá nhiều và cha sẽ chết đau đớn.

- Có thể vậy, ta có thể chết chứ không thể phản bội lại bọn họ. Thà họ bắt nạt với ta chứ ta không thể bất nghĩa với họ được.

- Không, thế lực của tổ chức rất lớn. Dù cha có ra nước ngoài đi chăng nữa chưa chắc đã thoát được họ.

- Ý ta đã quyết. Con không cần nhiều lời.

Giọng người trẻ trở nên van nài. Anh ta tiến về phía trước đặt tay lên vai cha mình.

- Biết đâu được, ở chính ngôi làng này cha cũng đang bị tổ chức bám theo và chết khi nào không biết đấy. Con đã có kế hoạch, cha hãy đưa cho con lô hàng ấy. Con sẽ giải quyết tất cả trong êm đẹp.

- Không được, lô hàng đó rất lớn, con không được đụng đến, Chính tay ta sẽ phá hủy nó.

- Cha hãy để con giải quyết tất cả. Xin cha đấy. Thật sự con không muốn thấy cha phải...

- Không được.

Thấy người đàn ông không đổi ý, người lạ mặt thay đổi hẳn thái độ, anh ta gần từng tiếng, vút con dao lại dưới đất. – Cha hãy nhìn kĩ con dao này đi, nó sẽ ghăm thẳng vào tim cha đấy. Cha hãy suy nghĩ kĩ trước khi quá muộn. Con sẽ chờ quyết định của cha.

Vừa nói hấn vừa bước lên xe, đèn xe rọi vào mặt người đàn ông làm ông nheo mắt lại. Tất cả những sự việc ấy diễn ra chỉ trong vài mươi phút ngắn ngủi.

Chiếc xe lao vào bóng đêm mất dạng. Người đàn ông ngồi xuống nhặt con dao lên mà không hề biết rằng đầu đống xung quanh ông có một con quái vật đang trừng mắt nhìn mình. Nó nhìn ông, đôi mắt nó sáng rực trong đêm. Nước dãi nó từ từ nhỏ xuống. Chiếc xe vừa đi khỏi, như sợ mất con mồi của mình nó ra khỏi bụi rậm, từ từ và nhẹ nhàng tiến về phía ông như một con sư tử đang rình mồi. Lợi dụng sự tĩnh lặng của đêm đen, nó di chuyển nhanh dần và nhanh dần về phía ông. Nghe thấy âm thanh lạ thường, một mùi hôi thối xông thẳng vào mũi, vừa quay mặt lại, một cảm giác sợ hãi, sợ hãi đến tột cùng chạy dọc cột sống của ông. Trước mặt ông, con quái thú đang nhe nanh nhìn ông và dường như không để cho ông được định thần trở lại nó lao thẳng vào ông. Sự bất ngờ, sự sợ hãi làm lí trí ông lu mờ. Với con dao trên tay ông mà người lạ mặt vừa để lại là vật phòng thân duy nhất ông khua loạng xoạng vào không khí. Con dao cắm phập vào chân con quái thú nhưng móng chân con quái thú đã ngập sâu vào cổ họng ông. Nó tru lên từng hồi, tiếng tru vang vọng giữa núi rừng hoang vắng.

***

- Này, dậy đi.

Nằm trong phòng. Nhân ngóc đầu dậy rồi bắt đầu lay mọi người dậy.

- Dậy đi, dậy đi.

Vừa nói nó vừa lê sang cái mùng kê bên kéo đầu Nhã dậy.

- Chuyện gì mà mày làm ầm ả lên vậy hả, trời đánh cũng tránh bữa ngủ. –Tiếng Nam lâu nhàu nói khi còn mớ ngủ.

Cả bọn ngồi dậy chụm đầu lại về phía Nhân nhưng chả có ai mở mắt cả. . –Thành cúi gắt.

- Nói mau đi tao còn đi ngủ.

Nhân lấy cái gối kê lên bụng rồi tăng hắng.

- E hèm, lúc nãy từ khi anh Sơn với anh Liêm ra ngoài rồi vào đây ngủ làm ồn quá nên em ngủ không được nữa.

Nhã cho cậu ta ăn một cái bạt tai, rồi vừa nằm xuống vừa nói.

- Có vậy mà cũng nói.

- Không, từ từ đã nào. Hồi nãy trong lúc không ngủ được em nghe thấy có người la hét.

- Thật không. –Thành mở to mắt ra. –Vậy để tôi ra ngoài xem thế nào. Sao cậu không nói sớm.

- Em còn nghe thấy tiếng tru của chó nữa, nghe nói ở đây có rất nhiều ma sói nhé.

Vừa nghe thấy câu này, Thành lại nằm xuống, tưởng thẳng Nhân đùa anh nói.

- Vớ vẩn. Cảnh sát hình sự mà ma với chả quỷ.

Cả bọn nằm xuống không ai nghe thẳng Nhân nói cả. Có tiếng ô tô vượt qua trước nhà. Nhân nghe được nên lên tiếng ngay.

- Lạ nhỉ, giờ này còn có ô tô đi sao.

- Kê, mày đi ngủ cho anh nhờ. Vớ vẩn. –Thành nói.

Thấy không ai tán thành với chủ đề mình đưa ra, thẳng Nhân đổi sang chủ đề khác.

- Mọi người có muốn nghe truyền thuyết không.

Sau câu nói của Nhân, cả bọn bật dậy nhìn về phía nó. Nhã chui đầu qua bên giường của Nhân lên tiếng.

- Truyền thuyết nào?

- Truyền thuyết về cấm địa.

Cả bọn chúi đầu về phía nó. Nhã leo qua giường của ba người đàn ông ngồi thành một bọn, cô thấy hứng thú bởi câu chuyện này.

- Sao mày biết được vậy. –Nam nói với vẻ ngái ngủ.

Hồi chiều anh Sơn đã kể cho em nghe.

- Kể cho mình cậu thôi á, lúc nào sao bọn tớ không biết nhỉ. –Nhã vừa nói vừa lấy tay che miệng lại đầy uể oải.

- Hồi chiều lúc mấy anh còn lo nướng thịt, em và anh Liêm rủ anh Sơn đi dạo ở đầu làng, sau đó có ghé vào nhà anh Sơn chơi, anh ấy còn kể cho em với

anh Liêm về truyền thuyết của gia đình anh ấy.

- Vậy ý mày là cái cấm địa ấy là của gia đình anh Sơn. –Nam nói.

- Chính xác.

- Vậy mày kể đi.

Thấy cả đám đang dồn hết sự chú ý vào mình, Nhân lui lại dựa vào tường rồi tăng hăng. Cậu ta nhìn vào mặt của từng người rồi cười lớn. –Em đùa đấy. Ha ha. – cậu ta cười thỏa mãn. Nam lao vào đề lên người Nhân, cả bọn sẽ không tha cho cậu ta sau vố bị lừa này.

- Này, thì làm tao không ngủ được này. –Vừa nói Nam vừa lấy tay kẹp chặt mũi Nhân trong khi Thành với Nhã nắm chân nắm tay cậu ta.

- Thôi, cho em xin, em xin thua. –Nhân la lớn.

- Mấy đứa làm gì mà vui quá vậy.

Tiếng Sơn nói ở đằng sau làm cả đám quay phắt người lại. Không khí im lặng hẳn đi. Thấy Sơn có vẻ như không ngủ được Nhã nói nhỏ.

- Em xin lỗi, đã làm ồn vào giờ này.

- Không, mấy em cứ tự nhiên, thằng Liêm nó ngủ tât tăn tật rồi còn đâu.

- Vậy sao anh không ngủ ạ.

- Tại tôi thấy bồn chồn thế nào ấy, tôi sợ gia đình xảy ra chuyện gì. Hồi trước mẹ tôi mất tôi cũng có cảm giác thế này.

- Ôi giác quan thứ chủ nhật ấy mà, anh vào đây cứu em với. –Tiếng Nhân nói với theo khi còn đang bị Nam giữ chặt mũi nên nó nói bằng cái giọng khàn khàn.

- Nhưng tôi biết cứu như thế nào. –Sơn vốn là người chững chạc nên cũng không quan tâm đến mấy cái trò chơi kiểu con nít này.

Nhân bật dậy, cậu ta thở hổn hển sau cuộc vật lộn với ba người còn lại. Nhân kéo mừng lên cao và bắt đầu bắt chuyện với Sơn.

- Anh hãy kể cho mấy đứa này nghe về truyền thuyết cái cấm địa đi ạ, cấm địa ấy.

- Tôi á. –Sơn hỏi lớn.

- Không phải anh thì là ai nữa, anh là người làng này mà.

Sau một chút đắn đo suy nghĩ Sơn trả lời.

- Thôi được.

- Anh ngồi xuống đây. –Nhân vừa nói vừa kéo Sơn ngồi xuống giữa giường, cả bọn xúm lại bao lấy anh. Bản tính của Nhân vốn nhiều chuyện, không có gì là cậu ta không quan tâm tới, hôm nay nghe Liêm nói truyền thuyết về mảnh đất cấm địa ấy cậu ta nhất định điều tra cho bằng được.

- Anh kể về cái cấm địa ấy đi. –Nhân giục Sơn rồi rít.

- Thật ra cái cấm địa ấy là của gia đình tôi từ bao đời nay.

- Gia đình anh. –Cả bọn đồng thanh nói

- Đúng rồi, anh Sơn là Dương Thành Sơn. Họ Dương. –Nhã vừa để cái gối lên bụng vừa nói.

- Tất cả im lặng để anh Sơn kể xem nào. –Nhân nói với vẻ háo hức như rất muốn biết về cái truyền thuyết này.

Sơn lui người dựa lưng vào tường, ngẩng đầu nhìn trên trần nhà như để nhớ lại mọi chuyện, sau một hồi suy ngẫm, anh thở dài. Chuyện này bắt nguồn từ thời ông cụ sơ nhà tôi, người mà bây giờ mà tôi gọi là ông sơ còn bố tôi gọi là ông cố, thật ra đó không phải là truyền thuyết gì xa xưa mà đơn giản nó là một bi kịch của dòng họ tôi. Bi kịch này được truyền từ đời này qua đời khác nên con cháu trong họ tất cả đều biết. Lâu dần trở nên huyền bí và có nhiều dị bản. Tôi cũng không biết những điều tôi sắp kể đây có đúng là sự thật về gia đình của mình không vì có nhiều tin đồn khác nhau về truyền thuyết ấy.

Gia đình tôi vốn có xuất thân tại Hà Nội trong một ngôi làng cổ có truyền thống nghệ thuật. Năm Pháp nổ phát súng đầu tiên vào Đà Nẵng cũng là lúc cụ sơ nhà tôi đang ở tuổi hai mươi, tuổi của những hoài vọng và khát khao. Sinh ra và lớn lên trong những năm Pháp thuộc, được giáo dục trong một gia đình có truyền thống nghệ thuật ông nhanh chóng trở thành một họa sĩ theo nghiệp của gia đình. Nắm bắt được thời đại, nghệ thuật phương tây du nhập vào nước ta ngày càng nhiều. Ông biết rằng con đường phát triển duy nhất lúc này không phải là mỹ thuật Việt Nam truyền thống nữa mà phải là mỹ thuật quốc tế, đặc biệt là châu Âu. Vì vậy, ông đã theo các tàu buôn nước ngoài và sang châu Âu để tìm hiểu về văn hóa mỹ thuật nước họ. Nơi mà ông

dùng chân là Italia vì nó là nơi mà Da Vinci được sinh ra và để lại nhiều tác phẩm cho riêng mình.

- Da Vinci? Nhã tròn mắt hỏi.

- Đúng vậy, là Leonardo Da Vinci người sáng tạo nên nàng Mona Lisa và cũng là người mà ông tôi luôn ngưỡng mộ. Ông muốn tìm hiểu các tác phẩm của Da Vinci. Trờ về nước sau 10 năm sinh sống trên đất khách, ông bắt đầu sự nghiệp của mình và sự nghiệp của ông thăng tiến từ đây. Tiền tài, sự nghiệp của ông ngày càng đi lên.

- Vậy cụ sơ anh làm gì vậy ạ?

- Ông ấy vẽ tranh nhưng trong sự nghiệp của ông ấy không để lại tác phẩm nào cho riêng mình. Ông bắt đầu với việc vẽ tranh giả, ông làm bạn với một con buôn người Ý và qua nhiều mắt xích ông con làm quen được với một sĩ quan người Pháp. Ông chỉ việc vẽ tranh do người Pháp đưa ra và con buôn người Ý kia là nguồn tiêu thụ sản phẩm cho cụ sơ nhà tôi với nhiệm vụ đưa các bức tranh ấy qua châu Âu và bán lại. Các bức vẽ ban đầu ông chỉ làm giả một vài bức tranh thông thường nhưng tranh của ông bắt đầu bán chạy và thu nhiều lợi nhuận. Nhận thấy được tài năng của thực sự của mình, ông bắt đầu vẽ những bức tranh nổi tiếng của Da Vinci.

Đầu tiên, ông vẽ bức tranh của Da Vinci là “Thánh Mẫu Benois”. Thật không ngờ là bức tranh bán được với giá vô cùng cao ngay sau đó và ông được hưởng một số tiền mà có tiêu cả đời cũng không hết. Quá thành công trước bức vẽ đầu tiên, tự tin vào khả năng của mình, ông cụ vẽ thêm một số bức tranh khác như là “Thung lũng Arno”, “chân dung một nhạc sĩ”, “người đàn bà và con chồn” của Da Vinci. Những bức tranh tiếp theo lại tiếp tục thu được một số tiền lớn cho ông cụ, và ông được mệnh danh là “Mani Divine”.

- Có nghĩa là gì ạ. –Nhã hỏi.

- Đôi tay thần thánh. –Sơn trả lời không suy nghĩ.

- Nhưng từ này lạ quá. – Thành nói, anh vốn chưa hề gặp những từ này mặc dù vốn tiếng Anh của anh khá tốt.

- Nó là tiếng Ý.

- Tiếng Ý. – Nhân nói với vẻ ngạc nhiên.

- Phải rồi, lúc đó tiếng Anh còn chưa phải là ngôn ngữ toàn cầu. –Nam đáp.

Sơn nói tiếp. –Ông chẳng để lại được tác phẩm nào cho riêng mình. Và ông vẫn tiếp tục lựa chọn công việc ấy, không hiểu vì đó là niềm đam mê hay vì tiền nhưng ông vẫn quyết định sẽ không để lại tác phẩm nào cho riêng mình mà sẽ vẽ những bức họa nổi tiếng của Da Vinci. Rồi một ngày, ông quyết định vẽ bức tranh tiếp theo đó là bức tranh “Nàng Mona Lisa”, một kiệt tác gắn liền với tác giả của nó. Thế nhưng sau bao năm trời hoàn thành bức tranh đó, nó lại được trả về chỉ sau một tháng được chuyển đi. Bức tranh không được mua vì bị chê bai ở quá nhiều điểm. Ông biết rằng với tài năng của mình ông không thể nào tạo ra được một tác phẩm như vậy, rằng mình không thể nào sánh kịp với Da Vinci. Sau đó ông tiếp tục vẽ lại bức “Mona Lisa” nhưng tất cả đều được trả về trong vô vọng. Có lẽ đó là bức họa quá tuyệt hảo, quá hoàn hảo của Da Vinci nên ông hoàn toàn không thể làm giả được. Ông phải thốt lên rằng: “Da Vinci quả đúng là thiên tài của những thiên tài”.

Quá tuyệt vọng, ông mua căn biệt thự ở một nơi vô cùng xa xăm hẻo lánh đó là căn biệt thự mà gia đình tôi đang sống bây giờ và chuyển cả gia đình về đây. Tại đây ông tự nhốt mình trong một căn phòng và bắt đầu vẽ lại bức “Nàng Mona Lisa” trong căn phòng ấy. Lần này, ông bỏ ra 10 năm trời ròng rã và vất vả ông mới hoàn thành tác phẩm nhưng nó lấy đi của ông khá nhiều thứ, trong đó quan trọng nhất là sức khỏe và tuổi tác. Trong quá trình vẽ bức tranh không một ai được vào trong căn phòng ấy trừ một người.

- Ai vậy anh. –Nam hỏi.

- Đó chính là ông quản gia. Ông sơ tôi coi ông quản gia như một người bạn, một người nắm giữ mọi bí mật trong gia đình và mọi bí mật chỉ có ông quản gia được biết.

Một ngày nọ, ông gọi hai ông cố nhà tôi tới và nói rằng “-Các con biết gì về bức tranh này.” nhưng đáp trả lại ông là sự lắc đầu đầy tuyệt vọng. Người ta đồn đại rằng ông để lại một kho báu mà chìa khóa của kho báu ấy ẩn chứa trong bức ảnh này. Thế là một đồn mười, mười đồn trăm. Cái kho báu ấy của gia đình tôi ngày càng được nhiều người quan tâm, ngày càng có nhiều người biết đến bức “Nàng Mona Lisa” do ông cụ vẽ ra rốt cuộc ẩn chứa điều gì. Vốn dĩ số tiền ông có được trước đây rất lớn so với số tiền ông để lại cho con cháu sau này nên nhiều người nghĩ rằng nhất định ông cụ có thể còn có một kho báu nào đó nữa.

- Vậy chuyện này kết thúc rồi sao.

- Không đâu. Còn một người biết mọi chuyện của gia đình cụ nhà tôi lúc đó là bác quản gia, ông ấy biết mọi bí mật của gia đình tôi. Trong một đêm gia đình tôi tổ chức tiệc mừng thọ cho cụ sơ nhà tôi. Khách mời được mời đến rất đông, trong khi mọi người đang vui vẻ ca hát, trò chuyện và uống rượu thì ông cụ lại gọi hai người con vào phòng riêng của mình. Ông bảo rằng sau khi ông chết nhất định không được bán lại căn biệt thự này và mọi chuyện phải theo sự sắp xếp của bác quản gia. Trong lúc ông đang nói chuyện với hai người con của mình thì ông quản gia vào tìm ông có chuyện gấp. Không biết hai người ấy nói chuyện gì trong đó nhưng họ nói chuyện đến nửa tiếng đồng hồ. Không lâu sau đó ông cụ ra ngoài liên tục la hét và đập phá mọi thứ trong nhà. Đôi mắt ông đỏ rực, ông như không còn là chính bản thân ông nữa. Rồi ông chạy vụt vào cánh đồng cỏ sau nhà biến mất trong đêm tối. Quá ngỡ ngàng trước hành động của ông mọi người bàng hoàng trong giây lát rồi họ quyết định chạy theo ông. Sau khi có men say trong người, không ai cần biết nguy hiểm là gì nữa. Cánh đồng lúc đó có rất nhiều chó rừng nên ban đêm không ai dám vào cả. Một số vị khách mời thì bỏ về, một số trẻ hơn thì lấy súng, lấy dao rồi cùng theo gia đình và người hầu trong nhà chạy vào rừng tìm kiếm. Họ đi mãi đi mãi, họ băng qua cánh đồng, leo đến tận đỉnh núi, tìm

trong các con suối nhỏ. Ánh đuốc sáng rực cả một vùng.

Sau khi lần mò hết cánh rừng này đến cánh rừng khác, họ quay về trong vô vọng. Nhưng khi đi qua cánh đồng cỏ, một mùi hôi tanh xộc thẳng vào mũi họ. Dưới ánh đuốc lập lòe, ông cụ nhà tôi nằm bệt bên dưới đám cỏ đồng cao đến tận đầu gối, những mảng cỏ xung quanh ông bị ngã dài xếp thành xếp lớp theo thân thể ông. Ông giật giật thân người lên như đang trong cơn hấp hối. Những vị khách mời, những người đầy tớ, gia nhân hay người nhà đều không thể hình dung ra cảnh tượng hãi hùng trước mắt họ. Đè lên người ông là một con quái thú trong lớp một con chó săn hay phải đúng hơn là một con sói. Nó có cặp răng sắt nhọn, cái móng vuốt nhọn hoắt của nó đang cắm sâu vào cổ ông, máu từ cổ ông tứa ra như suối, chảy loang lổ trên bãi cỏ nằm xếp lớp. Điểm khác biệt của nó với những con chó thông thường khác là nó không có lông mà có da bị đang giương đôi mắt xanh da trời găm giếc về phía những người đang có mặt xung quanh. Đôi mắt sáng rực trong đêm tối. Nước dãi nó từ từ nhỏ xuống từng giọt trên thân thể ông. Mọi người đều bỏ chạy, mỗi người một hướng, đó là cách họ giữ lại tính mạng cho mình trước con quái vật gớm giếc ấy.

Mỗi khi mường tượng ra cảnh ấy, tôi dường như không kiềm chế được bản thân mình. Nó ăn sâu vào trong tâm trí tôi, gia đình tôi. Đối với gia đình tôi nó không phải là một truyền thuyết mà là một lời nguyền, lời nguyền ăn sâu vào gia đình tôi. Sau đó ông quản gia cho rào lại cánh đồng cỏ ấy và không ai được vào trong ấy cả. Tương truyền rằng, nếu ai bước vào trong cánh đồng ấy thì cũng sẽ bị xé xác giống như ông cụ sơ nhà tôi vậy, bao lâu nay nó như một lời nguyền bí ẩn của dòng họ tôi. Gia đình tôi không ai dám bước chân vào đó cả và chủ tôi là người đầu tiên dám bước chân vào trong đó đấy.

- Chú anh ư, chú anh đã vào đó thật sao? Nhân nói.

Son thờ dài nhớ lại.

- Đúng vậy, chuyện chỉ xảy ra cách đây mấy ngày thôi.

- Vậy có gặp gì không ạ.

- Chủ tôi nói đã gặp nó nhưng tôi thì thật sự không tin. Tôi nhất định sẽ là người thứ hai vào đó để khám phá ra sự thật, tìm ra con chó săn truyền thuyết của dòng họ.

- Vậy anh Liêm thật sự không biết chuyện này sao ạ? –Thành lên tiếng.

- Có lẽ là biết nhưng tại nó là bị kịch của dòng họ tôi nên cậu ta không muốn nhắc tới thôi.

- Mà một họa sĩ nổi tiếng như ông của anh lại không để lại tác phẩm nào cho riêng mình sao ạ. –Nhã nói với giọng tiếc nuối.

- Không hề.

- Thật uổng cho một nhân tài. –Nhân lên tiếng. –Mà bức tranh ấy hiện giờ còn không anh.

Son mỉm cười tự hào.

- Còn chứ, nó vẫn nằm trong căn phòng đó.

- Hôm nào anh cho bọn em vào xem căn phòng đó được không.

- Được rồi, ngày mai nhé còn bây giờ mọi người ngủ đi. –Vừa nói Son vừa đứng dậy đi về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Mắt xích

Đang mơ màng trong giấc ngủ bỗng tôi thấy có tiếng đập cửa bên ngoài.

- Anh Son, về nhanh đi, gia đình có chuyện gấp. –Tiếng đập cửa vang lên làm Son thức dậy.

Tôi mơ màng thấy Son đứng dậy mở cửa, ánh sáng bên ngoài chiếu vào cùng với cơn buồn ngủ làm tôi không thể thấy được gì nữa. Tôi nghe qua loáng thoáng là giọng của một người con gái, có lẽ là em gái của Son.

- Chú gặp tai nạn rồi, anh mau về nhà đi. –An vừa khóc vừa trả lời.

- Cảm giác của mình đêm qua. –Son vừa lẩm bẩm vừa ngồi phịch xuống giường.

- Chuyện gì vậy. –Tiếng Thành vọng lên ở đầu giường, tôi cũng bắt đầu ngồi dậy.

Tôi từ từ mở mắt, ánh sáng từ cửa chiếu vào làm mắt tôi neho lại. Tôi thấy Sơn với lấy cái áo khoác trên tường rồi lao vút ra ngoài, em gái của Sơn cũng chạy theo cậu ấy. Thành nói từ ngoài cửa vọng vào.

- Anh à, hình như có chuyện rồi.

- Biết chuyện gì không. –Vừa nói tôi vừa đứng dậy tìm cái áo khoác của mình.

- Là chú anh Sơn. Anh thay đồ đi, em về phòng thay đồ rồi qua ngay.

Vừa nói Thành vừa chạy về phòng còn tôi loay hoay mặc cái áo với cái quần dài vào. Tiếng nói của thằng Thành còn vọng sang bên phòng tôi.

- Dậy hết đi, có chuyện rồi.

- Gì vậy.

- Tai nạn hay án mạng đây. –Nhân nói với giọng ngái ngủ.

- Dậy hết đi, hình như người nhà anh Sơn, qua đó xem thế nào.

Tôi tới trước nhà xả cái vòi nước đã hoen rỉ, hắt vội từng ngụm nước mát vào mặt rồi phóng như bay về phía nhà Sơn. Mấy người còn lại cũng chạy theo sau lưng tôi. Chưa tới căn biệt thự đồ sộ của Sơn trên đồi tôi đã thấy Sơn quỳ bệt xuống bên cạnh một cái xác bê bết máu. Ở đây cách căn biệt thự khoảng 60 đến 70 mét là cùng nhưng nằm hơi lệch về phía cánh đồng. Một vài người ăn mặc giống như người nấu bếp và làm vườn còn đứng đó. Bố Sơn mặt trắng bệch và nhợt nhạt. Ông cũng quỳ xuống bên cạnh Sơn.

- Thành, liên lạc với cơ quan công an gần đây nhất. Báo cho họ tình hình. –Tôi nói.

- Nhưng em không có số công an ở đây.

Tôi quay lại nhìn nó cau gắt.

- Gọi về cơ quan hỏi thăm số của công an tỉnh, rồi báo lại công an huyện hoặc số riêng của đồng chí nào đó. –Tôi nói như ra lệnh.

- Rồi.

- Tất cả bảo vệ hiện trường, không để ai được lại gần. –Tôi ra lệnh cho đồng đội của mình.

Nhã, Nhân và Nam đang ra sức đẩy mọi người ra xa còn Thành thì gọi điện thoại trong khi tôi đang xem xét hiện trường vụ án. Vì cũng hiểu rõ bản chất công việc nên Sơn cũng kéo bố cậu ta ra xa để cho mọi người làm nhiệm vụ.

- Anh Liêm, họ nói sẽ tới ngay.

- Được rồi.

Vừa trả lời Thành thì ngay lập tức tôi cảm thấy một cảm giác lạnh người chạy dọc sống lưng. Một cảm giác quen thuộc. Cách tay nạn nhân chừng 1 mét là một con dao ngắn, cán khắc nhiều hoa văn và quan trọng là hình mũi tên chỉ ra bốn hướng. Con dao này hình dạng rất giống con dao đã giết chết vợ của tôi. Tôi tiến về phía con dao, vì không có dấu túi đựng vật chứng nên tôi lấy cái khăn tay của mình ra và cầm nó lên.

- Giống y hệt. –Tôi trầm nghĩ. –Có lẽ là cùng một loại với con dao giết chết vợ mình. Phải chăng đây là lí do cô ấy dẫn dắt mình tới đây.

Nạn nhân đang nằm ngửa, mặt bê bết máu, cổ họng bị xé toạt ra. Trên người nạn nhân có rất nhiều vết cào xước, máu thấm đỏ cả cái áo sơ mi trắng mà ông ta đang mặc. Chiếc áo rách tả tơi, qua vết rách tôi nhìn thấy một vết mực màu xanh trên ngực ông ta. Tôi vội vàng đặt con dao lại vị trí cũ rồi chạy nhào tới cái áo, quên hẳn nhiệm vụ vừa một người canh sát tôi vội vàng xé banh cái áo sơ mi của ông ta ra và trên bộ ngực rắn chắc ấy là một hình xăm, hình xăm dấu mũi tên chỉ ra bốn phương giống như y trên ngực của vợ tôi hiện ra.

- Thêm một mất xích mới, cảm ơn em Mai Thi. –Tôi nói nhỏ.

Bản năng của một cảnh sát cho anh biết rằng vụ án này ắt hẳn liên quan đến vụ của vợ tôi, một mất xích vô cùng quan trọng. Giờ thì tôi đã hiểu ra vì sao vợ tôi lại dẫn dắt tôi về đây rồi.

- Mấy giờ rồi? –Tôi hỏi và nhìn về phía Thành.

- Mới 5 giờ sáng thôi anh ạ. Lúc này là gần thay ca hơn nữa lại rất sớm, em nghĩ cảnh sát địa phương sẽ tới hơi muộn đấy. Chưa kể pháp y của tỉnh ở cách mấy chục cây số nữa.

Tôi đang đắn đo suy nghĩ không biết có nên tự ý điều tra trước khi cơ quan chức năng đến không thì Sơn nói vọng lên từ đằng sau.

- Liêm!

Tôi quay phắt người lại. Sơn nhìn thẳng vào mắt tôi rồi lên tiếng.

- Tôi muốn kiểm tra xác chết, tôi muốn giám định sơ bộ và chính tay giải phẫu xác chết.

Làm sao tôi có thể để Sơn làm việc này được nhưng làm sao tôi có thể từ chối cậu ta. Tôi im lặng không nói, Sơn vẫn nhìn thẳng vào mắt tôi. Tôi không thể cố tình né tránh ánh mắt của cậu ta mãi được. Vốn dĩ cậu ta có chứng cứ ngoại phạm vì cả đêm nay đã ở cạnh tôi. Nhận thấy khó khăn của đồng nghiệp, Thành cất tiếng.

- Theo nguyên tắc thì anh là người nhà nạn nhân anh không thể giám định xác chết được.

- Hôm qua tới giờ tôi ngủ cùng mọi người. Tôi có chứng cứ ngoại phạm khá rõ ràng.

- Nhưng anh không thể. Nguyên tắc là thế.

- Để cậu ta vào đi. –Tôi nói. –Nhưng cậu chỉ được giám định sơ bộ thôi còn giải phẫu thì tôi không có đủ thẩm quyền cho phép cậu làm việc đó và phải làm việc dưới sự giám sát của tôi.

- Tôi đồng ý. –Sơn nói sau một hồi suy nghĩ.

- Được rồi, Nam và Thành lấy lời khai mọi người đi, Nhận lại đây giúp anh nào.

Tiếng thằng Nhân từ xa vọng lại. –Rõ. Trong những lúc quan trọng như thế này thì tính đùa dai của thằng Nhân cũng biến mất thay vào đó là bộ mặt sắc lạnh của một cảnh sát hình sự đầy sắc lạnh.

Sơn tiến lại gần xác chết, cậu ngồi xuống bên cái xác, không để lộ ra sắc mặt đau buồn của mình. Tôi nhìn về hướng Nhân, ra hiệu cho nó tốc kí lại những gì liên quan. Sơn nâng tay nạn nhân lên.

- Bên cạnh cánh tay phải đang duỗi thẳng có ghi hai chữ dưới đất ngang với móng nạn nhân, dù mờ nhạt nhưng vẫn có thể nhận ra hai chữ đó là chữ V lộn ngược và số 7. –Sơn nói.

Tôi ngồi xuống nhìn về phía đó, đúng là vậy. Lúc sáng tôi hơi chú ý tới con dao và hình xăm nên không để ý tới hai chữ cái này. Tôi nhìn về hướng Nhân như muốn nó ghi vào.

- Lúc sáng tôi để ý ngoài dấu giày của mọi người ở đây ra còn có dấu chân chó, nhưng nó lại mất dạng ở đám cỏ bên kia vì không có đất. –Vừa nói tôi vừa chỉ vào đám cỏ. – từ chiều và những vết máu khô còn sót lại trên số 7 có thể hai chữ này do nạn nhân để lại..

Sơn kéo áo nạn nhân ra để lộ bộ ngực rấn chác. Anh nói. –Bây giờ tôi sẽ xác định thời điểm tử vong.

- Hay quá, anh có thể dùng phương pháp hiện đại của ông gì Black gì đó cho tụi em chiêm ngưỡng được không.

Sau câu nói quá vô duyên của thằng Nhân, tôi trừng mắt nhìn nó. Nhân im bặt. Mắt nhìn vào cuốn sổ tay đang ghi để tránh ánh mắt của tôi.

- Là phương pháp dựa vào đồng vị chỉ 210 hoặc poloni 210 có thời gian bán rã tương ứng là 22 năm và 138 ngày của Stuart Black nhưng chúng ta không có đủ điều kiện để áp dụng nó hơn nữa nó chỉ áp dụng cho những xác chết có thời gian chết lâu ngày. –Sơn nói. –Cách đơn giản nhất lúc này là đo nhiệt độ cơ thể hoặc độ ẩm gan.

- Nhưng chúng ta không có nhiệt kế. Tôi nói.

- Có rồi đây.

Tôi quay lại thấy An từ phía căn biệt thự đang chạy ra, mặt đầy mồ hôi nhễ nhại.

- Là tôi báo An đi lấy đây. – Sơn nói và nhìn tôi. Sơn kéo quần nạn nhân xuống sau đó cho nhiệt kế vào hậu môn. Mọi người xung quanh quay mặt đi. Sau vài phút chờ đợi Sơn nói. –Nhiệt độ cơ thể còn 30.5 độ c, có thể thời gian chết của nạn nhân trong khoảng 0 giờ đến 1 giờ 30 phút sáng hôm nay. Trên người nạn nhân có rất nhiều vết cào xước, có thể là do móng vuốt của một loại động vật nào đó gây ra.

- Có thể là chó chằng. –Tôi cất ngang lời Sơn.

- Cũng có thể.

Sau câu trả lời của Sơn mọi người bồng rì rầm rầm lên, bây giờ không chỉ có người nhà Sơn mà còn có nhiều người dân trong làng hiếu kì đến xem. Mọi người xôn xao bàn tán khi nghe thấy được câu trả lời của Sơn. Họ cho rằng đó là do con chó săn trong truyền thuyết gây ra, họ rì rầm vào tai nhau những câu nói, những cái nhìn lên lút về phía Sơn. Tôi loáng thoáng nghe mấy người giúp việc nhà cậu ta đang nhắc tới việc nạn nhân vừa mới bước chân vào cấm địa mấy ngày trước nên mới dính phải lời nguyền, tôi quay sang nhìn Sơn.

- Nạn nhân vừa mới bước chân vào bãi cỏ hoang mấy ngày trước ư.

Son ngược lên nhìn tôi gật đầu. Tôi hỏi tiếp. - Tại sao vậy.

- Cái này tôi sẽ nói sau.

Tôi quay sang phía Nhã. Như hiểu ý tôi Nhã tiến về phía cô giúp việc nọ để lấy lời khai về việc nạn nhân đã từng vào bãi cỏ hoang mà gia đình cậu ta gọi là cấm địa ấy.

Bỏ ngoài tai những lời xầm xì đó, Son tiếp tục.

- Nguyên nhân tử vong là do động mạch chủ ở cổ bị cắt đứt dẫn đến mất máu quá nhiều làm nạn nhân tử vong. Có dấu hiệu giằng co, ngoài ra trên người nạn nhân không còn vết thương nào khác cho đến thời điểm này.

- Cho đến thời điểm này? - Tôi hỏi. - Có nghĩa là sao?

- Có nhiều vết thương sau khi nạn nhân chết nhiều ngày mới lộ ra được, nhưng ở đây nguyên nhân chính là do động mạch chủ ở cổ bị cắt đứt.

- Động mạch chủ bị cắt đứt bởi con dao kia ư. - Tôi chỉ vào con dao.

- Không phải, mà là do móng vuốt của một loài động vật nào đó gây ra.

Một lần nữa, đám đông lại xì xào âm ỉ, họ đang bàn tán, đang nói về con chó săn trong truyền thuyết.

“Ta đã nhìn thấy, ta đã nhìn thấy, ta đã thấy con chó săn trong truyền thuyết”. Tiếng nói phát ra từ đám đông, mọi người quay lại nhìn về hướng ấy, chỉ thấy bóng dáng một người ăn mặc rách rưới chạy vụt vào đám cỏ đồng ven đường rồi mất dạng.

- Để em đuổi theo. - Thành lên tiếng.

- Không cần đâu. Chỉ là tên điên thôi. - Tôi giơ tay ra cản lại.

Nam cũng định đuổi theo nhưng đã bị tôi ngăn lại. - Ông ta vốn dĩ bị điên lâu nay nên không cần để ý làm gì.

- Tôi nghĩ ông ta không bị điên đâu. - Son nói. - Hôm trước khi tôi đi ngang qua nhà cậu có ghé vào đó thì phát hiện thấy ông ta đang theo dõi tôi. Tôi bám theo đến cấm địa thì ông ta nhảy vào đó mất hút.

- Có chuyện này sao, theo tôi biết thì ông ta bị điên cũng phải mấy năm nay rồi.

Son ngược mặt lên nhìn tôi nói.

- Tôi nghĩ là giả vờ thôi, vì một nguyên nhân nào đó, nhất định tôi phải tìm ra hân.

Tôi ngồi xuống lại gần bên Son rồi chỉ về phía con dao nọ.

- Tạm thời bỏ qua chuyện này đã. Vây con dao dính máu này phải chăng là của máu của hung thủ.

- Có lẽ phải kiểm tra lại.

Son vừa dứt câu thì một chiếc Roll Royce đời cổ phanh gấp trước đám đông, từng làn đất đỏ bốc lên mù mịt. Một người mặc vét mở cửa xe tiến vào trong đám đông.

- Cháu chào bác. - Người thanh niên chào ông Hoàng với vẻ lịch sự rồi gật đầu với Son sau đó tiến về phía An. An ngả người vào cậu người đó rồi khóc.

- Đó là bạn trai của Kim An. - Son nói.

Vừa lúc đó công an địa phương cũng đã đến nơi, họ dẹp đám đông đi vào. Tôi gặp họ để trình bày sự việc.

- Làm sao anh có thể để người nhà nạn nhân khám nghiệm tử thi được hả, anh nghĩ đây là thành phố Hồ Chí Minh chắc. Mà nếu có là thành phố đi nữa thì anh cũng không có quyền đó đâu.

Người đàn ông lên tiếng mắng tôi sau khi nghe tôi trình bày mọi việc. Liếc nhìn bảng tên tôi thấy ông ta tên Trà, cấp bậc thiếu tá, cao hơn tôi nên tôi cứ nghiêm nhiên đứng chịu trận. Ông ta là hình sự của huyện nhưng có vẻ có uy thế lắm.

- Tôi xin chịu mọi trách nhiệm ạ.

- Không cậu thì ai vào đây nữa. - Giọng người đó có vẻ dịu lại khi thấy tôi nhận mọi trách nhiệm. - Tiến hành phong tỏa khu vực, bảo vệ hiện trường chờ pháp y đến và lấy lời khai.

- Chắc là có tinh thần làm việc. –Tôi thăm nghĩ.

- Cậu có đảm bảo đã theo dõi kỹ cậu bạn của cậu trong quá trình làm việc không?

Tôi quay sang nhìn ông Trà gật đầu. –Tôi đảm bảo. Hơn nữa cậu ta có chứng cứ ngoại phạm.

- Được, giờ ta tiến hành lấy lời khai người nhà nạn nhân.

Qua xác minh của công an địa phương thì nạn nhân là Dương Thành Văn, 55 tuổi, nghề nghiệp tự do không xác định. Ông ít khi xuất hiện ở nhà, là một con người bí ẩn.

Tôi theo một số đồng nghiệp vào kiểm tra phòng nạn nhân. Trong phòng không có nhiều đồ đạc, chỉ có vài bộ quần áo với một số từ điển tiếng Ý-Việt, những cuốn sách nghiên cứu về văn hóa phục hưng châu Âu, về những tác phẩm hội họa xuất sắc và bức tranh nàng Mona Lisa của tổ tiên để lại. Đây là lần đầu tiên tôi thấy được bức tranh nổi tiếng được trưng bày trong truyền thuyết mà tôi hay được nghe mẹ kể. Tuy lúc trước có sang nhà Sơn nhiều lần nhưng tôi cũng chưa bao giờ thấy bức tranh này. Tuy bức tranh đã cũ, nhiều nét không còn thấy được nữa nhưng cái làm tôi chú ý nhất là nụ cười ấy, nụ cười đầy thỏa mãn của nàng Mona Lisa. Phải chăng đó cũng chính là nụ cười đầy ẩn ý của người vẽ nên nó chăng?

Tôi không có thẩm quyền được lấy lời khai mà chỉ đứng ngoài quan sát, cả quá trình đều giao cho công an địa phương. Qua lời khai thì vào lúc xảy ra án mạng tất cả mọi người trong gia đình đều đang ngủ, không ai có chứng cứ ngoại phạm cả chỉ có Sơn là có vì cậu ấy ngủ tại nhà tôi.

Sáng sớm bác làm vườn dậy sớm thấy cánh cổng dẫn ra cánh đồng bị mở toang nên đã báo cho tất cả mọi người dậy xem có mất gì không. Sau khi kiểm tra thấy không mất mát gì thì ông Hoàng đề ý không thấy ông Văn nên hô hoán mọi người cùng đi tìm, họ đi ra cánh cổng bị mở toang đó khoảng 100 mét thì thấy ông Văn nằm bệt trên vũng đất người bê bết máu, sau đó An đến tìm Sơn và mọi người đến. Sau khi lấy khẩu cung mọi người xong, thiếu tá Trà căn dặn vụ án đang điều tra quá trình điều tra nên mọi người không nên rời khỏi nơi cư trú quá lâu và nếu phát hiện điểm gì nghi vấn thì phải báo lại cơ quan điều tra. Sau đó ông tiến hành lấy dấu vân tay và ADN từng người để đối chiếu với mẫu máu trên con dao. Tôi cũng không quên nhờ ông thiếu tá báo cho tôi kết quả khi khám nghiệm tử thi và xét nghiệm con dao khi đã hoàn tất nhưng tôi cũng đảm bảo với ông ta rằng con dao này chỉ thu được dấu vân tay rồi rạc hoặc trùng lặp vì cán dao có nhiều họa tiết khác nổi. Trước khi ra về ông Trà cũng không quên nói với tôi rằng không loại trừ khả năng nạn nhân chết do bị chó hoang tấn công vì chó hoang ở đây rất nhiều và ông còn nói nhỏ về con chó săn trong truyền thuyết.

Sau khi cảnh sát địa phương ra về, mọi người tập trung tại phòng khách. Tôi ngồi trên ghế đặc biệt chú ý đến người yêu của Kim An. Anh ta có dáng người to cao, áo vét đã được cời ra để lộ bộ ngực rắn chắc bên trong chiếc áo sơ mi đen bó sát thân người, tay áo được xắn lên đến tận khuỷu tay. Cặp kính cận càng làm tăng lên vẻ tri thức, mái tóc bóng bẩy thì tăng thêm tính lãng tử. Thấy tôi có vẻ chú ý đến người này, Sơn giới thiệu rõ hơn.

- Đây là Liêm, bạn tôi, cảnh sát hình sự thành phố Hồ Chí Minh.

- Chào anh, tôi là Trường Phát. –Cậu ta nhanh nhẹn đáp. –Đang công tác tại ban tuyên giáo trung ương thành phố Hồ Chí Minh. Sáng nay tôi đang công tác tại Lâm Đồng thì có nhận được tin buồn của gia đình do An gọi điện báo nên lập tức lên đây ngay.

- Chào cậu, rất vui được làm quen. –Tôi giờ tay ra bắt tay cậu ta.

Sau đó tôi quay lại nhìn về phía Sơn, nhờ cậu ta giúp đỡ.

- Tôi có một số điều muốn hỏi, không biết cậu và gia đình có tiện giúp gì được không ạ.

- Được, cháu cứ nói nếu ta giúp ích được cho cháu để tìm ra kẻ thủ ác. –Ông Hoàng nhanh nhẹn trả lời.

- Đầu tiên mọi người có nghi ngờ ai chưa ạ. –Tôi nói.

- Ta không thấy ai đáng nghi cả, chú ấy rất ít giao tiếp nên không gây thù chuốc oán gì nhiều. –Ông Hoàng nói.

Tôi thoáng thấy Sơn có điều băn khoăn nên chưa hỏi câu tiếp theo mà chờ Sơn suy nghĩ. Sơn nhìn lên trần nhà trong giây lát rồi trả lời tôi.

- Tôi thấy có ba người khả nghi. Đầu tiên là tên điên đã xuất hiện trong cấm địa nhà tôi lúc chú tôi chạy vào trong đó và là kẻ theo dõi tôi khi tôi vào sân nhà cậu hôm trước. Tiếp theo là người đàn ông ở căn biệt thự số 3 xa nhất, ông ta đã từng vào cấm địa nhà tôi và có vẻ sợ hãi khi tôi muốn vào nhà ông ta. Hơn nữa ông ta có vẻ như có nuôi chó. –Tôi liếc nhìn Nhân nhắc cậu tốc kí vào sổ. Sơn dừng lại để Nhân ghi kịp, sau đó tiếp lời. – Chắc cậu cũng biết bị kịch của gia đình chúng tôi.

- Cũng có nghe sơ qua lúc mẹ tôi còn sống có lần đã nhắc đến. –Anh nói.

- Ông sơ nhà tôi có vẽ lại một bức tranh của Da Vinci là nàng Mona Lisa và theo truyền thuyết thì ông ấy có để lại một gia tài mà mật mã của nó ẩn chứa trong bức tranh này. Tại căn biệt thự thứ hai gần đây ông chủ của căn biệt thự đó là một nhà nghiên cứu đồ cổ. Ông ta nghiên cứu rất nhiều về tranh của Da Vinci.

- Vậy là cậu có ý nghi ngờ chủ nhân của ba căn biệt thự đó. – Tôi nói.

- Đúng vậy. –Sơn trả lời.

Lúc này Nhã đứng phía sau khom xuống nói nhỏ vào tai tôi. –Em tìm hiểu được đúng là mấy ngày trước đây nạn nhân có vào cấm địa, đúng như anh Sơn đã nói.

Tôi gật đầu sau khi nghe Nhã nói. Bỗng thẳng Nhân xen vào lời Sơn.

- Anh nói nghi ngờ chủ nhân ba căn biệt thự nhưng ở đây chỉ có hai căn biệt thự và một tên điên thôi mà.

- Tên điên có tên là Bình và là chủ nhân của căn biệt thự đầu tiên. Sau khi ông ta hóa điên không ai rõ tung tích của ông ta nữa. Căn nhà thì bỏ hoang. – Tôi giải thích cho Nhân và tiếp tục. –Vậy ở đây có ai sở hữu loài động vật nào có móng vuốt như sói hay báo có khả năng giết người như vậy không.

- Không hề. –Ông Hoàng đáp. Nhưng chó hoang thì rất nhiều.

- Về những vật thu được tại phòng ông Văn mọi người có biết là từ điển tiếng Ý, Sách về văn hóa phục hưng châu Âu, sách về các tác phẩm nghệ thuật, văng vẳng, không biết là ông ấy đang nghiên cứu về vấn đề gì và đang làm một ngành nghề gì không, một chút manh mối cũng được.

Ông Hoàng suy nghĩ đôi chút rồi lên tiếng. –Bác chỉ biết là chú ấy đang làm thư kí cho một người bạn tại công ti xuất khẩu gì đó thôi.

- Ít thông tin quá, một con người bí ẩn. –Nam nói.

- Vậy còn con dao, dấu mũi tên ấy, rốt cuộc là gì? –Tôi hỏi.

- Bác chưa thấy nó bao giờ.

- Tôi cũng vậy. –Sơn và An đồng thanh nói.

- Phải chăng con dao là của hung thủ? –Tôi hỏi tiếp.

Mọi người lắc đầu ngao ngán vì không ai biết được câu trả lời cả. Một giọng nói vang lên.

- Hội Tứ Hải. –Người yêu của An lên tiếng. –Dấu mũi tên chỉ ra bốn hướng có nghĩa bốn bề là nhà, Tứ Hải.

- Cậu nói lại đi. –Tôi nhìn về phía Phát.

- Hội Tứ Hải. Một hội kín, à không, một tổ chức buôn ma túy trá hình dưới lớp vỏ bọc một hội kín.

Tôi cảm giác như đã tìm được manh mối, Tôi giục. –Cậu có thông tin gì về hội này không, tôi muốn biết...

- Trước đây tôi cũng đã từng tìm hiểu về hội này vì cho nó là một tôn giáo nào đó mới du nhập vào Việt Nam. Nhiệm vụ của tôi tại ban tuyên giáo là tìm hiểu những tôn giáo có ảnh hưởng đến nền chính trị của đất nước. Nhưng sau khi xác định được nó không phải là một tôn giáo có ảnh hưởng đến chính trị của quốc gia tôi đã ngừng việc tìm hiểu về nó. Tuy nhiên, tôi vẫn còn tài liệu về tổ chức này. Có lẽ chúng ta sẽ nói rõ hơn về lần gặp mặt tiếp theo.

Như tìm được manh mối khá quan trọng để mở khóa cả hai vụ án tôi trả lời ngay không cần suy nghĩ.

- Được.

- Còn dòng chữ nạn nhân để lại mọi người có biết nó có ý nghĩa gì không ạ. –Vừa nói Thành vừa giơ cái điện thoại chụp ảnh hai chữ cái nạn nhân để lại ra trước mặt cho mọi người xem.

- A7 ư? Phát hỏi.

- Có thể lắm, chữ A viết thiếu nét ngang nên mới thành chữ V ngược. Tôi nói.

- Vậy A7 có ý nghĩa gì? – Sơn nói.

Mọi người đang tập trung suy nghĩ bỗng An đưa ra một ý kiến mới.

- A7 ư. Chữ và số kết hợp. Phải chăng đó là văn A trang thứ 7 của từ điển Ý-Việt trong phòng ông chú

- Nhưng trang số 7 có rất nhiều từ bắt đầu bằng chữ A. –Sơn nói.

- Phải chăng đó là từ thứ 7 bắt đầu bằng chữ A theo thứ tự trong cuốn từ điển đó. –Phát nói. Anh ta có vẻ thông minh và nhanh nhạy.

Sau khi nghe Phát nói Sơn chạy nhanh lên phòng ông chú và đem cuốn từ điển xuống. Vốn nó không phải là vật chứng quan trọng nên không được lấy đi.

- Để xem nào. Từ thứ 7 là abbaglio có nghĩa là sự nhầm lẫn.

- Có ý nghĩa gì không. –Tôi nói.

Son suy nghĩ hồi lâu rồi nói. – Không có ý nghĩa lắm.

- Cháu muốn đem mấy cuốn sách của chú Văn về đọc xem có giúp ích gì được không ạ? –Phát hỏi.

Ông Hoàng gật đầu đồng ý.

- Anh có thể cho tôi một bản copy của tấm hình này được không. –Phát nhìn tôi và nói.

Tôi gật đầu đồng ý. Sau đó tôi nhìn thẳng về phía trước hỏi thêm câu nữa.

- Còn câu này tôi muốn hỏi. Có vẻ như nạn nhân không định ở đây lâu đi đúng không, quần áo của nạn nhân rất ít.

Son quay qua nhìn tôi trả lời. –Đúng vậy, thường một năm chú tôi chỉ về đây vào mùa hè khoảng một vài tháng sau đó thì ra ngoài làm ăn. Tết chú cô về hoặc không.

Tôi gật đầu đồng ý sau đó sắp xếp cuộc hẹn với Phát về chuyện hội Tứ Hải, tôi và mọi người ra về để cho Son và gia đình có thời gian nghỉ ngơi, sắp xếp mọi chuyện.

Mặt trời đã ngã xế chiều, một ngày mệt mỏi trôi qua. Tuy từ sáng tới giờ chưa ăn gì nhưng chả thấy ai kêu ca gì cả, hơn nữa là dân hình sự có khi rình mò cả đêm không ngủ cũng chả kêu ca một tiếng huống gì là việc ăn uống. Có án là cả đám thấy thêm hấp dẫn hơn chứ không thấy mệt mỏi là bao. Mọi người thu xếp đồ đạc nhanh chóng để về thành phố chuẩn bị cho ca trực đêm nay. Trên ô tô thằng Nhân hỏi mọi người.

- À, mà mọi người đã thấy bức tranh đó chưa.

- Tranh nào nhi. –Nhã hỏi lại.

- Bức tranh nàng Mona Lisa do ông sơ nhà anh Son để lại đó.

- Này, mày thấy rồi sao. –Thành đang lái xe nhưng cũng quay qua hỏi Nhân tỏ vẻ rất quan tâm.

- Đúng vậy, lúc trưa khi khám nghiệm phòng nạn nhân, em và anh Son có vào trong đó.

- Mày hay thật đấy nhi. –Nam nói.

Thằng Nhân tỏ vẻ đắc ý nói tiếp.

- Không. Tại hôm trước anh Son có nói nên em vào khám nghiệm phòng nạn nhân sẵn tiện xem thử luôn. Bức tranh đúng là một kiệt tác anh Liêm nhi.

Tôi không nói chỉ nhìn nó qua kính chiếu hậu trong xe rồi gật đầu ậm ừ cho qua chuyện. Nó tiếp lời.

- Bức tranh quả là một kiệt tác, không thể nào tìm ra điểm khác biệt với bức tranh thật mà chúng ta đã thấy trong sách vở. Đôi mắt ấy, nụ cười ấy như ẩn chứa nhiều điều bí ẩn chờ chúng ta khám phá.

- Mày nói cứ như đùa. –Thành vừa quay vô-lăng của xe qua ngã ba vừa mắng. –Cái đó chỉ mấy nhà giám định tranh mới phân biệt được thôi chứ mấy thằng như mày mà phân biệt được thì còn gì là tranh giả nữa.

Thằng Nhân cười khẩy rồi tiếp lời Thành.

- Nhưng em đã phát hiện được đoạn mặt mã ẩn dẫn tới kho báu ẩn chứa trong nó rồi đấy, mọi người có muốn biết không nào.

- Mày nói xem. –Tôi quay lại hỏi nó.

- Cái đó chỉ mấy nhà nghiên cứu mới phát hiện được thôi chứ mấy thằng như em sao mà tìm ra được. –Vừa nói nó vừa cười lớn trước ánh mắt hờ hợt của mọi người và cũng như để trả đũa sau khi bị Thành mắng. Sau tràng cười vô duyên đó nó vỗ nhẹ vai hỏi tôi.

- Tại sao anh lại quan tâm đến vụ này thế nhi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt nó qua gương chiếu hậu và trả lời. –Bởi vì chúng ta là cảnh sát, một cảnh sát thì phải làm việc vì nhân dân thôi.

Bầu trời đã sẫm tối lại, nhìn xa xa phía trước, mặt trời còn lộ những tia sáng đỏ rực cuối cùng của một ngày dài qua những rặng cây. Sức sống của mặt trời thật mãnh liệt, làm việc cả một ngày mệt mỏi mà đến cuối ngày vẫn còn vươn những tia sáng cuối cùng làm đỏ rực cả một vùng. Xa xa đâu đó, tôi nhìn thấy hình ảnh của Mai Thi đang nhón môi cười với mình, nhưng chỉ là giọng cười thôi. Hình ảnh ấy cũng tan biến cùng với những tia sáng cuối ngày của mặt trời.

-Giá như sức sống của em cũng mãnh liệt như mặt trời vậy. – Tôi thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hội Tứ Hải

Sài Gòn đang bắt đầu đón nhận những cơn mưa đầu mùa. Quá trưa, những cơn gió đông nam ập đến mang theo hơi nước trút hết xuống trung tâm thành phố và cả miền Đông Nam bộ nữa. Cái thời tiết này tôi vốn không hề lạ gì với nó, năm nào cũng vậy.

Con mưa đến bất chợt làm tôi tắt xe vô lẽ đường lồi cái áo mưa từ cốp xe ra rồi phóng tiếp cho đúng giờ hẹn.

Đến nơi, Kì đã ngồi sẵn tự bao giờ. Không biết nhiệm vụ tôi giao nó đã làm xong chưa nhưng từ nãy tới giờ tôi chỉ hút có một điếu Craven mà nó đã ăn hai cái pizza rồi.

- Nhiệm vụ thế nào? Tôi hỏi. –Tìm hiểu được gì về con dao đó chưa.

Thằng nhóc tu một hơi hết nửa li sữa rồi trả lời. – Con dao này ở mấy khu chợ đen không hề có ai bán cả và cả sự xuất hiện của nó cũng rất hiếm. Dường như những người sử dụng nó không phải là những tay giang hồ tầm thường và họ không phải là những tên giang hồ thích phô trương thanh thế. Em đoán họ là những người hoạt động bí mật trên một lĩnh vực nào đó. –Thằng nhóc nói với vẻ khá chuyên nghiệp. Trên google không tìm ra manh mối nào hơn.

- Khá lắm cậu nhóc. –Tôi nhấp ngụm cà phê đen rồi tiếp lời. –Không uống công làm trinh sát cho anh mấy năm nay. Chỉ với một vài giả thuyết nhỏ như vậy có thể suy luận tới đó là đã khá nhạy bén với một cậu nhóc như em rồi đấy.

- Vậy là tiếp tục tìm hiểu?

Tôi lắc đầu gơ tay ra hiệu cho nó về gấp gáp.

- Không, không nên vì như thế khá nguy hiểm, anh đã tìm được thông tin rồi.

Hơi thất vọng về công việc của mình, nó ngả người ra sau ghế hỏi tiếp.

- Vậy nhiệm vụ tiếp theo của em là gì ạ?

- Chờ đấy, anh sẽ giao nhiệm vụ mới cho. –Tôi liếc nhìn ra cửa thấy Sơn đang bước vào trong. –Giờ anh có khách rồi, nhóc về nhà trước đi.

Vừa nói Tôi vừa gơ tay lên cho Sơn nhìn thấy.

- Không phải nhóc nhé. –Thằng nhóc vừa quay đi vừa nói với lại phía tôi với vẻ mặt cáu kỉnh.

Sơn đặt cái cặp xuống bàn sau đó nhích vào ghế trong để nhường chỗ cho Phát. Vừa đặt cặp xuống, Sơn nói ngay.

- Ai vậy, con trai anh sao?

- Không, tôi chưa có con. –Tôi đáp. –Vệ tinh của tôi đấy.

- Vệ tinh? Sơn hỏi với vẻ khó hiểu.

- Cũng như là người trinh sát hay tay trong của tôi vậy. –Tôi giải thích.

- Như vậy rất nguy hiểm cho nó, cậu biết mà. –Sơn nói.

Nhìn thấy vẻ cau có của Sơn, tôi cũng đáp trả kiểu không vừa lòng. –Tôi có cách làm việc của riêng tôi. Nó rất rành về internet và giải mã, chỉ số IQ của nó là 150 đấy nên nó giúp tôi được nhiều việc.

Sơn thoáng suy nghĩ rồi mỉm cười.

- Vậy à. Xin lỗi. Tôi cứ tưởng cậu bắt nó làm tay trong.

Tôi chưa kịp trả lời Sơn thì Rita đã đến nơi.

- Ông dùng gì ạ.

- Cho tôi một cà phê đen.

- Vâng, xin vui lòng đợi trong giây lát. –Cô nói bằng giọng trọ trẹ của một người Tây mới biết nói tiếng Việt được vài năm.

Cùng lúc đó Phát cũng vào và gọi nước. –Người Mỹ sao? –Phát hást cảm về phía cô gái và hỏi.

- Không phải đâu, giọng người Mỹ khác cơ. Tôi đoán là người châu Âu. -Sơn nói. Vốn sống tại Mỹ nhiều năm nay nên anh có thể phân biệt được giọng nói của họ.

Tôi cười đáp. –Người Ý. Cậu xuống đây một mình sao.

- Không, em gái tôi hiện đang ở cửa hàng được phẩm của bố tôi.

Vì là giữa trưa nên quán rất vắng khách, hầu hết mọi người đều ngồi ở lầu dưới. Sau khi Rita đem nước ra tôi vào đề ngay mà không để phí thời gian một phút nào nữa.

- Cậu có phát hiện gì mới không.

Sơn lắc đầu tỏ vẻ ngao ngán.

- Sau khi chú tôi mất thì chủ nhân ba căn biệt thự cũng mất dạng. Tôi không hề thấy họ nữa.

- Vậy là ba nghi phạm của anh đều biến mất sao? –Phát hỏi.

- Đúng vậy. Họ biến mất cả hai tuần nay, lúc trước thì vẫn thấy ông Đăng hay quanh quẩn trong làng nhưng giờ cũng mất hút, còn tên điên và gã đàn ông đã từng vào cấm địa nhà tôi có bao giờ tôi thấy họ ra khỏi nhà đâu.

- Vậy là đi vào ngõ cụt chẳng? Phát hỏi.

Sơn nhún vai trả lời. –Tôi chưa biết nữa.

Tôi rút thuốc ra mời cả hai người họ nhưng không ai hút, tôi rút một điếu cho mình rồi lôi cuốn sổ tay trong cặp xách. Tôi nhìn về phía Sơn.

- Cậu có thể miêu tả hai người đàn ông đó cho tôi được không, họ có điểm gì đặc biệt dễ nhận ra chẳng?

Sơn bắt đầu nhớ lại nhân dạng người đàn ông, cậu ta miêu tả rất kĩ.

- Để tôi nhớ xem, người đàn ông ở căn biệt thự sau nhà tên điên thì hơi mập mạp và hói đầu, nhìn có vẻ giống nhà khoa học. Ông ta giới thiệu mình là Trần Khoa Đăng chuyên gia sưu tầm đồ cổ. Còn người đàn ông ở căn biệt thự thứ ba thì tôi không thể nào quên được, người đã từng vào cấm địa nhà tôi ông ta có thân hình khá rắn chắc, khuôn mặt chữ điền và bộ râu quai nón đen xù. À, xem tí nữa tôi quên mất, ông ta có một vết sẹo khá dài trên má. Hình như là bên phải thì phải.

Tôi gật đầu.

- Được rồi tôi sẽ lưu ý và tìm trong hồ sơ tội phạm xem sao

- Mà chưa có kết quả từ ông Trà sao. –Sơn nói.

Sơn nhắc tôi cũng bắt đầu nhớ ra việc này, ông Trà đã hứa sẽ gửi cho tôi các kết quả khám nghiệm nhưng tới giờ vẫn chưa thấy đâu. Đã một tháng trôi qua, cỡ lẽ lúc đó ông ta chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Nghĩ đến đây, tôi lắc đầu ngao ngán.

- Chưa thấy gì. –Tôi trả lời và nhìn về hướng Phát. –Giờ cậu có thể cho tôi biết về “Hội Tứ Hãi” chưa.

Phát lấy đồng tài liệu trong cặp ra đặt lên bàn rồi tiếp lời.

- Tất cả thông tin chi tiết đều nằm trong này. Đó là kết quả tôi nghiên cứu được trong vài năm trước khi nghĩ rằng nó là một hội kín hay một tôn giáo mới du nhập vào nước ta. Đó là nhiệm vụ của tôi. Nhưng sau một vài năm tìm hiểu thì tôi hoàn toàn chắc chắn rằng nó không phải một hội kín hay một tôn giáo mới mà nó là một tổ chức Mafia hoạt động bí mật ở nước ta từ những thập niên 80 của thế kỉ XX. Không biết mọi người đã nghe qua “Hội Tam Hoàng” hay chưa?

Tôi cái Tam Hoàng nghe qua rất quen, tôi nhớ đã từng xem qua các tài liệu về hội này ở đâu đó, hình như là một tổ chức xã hội đen quy mô lớn.

- Đã từng nghe qua. –Tôi nói.

Sơn quay mặt về phía cậu ta tỏ vẻ rất bất ngờ.

- Phải chăng cậu muốn nói tổ chức này là hội Tam Hoàng.

- Gần như thế, tiền thân của nó là hội Tam Hoàng.

Tôi bắt đầu thấy khó hiểu về cách nói của Phát. Tôi và Sơn đồng thanh nói.

- Tiền thân. Là gì vậy?

Phát ngả người ra sau ghế, cậu ta không hề bất ngờ về thái độ của chúng tôi. Phát giải thích.

- Hội Tam Hoàng tuy mọi người đã nghe qua nhưng tôi nghĩ mọi người vẫn chưa hiểu rõ về nó vì sự bí mật của nó.

- Có lẽ thế, tôi cũng không biết rõ lắm. Cậu nói đi. –Tôi nói.

Phát ngồi dậy lấy tập tài liệu trên bàn rồi bắt đầu xếp thứ tự ra bàn, có cả nhiều hình ảnh minh họa. Rồi Phát chỉ vào tập giấy gần nhất nói.

- Theo tôi tìm hiểu được thì Hội Tam Hoàng hay còn được gọi là Tam Hợp hội bắt nguồn từ thời phong kiến Trung Hoa vào thế kỉ 17 do các vị sư chùa Thiếu Lâm ở tỉnh Hà Nam lãnh đạo theo kiểu một tổ chức liên kết bí mật giữa một số gia đình hoàng tộc chịu ơn nghĩa của nhau và bảo vệ lợi ích cho nhau với mục tiêu ban đầu là phản Thanh phục Minh. Biểu tượng của hội là một hình tam giác ba cạnh. Cứ thế hội tồn tại bền vững và lớn mạnh từ thế kỉ này qua thế kỉ khác. Năm 1949, trước thắng lợi của đảng cộng sản Hội Tam Hoàng chạy sang Hồng Kông và toạ chân rết ở đây. Tại thời điểm này, hội trở nên hoạt động mạnh mẽ và địa bàn hoạt động chủ yếu là Hồng Kông. Và từ đây nó trở thành một tổ chức tội phạm thực sự với hàng loạt hoạt động trên mọi lĩnh vực từ buôn lậu vũ khí đến tổng tiền, mại dâm, bắt cóc, tổ chức vượt biên bất hợp pháp, làm hàng giả, cho vay nặng lãi, cờ bạc, ma túy. Từ đầu những thập niên 80, Hội Tam Hoàng bắt đầu hoạt động mạnh mẽ trên nhiều nước, trong đó có Việt Nam.

Nói đến đây Phát nghỉ hơi nhấp ngụm cà phê rồi nói tiếp. –Tại đây, chúng hoạt động mạnh mẽ như một thế giới ngầm trong lòng Sài Gòn trên tất cả các lĩnh vực phi pháp. Đặc biệt là hội hoạt động rất bí mật nên tất cả các thông tin của hội đều không lọt được ra ngoài. Cuối những thập niên 90 tại Hồng Kông, sự tham nhũng diễn ra tràn lan, sự dính líu của quan chức nước ngoài vào Hội Tam Hoàng ngày càng nhiều. Cái rết của Hội Tam Hoàng đã ăn sâu và mọi tầng lớp xã hội, từ thượng lưu đến trung lưu, đâu đâu cũng có người của Hội. Ước tính số lượng thành viên có thể lên đến hàng trăm nghìn người. – Phát nhấp ngụm cà phê rồi tiếp lời dưới sự chăm chú của tôi và Sơn. – Sự tham nhũng của chính quyền đã khơi dậy nguồn căm phẫn của nhân dân Hồng Kông, đòi hỏi chính quyền nơi đây thành lập một lực lượng chống tham nhũng ICAC. Dưới sự truy quét của ICAC, thế giới ngầm Hồng Kông lần lượt tan rã. Không nhận được sự hậu thuẫn từ phía cảnh sát hay những bộ máy chính quyền tham ô, thoái hoá. Hội Tam Hoàng bị càn quét mạnh mẽ. Con số mấy trăm ngàn thành viên nay chỉ là ảo mộng. Ảnh hưởng của cuộc càn quét gây hậu quả nặng nề đến các băng đảng của hội ở nước ngoài. Ở Việt Nam, hội Tam Hoàng dần dần tan rã nhưng cũng để lại những hệ quả của nó. Một số thành viên còn lại tách ra và thành lập một tổ chức xã hội đen, một thế giới ngầm mới ngay trong lòng Việt Nam và nhanh chóng phát triển mạnh mẽ. Tổ chức lấy tên là Hội Tứ Hải.

- Với biểu tượng mới chính là hình mũi tên chỉ thẳng ra bốn hướng? –Tôi cắt ngang lời Phát.

- Đúng vậy, nó có ý nghĩa bốn bề là nhà giống như cái tên của nó vậy, Tứ Hải.

- Và vợ tôi là một thành viên của nó sao?

- Chú tôi cũng vậy, phải không?

- Đúng vậy. –Phát nói. –Theo tôi được biết thì thành viên của nó có xăm hình dấu mũi tên chỉ ra bốn hướng như mọi người đã thấy. Chúng ta tạm gọi nó là biểu tượng Tứ Hải đi. Và giờ nó hoạt động độc lập trên một lĩnh vực duy nhất, một thế giới ngầm trong lòng Việt Nam, một tổ chức buôn lậu ma túy. Tiền là mục tiêu số một mà họ muốn đạt được, do đó chỉ cần có kẻ cản đường, phản bội hay làm tay trong mà để chúng phát hiện ra thì kết cục chỉ có chết.

- Phải chăng vợ tôi cũng vì lí do đó mà...?

- Tôi không biết. –Phát cắt ngang lời tôi. –Nó khá phức tạp.

Tôi chăm chú Craven cho hơi thở của mình đều đặn hơn. Từng làn khói toả ra xung quanh. Sơn cũng im lặng hồi lâu, cậu ta đang suy nghĩ gì đó trong đầu rồi bất chợt lên tiếng.

- Nếu chúng ta quyết định đối đầu với nó thì tính mạng của chúng ta có lẽ cũng sẽ trong tình trạng mạng ngàn cân treo sợi tóc, phải biết trước là vậy. Đúng không.

Phát gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Tôi im lặng phả từng hơi khói thuốc vào không khí rồi tiếp tục.

- Vậy tổ chức này hoạt động như thế nào, cách thức ra sao, người đứng đầu là ai? –Tôi chưa hỏi hết thì Phát cắt ngang lời mình.

- Một công dân bình thường như tôi nếu điều tra được những gì anh vừa mới hỏi thì có lẽ cảnh sát đã tóm được chúng lâu rồi. Với cách thức hoạt động bí mật đó chính là nguyên nhân làm cho nó tồn tại lâu dài và phát triển mạnh mẽ đến vậy.

Tôi im lặng không nói. Bắt đầu suy nghĩ về Mai Thi. Vợ tôi vốn không thể làm việc đó được, cô không thể là dân buôn bán ma túy được. Cô vốn không có thời gian làm việc đó. Trong thời gian sống với tôi cô luôn làm tròn bổn phận một người vợ. Vốn là dân trong ngành nên tôi rất hiểu những tên tội phạm kiểu này. Một khi đã dính vào con đường làm ăn phạm pháp thì thời gian biểu sẽ thay đổi khác thường, không thể có sinh hoạt bình thường như vợ tôi được. Tôi hỏi lại cho rõ hơn.

- Vợ tôi lại buồn ma túy ư?

Son thêm vào.

- Chú tôi cũng vậy sao, khó tin thật?

Như hiểu ý tôi và Son, Phát nhấp nhẹ ngum cà phê rồi giải thích tiếp.

- Có thể họ hoạt động với tư cách khác, như người lãnh đạo chẳng hạn.

- Lãnh đạo? –Tôi và Son đồng thanh nói.

Sau một hồi im lặng, Tôi cũng đã hút hết điếu thuốc thứ hai thì Phát nói tiếp.

- Còn về kí tự mà chú Văn đề lại trước khi chết tôi cũng có hiểu đôi chút rồi.

- Kí tự chữ V ngược và số 7 đó sao. –Son nói.

Không, Phát lắc đầu, Vừa cho dọn những giấy tờ trên bàn về Hội Tứ Hải vừa mới bày ra đó, Phát vừa trả lời.

- Không phải như vậy. Tôi nghĩ nó có một ý nghĩa khác?

- Ý nghĩa gì? –Tôi cũng bắt đầu quan tâm tới nó hơn.

Phát ho mấy tiếng rồi nói.

- Mọi người nhớ lại xem, nếu như nạn nhân nằm ngửa ra và ghi dòng chữ đó thì nó sẽ nằm theo chiều ngược lại và chúng ta sẽ đứng ở vị trí đầu của nạn nhân để đọc. Thông thường chúng ta thường hay đọc khi đứng ở vị trí chân của nạn nhân nên mới đọc ngược như vậy. Từ sai lầm đó chúng ta nghĩ rằng nạn nhân muốn đề lại ám hiệu A7 và ở chữ A thiếu nét ngang.

- Vậy nếu đọc ở vị trí đầu thì nó là. –Nói đến đây Son nhìn lên trần nhà và suy nghĩ rồi nói lớn. –LV

- Đúng vậy. –Tôi nói. –Nhưng LV có nghĩa là gì chứ.

- Level chẳng. –Son thêm vào.

- Mức độ ư. –Tôi nói. –Nghĩa là gì. –Son im lặng suy nghĩ rồi đưa ra ý tưởng tiếp theo.

- Hay là chữ M bị ghi thiếu nét. Nó ám chỉ mặt trăng là Moon.

- Mặt trăng thì liên quan gì ở đây chứ. –Tôi nói.

- Chó sói, vào đêm trăng tròn là hung bạo và mạnh mẽ nhất. Phải chăng ý chú tôi là như vậy. Chú ám chỉ người giết mình sử dụng một con sói.

- Không phải chứ. –Tôi cắt ngang lời Son khi cậu ta chưa nói hết câu. –Cậu rối trí rồi à, nếu như vậy thì đáng lẽ ra ông ấy phải ghi chữ W mới đúng, là Wolf mới đúng chứ.

Son cau gắt.

- Nhưng nếu cậu bị cắt đứt động mạch chủ tại cổ cậu có đủ lí trí để làm việc đó không.

- Nhưng chữ LV này ghi rất gọn gàng, ngay ngắn, khoảng cách rất đều đặn nên chỉ có thể là LV mà thôi. –Phát chen ngang cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi.

- Cậu nghĩ ra rồi sao? Tôi hỏi.

Phát cười rồi im lặng không nói. Cậu ta đang thu dọn tới mấy tờ tài liệu cuối cùng. Mấy tờ bên dưới bị nước từ ly cà phê thấm qua ướt nhẹp. Phát đề mấy tờ tài liệu lên rây cho sạch nước. Rồi bắt đầu trả lời.

- Là Leonardo da Vinci.

Nét mặt Son có vẻ thay đổi. Cậu ta dường như chuyển từ tò qua bất ngờ.

- Leonardo da Vinci. –Son trở mắt quay qua nhìn tôi.

Không hiểu được ý Son, tôi nói ngay.

- Leonardo da Vinci thì liên quan gì ở đây. –Tôi nói với về mặt hơi cau có.

- Đó chính là tác giả của tác phẩm nàng Mona Lisa, bức vẽ mà cụ nhà tôi đã vẽ lại nó trên tường. –Son giải thích.

- Nhưng sao cậu lại nghĩ ra nó vậy. –Tôi hỏi. –Nó thì liên quan gì đến cái chết của ông Văn chứ.

Vừa nói Phát vừa quay qua chiếc cặp rồi lôi từ trong đó ra cuốn sách màu đen huyền hoặc. Tôi nhận ra ngay đây là mấy cuốn sách ở phòng ông Văn mà Phát xin đem về để nghiên cứu mấy ngày trước. Phát đặt cuốn sách lên bàn rồi tiếp lời.

- Tôi nghĩ là có đấy. Trong mấy cuốn sách của chú Văn tôi đã tìm ra cuốn này và trong này có một nội dung liên quan đến hai chữ cái LV đấy.

Son với tay lấy cuốn sách lên và lật đi lật lại từng trang. Ngồi đối diện với Son, tôi có thể thấy được tựa đề cuốn sách “Những mật mã ẩn chứa trong bức tranh nàng Mona Lisa”. Son bỏ cuốn sách xuống rồi nói.

- Rốt cuộc nó liên quan gì đến quyển sách này? Tôi vẫn chưa hiểu.

- Trong bức tranh này có đề cập đến những bí mật ẩn chứa xung quanh bức họa nàng Mona Lisa của Leonardo da Vinci. –Phát nói. –Trong đó có đề cập đến vấn đề sự phát hiện của các nhà nghiên cứu về những bí mật ẩn chứa trong đôi mắt nàng Mona Lisa. Bằng cách phóng đại bằng máy móc công nghệ hiện đại, những máy móc thuộc hàng cao cấp nhất, các nhà nghiên cứu đã nhìn thấy được những con số ẩn chứa trong hai con người được tô màu rất đậm ấy, hai con người của nàng Mona Lisa ẩn chứa các đoạn mật mã mà theo các nhà nghiên cứu thì có lẽ đó là các đoạn mật mã do ông để lại cho nhân loại. Ở mắt trái là các chữ rất khó nhìn và việc đoán biết gặp rất nhiều khó khăn, đó có thể là hai chữ CE viết liền hoặc một chữ B. Vì sự lâu đời của bức tranh nên các chữ cái dường như không còn nguyên vẹn nữa.

- Bao lâu rồi? –Son nói.

- Khoảng 5 thế kỉ. –Phát trả lời rồi tiếp tục. –Bên mắt phải còn lại chính là hai chữ cái LV mà chúng ta cũng đang tìm kiếm câu trả lời.

- Vậy trong sách nói thế nào về hai chữ cái đó? –Tôi hỏi.

- Họ cho rằng đó chính là tên viết tắt của Leonardo da Vinci. Nhưng đó chỉ là dự đoán của các nhà nghiên cứu mà thôi, trên thực tế thì những tác phẩm của Leonardo da Vinci ẩn chứa rất nhiều bí mật mà thế giới chưa giải thích được hoặc không đồng nhất kết quả. Mọi người đều đưa ra những giả thuyết khác nhau.

- Vậy cậu lí giải chúng thế nào? –Tôi nói rồi ngả người ra sau ghế.

- Tôi nghĩ rằng ý của chú Văn muốn chúng ta tìm hiểu về bức tranh này giống như những nhà nghiên cứu vậy.

- Cậu muốn nghiên cứu bức tranh đó ư? –Son hỏi lại.

- Đúng vậy.

- Điều này. –Sau một hồi suy nghĩ Son trả lời. –Không được.

- Tại sao thế. –Tôi hỏi.

- Cậu đã nói với chúng tôi là Hội Tứ Hải rất nguy hiểm, chúng sẵn sàng giết chết bất cứ ai cản đường chúng. Tôi không muốn cậu lao vào vụ này nữa, chuyện này để tôi và Liêm tự giải quyết là được rồi.

Phát quay sang nhìn tôi, nét mặt tỏ vẻ thất vọng.

- Nhưng hai người sẽ giải quyết thế nào? Tôi chỉ muốn giúp gia đình An một tay thôi? Tôi sẽ không tham gia vào quá trình điều tra của mọi người tôi chỉ giúp hai người nghiên cứu về bức ảnh này thôi. Tôi sẽ không dính dáng gì đến Hội Tứ Hải cả.

Tôi im lặng không xen vào cuộc nói chuyện của hai người họ, thấy Son bắt đầu mềm lòng tôi nói.

- Tôi nghĩ cũng được. –Son suy nghĩ một lúc sau rồi cũng gật đầu miễn cưỡng. –Vậy cậu định nghiên cứu nó như thế nào.

Phát không suy nghĩ trả lời ngay, dường như cậu ta đã biết trước Son sẽ cho cậu ta tham gia và đã chuẩn bị sẵn câu trả lời.

- Tôi có quen một người bạn làm bên sở khoa học của tỉnh, tôi sẽ mượn các máy móc thiết bị ở đó để phân tích bức tranh này, hi vọng rằng dưới kính hiển vi điện tử có độ phân giải cao có thể tìm được điều gì đó.

- Được, vậy bao giờ cậu lấy bức tranh.

“It feels like nobody ever knew me until you knew me, feels like nobody ever touch me” Tiếng nhạc điện thoại vang lên. Tôi cho tay vào túi định rút điện thoại ra thì Son đã cất tiếng trả lời. Thì ra đó không phải điện thoại của tôi mà là của Son. Tôi và Son vốn có chung bài nhạc chuông nên vẫn hay nhầm lẫn như vậy.

- A lô, Sơn nghe đây ạ.

Thấy Sơn có điện thoại tôi với Phát cũng thu dọn đồ chuẩn bị đi. Phát còn đưa cho tôi tấm danh thiếp của mình.

- “Ông nói thật chứ, ông không điên đấy chứ” Phát đứng dậy nhưng sau câu trả lời của Sơn anh chợt dừng lại. Tôi cũng tập trung vào Sơn hơn. Sơn nhìn tôi sau đó cậu đưa ngón trỏ lên miệng ngụ ý im lặng rồi mở loa điện thoại lên và đặt ở giữa bàn.

“Nghe này nhé, cậu nghĩ tôi điên thật sao, cái mà cậu thấy chỉ là hình thức bề ngoài của tôi thôi. Nhưng mà cậu nghĩ vậy cũng tốt, nếu cậu gặp tôi nhiều lần như vậy mà không nhận ra tôi thì chắc cũng không ai nhận ra tôi đâu nhỉ. Tính ra tôi với cậu chạm mặt ba lần rồi phải không nhỉ và mỗi lần như vậy có lẽ cậu rất tức tối khi không bắt được tôi. Nhưng nếu cậu bắt được tôi thì người khác cũng bắt được tôi thôi. Cậu biết không, tất cả mọi người không ai cho không ai cái gì đâu, nếu có ai giúp đỡ cậu không một lí do gì thì hãy cẩn thận đấy, ngay cả bạn thân nhất của cậu, hãy nhớ nhé.” Tiếng nói ồm ồm phát ra trong điện thoại.

Sơn nhìn về phía Tôi.

“Này, sao lại im lặng vậy, trả lời tôi đi chứ.”

- Ông muốn gì. Sơn nói.

“Tôi ư, ha ha ha, tôi muốn giúp cậu thôi. Giúp cậu tìm ra chân tướng sự việc thôi. Việc hoá thân vào một người điên như tôi đã giúp tôi hoàn toàn không bị ai để ý và có thể biết được mọi điều bí ẩn ở nơi này. Mà bên cạnh cậu có ai không đấy”

- Không hề. –Sơn nhìn tôi rồi trả lời. –Tôi đang ở một mình.

“Vậy thì rất tốt, nếu như tối nay cậu đến nhà tôi tôi sẽ nói cho cậu biết tất cả về chú cậu.”

- Tại sao tôi phải tin ông?

“Tuy cậu thôi, nếu cậu không đến thì xem như tôi chưa nói gì vậy.”

-Tôi sẽ không đến đâu chào ông nhé.

Sơn chỉ nói vậy nhưng cậu không hề có ý tắt điện thoại đi. Đầu bên kia như sợ Sơn tắt điện thoại đã lên tiếng ngay.

“Áy, khoan đã nào. Nếu như tôi nói với cậu là chú cậu chính là người giết chết cha tôi cậu có tin không và tôi đã bỏ bao năm phát điên phát khùng để tìm ra kẻ giết cha tôi đấy.”

Sơn nhìn tôi và Phát rồi tiếp lời.

- Tại sao chú tôi lại giết cha ông chứ?

“Vì cảm địa, vì cố tìm ra kho báu của gia đình cậu mà cha tôi đã bị chú cậu giết chết, tôi đã bỏ bao năm để tìm ra nó để rồi cuối cùng thì chú cậu cũng bị kẻ khác giết. Tâm trạng của cậu lúc này chắc cũng như tôi lúc trước nhỉ. Cũng một tâm trạng báo thù thôi. Tối nay tôi sẽ giúp cậu làm được điều đó.”

- Tại sao ông lại giúp tôi, vì điều gì?

“Điều gì ư, vì lương tâm thôi. Đúng 0 giờ tối nay gặp tôi ngay tại nhà tôi.”

- Nhà ông ư.

Tút tut tut. Tiếng cúp máy từ đầu dây bên kia.

Tôi và Phát đang nhìn Sơn chăm chú.

- Anh định thế nào. –Phát nói.

- Tôi sẽ đi.

- Tôi nghĩ không nên đâu, biết đâu đó là cái bẫy để ông ta giết thêm anh nữa thì sao. –Tôi nói. –Biết đâu được chính ông ta giết chú anh để trả thù cho cha mình và bây giờ đến anh thì sao.

Sơn lấy cái điện thoại xem giờ rồi cho ngay vào túi.

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Quá giờ rồi, ta về đi thôi.

Tôi không nói gì. Phát đứng dậy chào mọi người rồi xin ra về trước. –Có lẽ ngày mai tôi sẽ đến lấy bức tranh nhé. Tối nay anh phải cẩn thận đấy.

Sơn gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Tôi và Sơn đi bộ ra xe.

- Cậu vẫn chọn nhạc chuông bài đó sao. Tôi hỏi.

Son nhìn tôi mỉm cười.

- Ủ. Cậu cũng vậy à.

- Ủ, nhưng mà lúc trước thì...

- Lúc trước tôi phải nghe gần hết bài mới trả lời điện thoại phải không. – Son cắt ngang lời Tôi. – Bây giờ tôi không còn tâm trí nào để nghe hết bài hát đó cả. Tôi muốn nhanh chóng tìm ra kẻ giết người cậu hiểu chứ.

Tôi chỉ gật đầu đồng ý rồi nói –Tôi nay cẩn thận nhé. – Vừa nói Tôi vừa đặt tay lên vai Son.

Son cũng gật đầu rồi bước lên ô tô phóng xe đi trước. Tôi nhìn chiếc xe khuất hẳn rồi cũng lên xe phóng đi. Tôi và Son không còn là đôi bạn thân hồn nhiên như thuở nào nữa. Theo thời gian rồi ai cũng sẽ già cũng sẽ khác đi và kèm theo nó tất nhiên là sự trưởng thành hơn. Khoảng cách giữa hai người chúng tôi không giống như đôi bạn thân ngày nào hoặc có thể đó là do tuổi tác. Một khoảng cách có giới hạn.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Manh mối đi vào ngõ cụt

Son ngồi một mình trên sân thượng, tay cầm li Rum mà anh mua từ nước ngoài mang về, ánh mắt vô hồn nhìn vào hoàng hôn. Những tia sáng mặt trời mặt trời cuối cùng đỏ rực sau những rặng cây. Anh đang nhớ về chú của mình, người chú mà anh hết mực yêu thương giờ đã sang thế giới bên kia. Mặc cho chú anh có là một tên giết người như tên người điên đó nói hay là một tay xã hội đen như những gì Phát dự đoán thì anh vẫn hết mực yêu thương, tôn trọng và tự hào về ông.

Ông là người luôn chiều theo sở thích của Son, chiều theo những gì Son muốn có được. Tay anh nâng li Rum và nghĩ đến cuộc gặp gỡ tối nay. Cuộc gặp gỡ mà hoặc là anh biết được sự thật sau cái chết của chú mình hoặc là anh đi theo chú anh về thế giới sau sự sống nếu như tên điên đó đã giết chú anh và mục tiêu tiếp theo của hắn là anh để hắn có thể trả thù cho cha của mình. Nhưng đối với Son thì dù chuyện đi này mạo hiểm đến đâu thì anh cũng nhất định phải thử để có thể tìm ra được chìa khoá giải mã những bí ẩn này.

Liệu người giết chú anh có liên quan gì đến Hội Tứ Hải không hay chính là tên điên? Hoặc hơn nữa thứ giết chết chú anh chính là con quái thú trong truyền thuyết vì chú anh đã xâm phạm vào cấm địa từ bao đời nay nhưng câu hỏi đặt ra là tại sao chú anh lại ra ngoài vào lúc nửa đêm như vậy? Có rất nhiều câu hỏi đặt ra trong đầu Son. Anh nghĩ lại cuộc gặp gỡ tối nay thật là bất lợi cho anh nếu anh là người bị động. Anh phải chủ động hơn nữa để có thể bảo toàn mạng sống cho mình nếu cuộc gặp gỡ tối nay là một cái bẫy. Nghĩ đến đây anh đặt li Rum xuống bàn sau đó tiến về cái kính viễn vọng trước mặt xoay mũi kính về hướng ấy.

Điều chỉnh cái kính để nhìn ở khoảng cách gần hơn. Son quay mũi kính về phía căn biệt thự. Căn biệt thự hai tầng với mái vòm thiết kế theo kiểu cổ điển rất bắt mắt. Nhiều ô cửa kính đã bị vỡ vụn làm nhiều mảnh. Căn biệt thự có rất nhiều ô cửa sổ, to có, nhỏ có chạy dọc khắp hành lang. Bên ngoài, vì bỏ hoang nhiều năm nên cỏ dại mọc lên kín khắp xung quanh, những cây cỏ cao và rậm che hết cả lối đi. Nước son đã cũ lại bỏ hoang nhiều năm không ai chăm sóc nên từng lớp son cũ bị bóc ra khỏi tường càng tăng thêm vẻ u ám của căn biệt thự. Ngoài ra còn có rất nhiều cây lớn. Son đặc biệt chú ý đến cây phượng đỏ đang ra hoa, nó được trồng khá sát tường biệt thự và một nhánh lớn đã đâm vào trong một ô cửa sổ phá vỡ kiến trúc của ngôi biệt thự. Bệ cửa sổ trên đầu nứt ra, nếu không được tu sửa và chặt bỏ đi thì chỉ trong hai năm nữa cây phượng này sẽ đâm thủng vào trong và đẩy xập căn biệt thự. Căn phòng bị đâm thủng này nằm ở tầng hai, anh đặc biệt chú ý đến căn phòng này vì nó có thể làm cửa thoát hiểm cho anh nếu như anh gặp nguy hiểm tối nay. Nhưng anh không biết được rằng kiến trúc bên trong như thế nào để có thể tạo ưu thế hơn cho mình khi anh chưa hề bước chân vào căn biệt thự ấy. Trong đầu anh tự hỏi không biết giờ này tên điên đang ở đâu? Có thể rất gần đây chăng? Nhưng nếu hắn không ở trong căn biệt thự ấy thì giờ này hắn chỉ có thể ở đâu để không bị phát hiện? Nghĩ đến đây anh chợt quay ống kính về phía cấm địa. Chỉ có ở đó hắn mới không hề bị ai phát hiện lúc này. Son lê hết ống kính từ đồng cỏ lên tới tận khu rừng. Anh xoay xoay cái kính để chỉnh cự li cho hợp lý. Cánh đồng cỏ, khu rừng vắng teo không một bóng người và từ trước tới nay nó vẫn vậy cho tới khi có người vào cấm địa nhà anh và không biết bao nhiêu chuyện là đã xảy ra với gia đình anh. Anh nhìn thấy con thác, nước giờ này gần khô cạn nhưng vẫn còn chảy được đôi chút. Nó đổ xuống dòng suối bên dưới và chạy thẳng ra vực thẳm sau nhà anh, cái vực mà anh không bao giờ thấy đáy. Tại sao cụ sơ nhà mình lại chọn nơi này để vẽ lại bức họa cuối cùng nhỉ? Câu hỏi ấy cứ vang vọng trong đầu anh. Đang mãi suy nghĩ thì một bàn tay đặt lên vai Son. Anh giật mình quay người lại thì thấy ông Hoàng đang đứng sau lưng mình.

- Con đang rất buồn phải không?

- Bố cũng vậy đúng không? –Son đáp.

Ông Hoàng kéo ghế ngồi xuống cái bàn sau đó.

- Từ lúc đó đến giờ ta chưa thấy con khóc, nhưng ta biết con đang rất buồn.

Son tiến lại bàn lấy li rượu đổ xuống đất rồi nói.

- Li rượu này nếu ta đổ xuống đất rồi thì không thể lấy lại được, cũng như chú vậy, nếu như bây giờ con có khóc chú cũng đâu thể sống lại được. Những giọt nước mắt cứ giữ lại trong lòng mới chính là sức mạnh để ta đi lên bố ạ.

- Khá lắm, con trai ta đã lớn thật rồi. Những năm ở nước ngoài tư tưởng của con đã có nhiều thay đổi tiến bộ hơn trước.

- Con người ai rồi cũng thay đổi bố ạ. Khi còn thanh niên đến lúc trưởng thành chúng ta là một con người khác rồi khi về già chúng ta không giống như những người trưởng thành nữa, suy nghĩ của chúng ta sẽ khác bố ạ.

Ông Hoàng thờ dài nghĩ đến những tháng ngày tương lai.

- Đúng vậy. Giờ ta chỉ còn mình con và Kim An là người thân duy nhất, vậy nên con làm việc gì cũng phải nghĩ đến ta đấy.

Son mỉm cười chống chế trước sự yếu mềm của bố mình. Anh đáp.

- Con biết rồi. Mà bố kể cho con nghe về cái chết của ông hàng xóm này đi. – Vừa nói Son vừa chỉ tay về căn biệt thự của tên điên.

- Ông ta chết cách đây 1 năm, khi con còn học tập tại Mỹ, lúc đó chú con cũng có mặt ở đây. Nghe nói là ông ta tự tử chết trong lúc con ông ta đi vắng.

Son hỏi tiếp.

- Ông ta chết như thế nào ạ.

- Hình như là thất cổ tự tử phải. Vì ông ta ít giao du với bên ngoài nên mọi người ở đây cũng không thân thiện với ông ta cho lắm. Sau khi ông ta chết, con của ông ấy trở về cũng phát điên theo và căn biệt thự bỏ hoang tới giờ.

- Lúc đó chú cũng ở đây sao.

- Đúng vậy, lúc đó đang là mùa hè, chú con cũng ở đây. Nhưng sao con lại hỏi vậy.

Son quay đi hướng khác, anh không muốn để bố mình biết là anh điều tra về cái chết của chú mình, không muốn bố anh lo lắng về sự việc tối nay.

- À, không có gì đâu bố. Ông ấy có biểu hiện gì khác lạ không ạ.

Ông Hoàng lắc đầu.

- Ông ta sống khá khép kín nên ta cũng không rõ lắm.

Son bắt đầu nhớ lại những lời tên điên nói hôm nọ. Nếu hắn nói dối thì cũng không thể nào đoán ra được vì ở đây rất ít người biết về gia đình hắn. Nhưng việc hắn hóa điên mấy năm nay rồi đột nhiên gọi cho Son chắc hẳn phải vì một lý do quan trọng lắm. Son hỏi tiếp.

- Vậy khi ông Bình về tại sao lại hoá điên ạ.

- Ta cũng không nhớ rõ nữa. Hình như là lúc đó ông ta đi du lịch ở đâu đó, nghe được tin dữ ông ta về nhà chậm hai ba ngày gì đó. Ông ta còn gây lộn với cảnh sát nữa. Ông ta không chấp nhận kết quả của pháp y nên đã có khiếu nại về cái chết của cha mình nhưng sau đó kết quả thế nào thì không ai hay biết. Chỉ biết rằng vì quá đau buồn về cái chết của cha mình mà ông ta hoá điên.

- Vậy ạ.

Nói đến đây Son quay người về phía lan can. Anh nghĩ lại cái những lời tên điên đó nói cũng có vẻ hợp lý. Nếu như hắn nói thật thì có vẻ như Son sắp tìm ra được hung thủ thật sự sát hại chú anh. Son thọc hai tay vào túi quần, ngắm nhìn ánh hoàng hôn sắp lặn. Bỗng anh thấy cái gì đó hơi nổi cộm lên trong túi mình. Anh bóc nó ra, đó là một tờ giấy đã cũ kỹ, nhăn nheo lại vì ngâm nước. Son mở thật nhẹ nhàng từng góc một để không làm rách nó. Chắc có lẽ vì Son để quên nó trong túi khi giặt đồ nên nó đã bị ngâm nước, hai mặt dính chặt vào nhau. Son mở từng chút một, anh nhận ra đây chính là tấm danh thiếp của ông Đăng đã đưa anh trong lần đầu tiên gặp mặt. Thật may mắn là toàn bộ tấm danh thiếp còn nguyên vẹn, chỉ mất ở những phần không có chữ. Son mừng thầm, anh biết rằng mình vẫn còn một cơ hội để tìm hiểu về người lạ mặt này, vẫn còn một manh mối là anh vẫn còn khai thác triệt để. Son bấm số điện thoại trên tấm danh thiếp nhưng đầu dây bên kia báo thuê bao không liên lạc được. Son vội nhìn lại địa chỉ in trên tấm danh thiếp, dù mờ nhưng cũng có thể nhìn ra được. Nó nằm trong một thị trấn gần thành phố Đà Lạt. Từ nhà Son xuống đó khoảng 2 tiếng rưỡi nhưng nếu đi nhanh thì không tới khoảng đó. Liếc nhìn đồng hồ chưa tới 6 giờ, Son chạy nhanh xuống cầu thang.

- Tội bố ăn cơm trước đi nhé.

- Con đi đâu vậy.

- Con đến nhà một người bạn. – Tiếng Son nói vọng lại.

Anh nhanh chóng lấy cái áo lạnh treo ở phòng khách rồi leo lên ô tô mất dạng. Sơn phóng nhanh trên con đường đất chạy ra quốc lộ. Từng lớp bụi bốc lên mù mịt. Anh phóng rất nhanh để có thể về kịp giờ hẹn tối nay. Chiếc Mercedes benz lao đi vun vút trong màn đêm. Sơn kéo cao cửa kính để không bị cái lạnh giá của con mưa trái mùa làm cho tê cứng.

Sơn nhanh chóng tìm ra được địa chỉ của ông Đăng như trong tấm danh thiếp. Nó không quá khó đối với một thị trấn nhỏ như thế này. Sơn rê xe chậm chậm trên con đường nhựa kéo dài. Anh lần tìm đến đúng địa chỉ mình đang tìm. Căn nhà ba tầng khá sang trọng. Không khí bên trong khá âm đạm. Từng luồng ánh sáng yếu ớt phát ra từ mấy ngọn đèn mờ trước hành lang. Không thấy bóng người qua lại. Sự yên tĩnh dường như ở mức độ cao nhất. Một vài người qua đường cứ dán mắt vào xe của Sơn, họ chỉ trò gì đó rồi bỏ đi. Sau một hồi quan sát Sơn bước xuống xe tiến về cánh cửa, anh chưa kịp bấm chuông thì hai ba con chó trong nhà chạy thẳng ra chỗ anh, chúng bay lên tận hàng rào trước mặt anh sủa âm ỉ. Nếu như không có dải hàng rào này anh cũng không biết rằng số phận anh có giống như chú anh không nữa. Mấy con chó nhìn giống như những con chó nghiệp vụ mà anh hay thấy trong phim hình sự vậy, thấy anh tiến lên nhấn chuông cửa chúng càng sủa dữ dội hơn.

- Này, vào nhà đi.

Nghe thấy tiếng người, ba con chó lui vào trong âm ỉ. Dưới ánh đèn mờ Sơn nhận ra ông Đăng đang đứng trước cánh cổng.

- Cậu tìm ai?

Dường như ánh đèn mờ làm ông Đăng không nhận ra Sơn, anh lui ra để cho ánh sáng điện đường bên ngoài rọi vào mặt anh rõ hơn.

- Tôi đây, ông quên tôi rồi sao? Tôi là hàng xóm của ông ở...

- À, tôi nhớ ra rồi. –Sơn chưa kịp nói dứt câu thì ông ta đã mở cổng. –Mời vào nhà.

Sơn theo ông chủ nhà đi thẳng vào trong phòng khách. Ba con chó cứ theo chân Sơn vào nhà như thể đang bảo vệ cho ông chủ của nó vậy.

- Ông ở một mình trong căn nhà to thế này sao?

Ông Đăng mời Sơn ngồi xuống trước rồi mới trả lời anh.

- Đúng vậy. Tôi không có vợ con gì cả. Không biết hôm nay cậu đến đây có chuyện gì không?

Sơn trả lời qua loa.

- Tôi chỉ nhân tiện ghé nhà ông thôi, tôi có việc ghé ngang qua đây.

- Cậu dùng gì, uống gì nhé.

- Không, cho tôi cốc nước lọc được rồi.

Sau khi nhận được câu trả lời của Sơn, ông ta đi thẳng xuống dưới nhà. Sơn ngó nghiêng quan sát căn nhà. Căn nhà thật nguy nga và đồ sộ, đồ nội thất trong nhà thuộc hàng sang trọng. Đang loay hoay ngắm nghía căn nhà thì ông chủ nhà mang nước lên. Vừa đặt ly nước lên bàn ông ta vừa nói.

- Nghe nói chú cậu vừa mới mất, xin chia buồn cùng cậu.

- Cảm ơn ông.

Ông Đăng ngồi xuống ghế rồi mời Sơn dùng nước. Sơn cầm ly nước trên tay, anh nhìn quanh căn phòng sang trọng rồi tò mò hỏi.

- Ông làm nghề buôn bán cổ vật sao tôi không thấy đồ cổ nào hết nhỉ?

- À, tôi để chúng ở một căn nhà khác, căn này tôi chỉ nghỉ ngơi thôi.

Sơn gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Rồi anh hỏi tiếp.

-Nhà tôi có bức tranh cổ của ông cụ để lại, hôm nào ông vui lòng giám định giúp tôi nhé?

- Tranh gì vậy nhỉ.

- Bức nàng Mona Lisa của Leonardo da Vinci do cụ nhà tôi để lại.

Như quên đi lời hứa hôm trước đã nói với Sơn, ông ta lảng đi.

- Nhưng tôi không rành về tranh ảnh cho lắm.

- Nhưng tôi thấy ông có một vài bức tranh của da Vinci ở căn biệt thự trên núi đó, sao ông lại bảo không biết nhỉ.

- À, cái này thì. Tôi, tôi chỉ treo cho đẹp thôi mà. Tôi không biết cho lắm. Mà cái chết của chú cậu đã có kết luận của cơ quan chức năng chưa.

Thấy ông ta chuyển chủ đề, Sơn cũng không nhắc đến chuyện bức tranh nữa. Anh nói.

- Chưa, mà sao ông có vẻ quan tâm đến vụ án của chú tôi vậy?

- Tôi chỉ hỏi thăm gia đình cậu thôi, dù gì cũng là hàng xóm mà.

Sơn đặt li nước xuống, anh hi vọng tìm được điều gì đó ở ông ta.

- Hay ông có chi tiết gì liên quan đến vụ án cung cấp cho cơ quan điều tra không, nếu có ông có thể nói với tôi.

- Xin lỗi cậu, rất tiếc tôi không có gì cung cấp cho cậu cả.

Nhận thấy sự bất đồng giữa lời nói và cử chỉ, Sơn hiểu ngay ông ta đang giấu giếm một thứ gì đó. Anh nói ngay.

- Vậy đêm đó ông không thấy điều gì bất thường sao? Ông chỉ cần nói với tôi thôi cũng được, ông không cần phải ra tòa làm chứng gì cả.

Ông ta lưỡng lự đôi chút rồi vẫn một mực cương quyết.

- Rất tiếc, tôi không thấy gì cả.

Sơn vẫn van nài.

- Có thể ông đã nghe được hay thấy được gì đó, ông có thể giúp tôi mà.

Ông ta im lặng suy nghĩ một thời gian. Sơn biết ông ta đã mềm lòng nên anh tiếp tục. – Tôi đảm bảo chỉ mình tôi biết việc này.

Ông Đăng như đã mềm lòng, ông suy nghĩ trong chốc lát rồi lên tiếng. – Thật ra tối đó tôi có nghe thấy một vài âm thanh lạ.

- Là gì? – Sơn hỏi về hấp tấp.

- Tối đó vì không ngủ được nên tôi lấy sách ra đọc rất khuya. Trong con buồn ngủ có vẻ như tôi đã nghe thấy tiếng động cơ xe hơi lướt qua nhà. Có lẽ là xe cô nên tiếng động cơ khá to. – Ông ta nhìn lên trần nhà suy nghĩ rồi tiếp lời. – Sau đó tôi lên sân thượng để xem thử có ai mà còn đi xe vào giờ này nhưng họ đã đi mất dạng. Bỗng có tiếng chó tru làm tôi rung mình, đang định đi xuống nhà để đi ngủ tôi chợt thấy có mùi tanh xộc vào mũi. Bất chợt tôi nhìn xuống bên dưới nhà, một con chó hoang rất to đang lướt ngang qua trước cổng nhà tôi. Nó to cỡ một con becgio kiểu Đức cơ. Dưới ánh đèn điện mập mờ trước cổng tôi thấy đôi mắt nó sáng rực trong đêm tối. Nhưng mà cậu không tin những điều tôi sắp nói đâu.

- Ý ông là? – Sơn thắc mắc.

Mặt ông ta lúc này trắng bệch hẳn đi.

- Con chó này không có lông, tôi loáng thoáng thấy như vậy. Tôi cũng am hiểu về động vật nên biết nó thuộc dạng da bì. Nước dãi cứ nhỏ ra từ miệng nó, giống như một con ma sói vậy.

- Nhưng. Sao ông lại không muốn nói ra điều đó với cơ quan chức năng chứ?

Ông thờ dãi rồi nhìn Sơn về hồi lỗi. – Cậu phải thông cảm cho tôi chứ, tôi vốn kinh doanh đồ cổ. Trong ngành này có những thứ nên mua và không nên mua nên mua nên. Những thứ không nên mua thì lãi rất nhiều và rất hiếm nhưng lại là hàng quốc cấm. Có nhà buôn nào mà không muốn những thứ đó chứ. Vậy nên tôi không muốn công an chú ý tới mình, đó cũng là vì công việc làm ăn thôi. Hơn nữa những điều tôi thấy liệu ai sẽ tin chứ.

- Được rồi, cảm ơn ông rất nhiều.

Nói đến đây Sơn liếc nhìn cái đồng hồ treo tường đã hơn 10 giờ tối. Mãi nói chuyện với ông Đăng nên Sơn quên mất giờ hẹn với tên điên. Anh vội vàng đứng dậy chào ông ta rồi phóng thẳng ra xe. Cuộc hẹn với tên điên là quan trọng hơn cả, anh không thể bỏ lỡ được. Đường núi về đêm ít người qua lại, Sơn phóng xe nhanh như bay giữa màn đêm. Chiếc xe lao đi vun vút trong bóng tối. Màn đêm dày đặc như bao lấy không gian xung quanh anh. Bên ngoài, mưa bắt đầu nặng hạt. Chiếc xe đang chạy bon bon trên con đường lộ, Sơn quẹo cua vào con đường đất đỏ để vào làng. Ở đây mưa rất to làm Sơn không thể nào thấy đường nhưng Sơn vẫn nhấn ga đều đều vì cuộc hẹn quan trọng này. Tốc độ cao của chiếc xe buộc Sơn phải lấn hết phần đường bên trái. Bất chợt Sơn thấy ánh đèn từ chiếc ô tô ngược chiều chạy với tốc độ không kém làm anh không kịp bẻ hết cua. Cách lựa chọn duy nhất là đạp mạnh ga cho chiếc xe phóng nhanh qua làn đường bên trái. Hai chiếc xe lao vun vút qua nhau chỉ cách nhau có vài centimet. Sơn đạp phanh gấp, trước tiếng cọ sát của xe và đường đất kêu lạch xạch, chiếc xe còn đà theo quán tính chạy thêm một đoạn dài nữa rồi dừng lại trước một thân cây lớn. Sơn thờ phào nhẹ nhõm rồi đạp ga chạy tiếp, anh không thể muộn cuộc hẹn tối nay được.

Chiếc xe đưa Sơn lao đi trong màn đêm dày đặc. Dừng lại trước căn biệt thự của tên điên. Mưa lúc này dường như không còn nữa. Đèn led trong xe báo đã 0h20, vậy là anh đã trễ 20 phút, điều này làm anh không thích chút nào. Anh vốn rất đúng giờ, anh không muốn để ai chờ đợi mình và cũng rất ghét phải chờ đợi người khác. Sơn rút con dao chú anh đã tặng trong hộp xe nhét vào thắt lưng rồi nhanh chóng tiến về phía cánh cổng. Lúc chiều vì quá gấp gáp tìm ông Đăng nên Sơn quên đem theo cây đàn pin, anh bật đèn flash của điện thoại lên để dò đường. Sơn thấy đôi chó hoang đang âu yếm bên nhau, thấy anh chúng nhìn chằm chằm như chính anh là người phá bầy chúng rồi ần nhanh vào bụi rậm. Sơn đẩy nhẹ, cánh cổng từ từ mở ra. Con đường

dẫn vào cửa chính bị mấy nhánh cây ngã chắn ngang mặt đường, anh phải vòng qua bên đám cỏ để đi tới được cánh cửa. Cỏ dại cao ngập tới bụng cứ cửa vào tay anh lăm anh cảm thấy khó chịu. Anh lách qua được đám cỏ tới hiên nhà, mái hiên sập xệ như muốn ngã.

Son tiến tới cánh cửa xoay tay nắm nhưng nó rất chặt, anh dùng sức hơn nữa nhưng vẫn không xoay được. –Quái lại, nhỡ ra hán phải mở cửa đợi mình chứ nhỉ. Nếu vì mình đến muộn mà hán bỏ đi thì cánh cửa phải để trống mới đúng chứ. Son thầm nghĩ.

Anh gọi to. –Có ai không, tôi đến rồi đây.

Không một câu trả lời. Son nhìn qua lớp cửa kính nhưng ánh sáng điện thoại không đủ để cho anh nhìn thấy bên trong. –Có lẽ nào vì mình tới muộn. Son nói nhỏ.

Son kiên trì đến thế là cùng. Anh lùi lại định đập vào nó nhưng anh chợt nhớ lại một thứ, đó là cây phượng mọc đâm xuyên và căn phòng ở tầng hai mà anh chú ý lúc chiều để làm chỗ thoát thân. Anh quay lại đám cỏ dại rồi men theo bức tường đến bên cạnh hiên nhà. Cây phượng mọc sát tường nên rất dễ leo. Anh cho điện thoại vào túi quần rồi đu theo cây phượng lên tầng hai. Anh đập mạnh tấm cửa kính đã mục nát để có lối vào. Tiếng kính vỡ vang lên nghe rất chói tai. Anh nhảy vào trong, dẫm lên từng miếng kính ra khỏi phòng.

Tay trái anh cầm điện thoại còn tay phải anh cầm con dao, cứ thế anh lê từng bước nhỏ trong bóng tối. Anh đi qua từng phòng một, từ tầng hai có thể nhìn xuống dưới đại sảnh tầng một nhưng trong điều kiện thiếu ánh sáng thế này anh không thể thấy gì cả. Anh lần mò tới cầu thang rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống từng bậc một. Giữa phòng là một bộ ghế sa lông cũ kĩ nằm lơ lửng trong bóng tối. Đã quen dần với cường độ ánh sáng yếu, Son nhận ra có một thân hình to lớn đang ngồi trên ghế sa lông nhìn về hướng anh.

- Xin chào. –Son nói lớn.

Không có tiếng trả lời. Qua ánh đèn pin, anh dò dẫm từng bước một đến bên bộ ghế mà không rời mắt khỏi bóng đen ấy. Càng ngày anh càng thấy rõ bóng đen ấy hơn. Nó ngồi yên bất động trên ghế nhìn về hướng anh. Xung quanh đồ đạc bầy bừa ngổn ngang. Chưa đến được bộ ghế anh ngã nhào về phía trước vì vấp phải vật gì đó. Cú ngã làm cho mắt kính của Son rơi ra. Son vội rọi điện thoại tìm đôi kính.

Trong đêm tối mờ mịt, Son thấy ánh sáng phản chiếu của mắt kính hắt ra dưới chân bàn. Anh vội chụp lấy nó đeo vào rồi nhìn thẳng về bóng đen ấy, thì ra đó chỉ là cái đèn bàn ai đó để ngổn ngang trên ghế. Anh thở phào nhẹ nhõm rồi đứng lên nhưng anh cảm thấy tay mình có cái gì đó ướt ướt. Anh lấy điện thoại rọi vào tay, một thứ chất lỏng mà anh không thể nhầm lẫn vào đâu được, thứ chất lỏng mà anh đã từng được nhìn thấy hàng tuần đó chính là máu.

Son quay người lại rồi từ từ lui lại. Vật mà anh vấp phải là một xác người đang còn nằm đó. Son lui lại ngồi phịch lên ghế rồi đứng dậy lao nhanh ra cửa chính. Anh xoay nắm cửa, lần này cánh cửa bật tung ra ngay chứ không như lúc trước khi anh mở từ bên ngoài. Son chạy vội ra đám cỏ nhưng anh chợt đứng khựng lại. Anh từ từ đi vào bên trong rồi tiến lại gần xác chết.

- Máu vẫn còn chưa đông. Biết đâu có thể cứu được. –Son thầm nghĩ.

Dưới ánh đèn điện thoại, Son lơ mơ thấy rõ khuôn mặt người đó chính là tên điên nhưng lúc này anh ta đã ăn mặc quần áo rất gọn gàng. Râu tóc được cắt ngắn rất sạch sẽ không còn bộ dạng bần thiêu rách rưới như trước nữa. Son thấy cổ họng ông ta đã bị cắt đứt. Anh đẩy cổ ông ta lên, máu từ cổ họng vẫn còn tuôn ra. Son sờ lên ngực ông ta. –Vẫn còn ấm, có lẽ chưa chết được bao lâu. Nếu mình đến sớm hơn thì... –Anh thì thầm với chính mình. Anh kéo tấm áo ông ta ra, trên ngực không có một hình xăm nào cả.

Cổ họng ông ta bị cắt chỉ một vết cắt duy nhất, vết dao rất sắc bén. Nó cắt đứt động mạch chủ của tên điên, máu chảy ra không ngừng. Trên người không có dấu vết ấu dả. Có thể tên giết người là một sát thủ khá chuyên nghiệp và đã đi trước anh một nước cờ. Son nhớ lại chiếc xe anh xem tung phai lúc qua cầu, phải chăng đó là hung thủ.

Hiện trường quá tối để Son có thể nhận thấy được những vết ấu dả khác. Son lục người nạn nhân. Tất cả đều bị hung thủ lấy đi hết. Sau một hồi tìm kiếm, Son thấy cuốn sổ nhỏ nằm cách nạn nhân chừng hai mét, anh vội nhặt nó lên rồi lật ra. Bên trong không có nội dung gì, một vài trang đã bị xé đi mất. Son đút quyển sổ vào túi áo rồi chạy vội ra xe theo lối cửa chính. Anh lao vào xe thật nhanh rồi đóng chặt cửa lại.

Mưa lại bắt đầu một đợt mới. Ngồi trong xe, mồ hôi Son đổ ra như suối, cái lạnh giá của mưa phùn không thể nào xua đi được nỗi sợ hãi lúc này. Liếc nhìn đồng hồ anh thấy đã hơn 1 giờ sáng. Đối với một bác sĩ pháp y như Son thì việc tiếp xúc với xác chết gần như là việc thường ngày. Có lần anh được giáo sư hướng dẫn giao cho khám nghiệm một xác chết đã gần một tháng, những xác chết kiểu phân hủy chưa hoàn toàn như vậy là những xác chết đáng sợ nhất đối với các bác sĩ pháp y nhưng nó cũng không làm anh sợ hãi như lúc này. Một cảm giác sợ hãi lan toả khắp cơ thể anh. Anh rút điện thoại ra rồi lần tìm vào danh bạ số thiếu tá Trà đã cho anh mấy tuần trước sau đó bấm phím gọi. Tay anh run run theo từng hơi thở. Sau một hồi đổ chuông dài thì mới có người bắt máy.

- A lô, tôi Trà nghe đây.

- Chào ông, tôi Son đây. Tôi muốn báo án

Chương 11: Mạnh mỗi còn sót lại

Đêm hôm qua quả là một đêm dài nhất đối với Sơn, anh chưa chợp mắt được giây phút nào.

Sơn đang ngồi trong một căn phòng trống không, xung quanh có kê vài cái bàn vuông để công an làm việc. Người công an lấy lời khai của Sơn xong bước ra ngoài mất dạng đã nửa tiếng mà không nói với anh lời nào.

Sơn gục đầu trên bàn rồi lịm đi lúc nào không biết. Từ khi cảnh sát đến, anh bị đưa về công an huyện và lấy lời khai tới tận sáng.

Bỗng người công an đã lấy lời khai của anh bước vào, anh ta mặt mày cau có rồi đưa mấy tờ giấy xuống bàn. Sau khi kí vào tờ giấy khẩu cung, anh mới được thả ra. Cái chết của tên điên đêm qua làm anh cảm thấy mệt mỏi. Không lấy được thông tin từ tên điên mà giờ đây mạnh mỗi ấy còn đi vào ngõ cụt. Có lẽ công an cũng đang dồn mọi nghi vấn về phía anh.

Bước vào trong xe, Sơn thấy trong điện thoại có rất nhiều cuộc gọi nhờ, quá mệt mỏi anh ném cái điện thoại vào hộc xe rồi nhấn ga. Chiếc Mercedes benz lao đi trong ánh bình minh. Mặt trời lên cao xua đi cái lạnh giá của cơn mưa đêm qua. Từng luồng khí nóng bốc lên nghi ngút trên mặt đường. Rẽ vào làng, con đường đất đỏ khô cứng, thô kệch cứ nhấp nhô theo từng nhịp của chiếc xe. Cơn mưa xối xả đêm qua làm mặt đất như rửa nước nhưng cái nắng gay gắt buổi sáng làm mặt đất như đông cứng lại, khô khan nên nhiều chỗ đất nhô lên thành từng ụ.

Vừa về tới nhà, thấy trước sân có chiếc Roll Royce đời cổ dựng trước sân, Sơn chợt nhớ cuộc hẹn với Phát ngày hôm trước. Sơn đứng nhìn chiếc xe trong giây lát rồi vội đi vào nhà, Phát và An đang ngồi ở phòng khách. Thấy anh bước vào An nói lớn.

- Hôm qua anh không về nhà, gọi điện cũng không liên lạc được anh làm bố lo lắm đấy.

Dường như không quan tâm nhiều đến chuyện đó. Sơn hỏi. –Bố đâu rồi.

- Bố đi xuống thành phố tìm anh rồi, thôi để em gọi cho bố khỏi lo. –Vừa nói An vừa đứng dậy đi về phòng.

- Cậu lên lầu chưa. –Vừa nói Sơn vừa ngồi xuống ghế đối diện với Phát.

- Cũng vừa mới thôi. Hôm qua thế nào rồi. –Phát nói.

Sơn lắc đầu ngao ngán, anh lấy đôi kính ra rồi nhắm mắt lại, dùng tay mát sa nhẹ hai mắt cho đỡ mỏi. Anh ngước lên nhìn Phát trả lời.

- Hắn chết rồi. –Sơn nói nhỏ.

Phát hốt hoảng.

- Chết rồi ư.

- Đúng vậy. Hôm qua lúc tôi vào hắn đã chết rồi. – Sơn nói đầy thất vọng.

Phát ngả người ra sau ghế, mặt cũng tỏ vẻ thất vọng không kém.

- Vậy là có người đi trước anh một bước.

Sơn thờ dãi. Anh chống hai tay lên bàn rồi khum xuống che mặt lại. Đầu mỗi anh mới phát hiện hôm qua giờ đã mất, mạnh mỗi đã đi vào ngõ cụt. Sơn boăn khoăn không hiểu vì sao tên sát nhân lại nhanh tay đến thế. Phát nói tiếp.

- Anh không tìm thấy gì sao.

Sơn ngửa mặt lên, anh vuốt mái tóc rồi rửa mặt của mình cho gọn gàng lại rồi trả lời.

- Không hề, đêm qua tôi bị hỏi cung ở đồn cảnh sát cả đêm nên mệt quá.

- Vậy thì giờ tôi lấy bức tranh sau đó để anh nghỉ ngơi.

Sơn gật đầu.

- Đi theo tôi. –Sơn nói và đứng dậy.

Cả hai tiến về phòng ông Văn. Sơn đứng lặng thỉnh nhìn lại bức tranh trong giây lát. Anh cũng chẳng hiểu rốt cuộc cụ nhà anh để lại bí mật gì ẩn chứa trong nó. Nàng Mona Lisa đang mỉm cười, một nụ cười làm đau đầu đầu giới chuyên gia và giờ đến anh. Nụ cười như thỏa mãn nhưng cũng đầy ẩn ý. Nhiều đường nét trên bức tranh trở nên lu mờ. Sơn mở cửa tủ kính bên ngoài rồi đứng trên cái ghế để tháo bức tranh xuống. Trong tủ để rất nhiều chất hút ẩm và nhiều

hóa chất khác như cacbon để làm giảm độ ăn mòn của không khí xuống mức thấp nhất. Bức tranh được vẽ trên gỗ, gỗ gì Son không rõ những chắc chắn độ bền của chúng rất cao. Nó không to chỉ khoảng khổ 50 nhân 70, anh cũng không ước lượng được nhưng để không làm ảnh hưởng đến bức tranh phải cần tới hai người khiêng ra xe. Phát để nó vào ghế sau rồi cố định lại.

- Cậu nhớ bảo quản nó cẩn thận. –Son nói. Nó là báu vật duy nhất còn sót lại nên anh dặn dò rất kỹ lưỡng.

- Vâng, cảm ơn anh đã tin tưởng.

- Tôi trông chờ ở cậu đấy. Có kết quả sớm cho tôi nhé.

- Vâng, anh gửi lời chào đến An giúp tôi nhé.

Phát vừa mở cửa đang định bước vào trong xe thì Son nói về áp ứng.

- À, mà... Mà cậu vừa mới từ Thành Phố lên đây sáng nay sao.

Phát quay lại nhìn Son về khó hiểu. Rồi như không kịp để suy nghĩ ra gì đó, cậu trả lời ngay. –Vâng, tôi chạy xe từ thành phố vừa mới lên đây sáng nay thôi. Mà có gì không anh?

Son mỉm cười qua chuyện. –À, không có gì.

Phát gật đầu chào Son rồi mở cửa bước vào trong xe. Chiếc xe khởi động rồi men theo con đường ra khỏi cổng. Son nhìn theo chiếc xe cho tới khi nó khuất đi rồi anh nhoen miệng cười.

Một nụ cười có vẻ rất thỏa mãn và đầy ẩn ý giống như nàng Mona Lisa.

Son vào nhà, anh thả người trên chiếc ghế sofa trong phòng khách. Giờ đây chỉ cần có một nơi để anh ngã lưng đó cũng là quá tốt rồi. Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu anh bật dậy. Anh phải báo chuyện này cho Liêm biết rồi đi ngủ vẫn chưa muộn. Anh sờ tay vào túi tìm điện thoại nhưng không thấy nó đâu. Son chợt nhớ ra là anh đã để nó ngoài xe nên anh vội chạy ra sân. Anh lục tìm trong hộc xe, ngoài chiếc điện thoại ra thì anh còn thấy cuốn sổ tay nằm cạnh tên điện mà anh chưa kịp giao cho cảnh sát. Anh đem cuốn sổ vào nhà. Nó là một cuốn sổ không to cũng không nhỏ màu đỏ đã cũ, có lẽ đã qua nhiều năm. Bên ngoài Son thấy màu khô còn dính lại trên mép cuốn sổ. Nằm trên ghế sofa anh bấm nút định gọi cho Liêm nhưng chợt nhớ ra điều gì đó anh vội chạy về phòng. Son lục lọi trên bàn tìm cây bút chì. Son lật trang đầu tiên ra, trang giấy trống không, mấy trang trước đã bị xé sạch. Từng trang giấy cũng đã ngã màu theo năm tháng.

Anh dùng bút chì tô kín trang giấy đầu tiên, những dòng chữ của trang bị xé mất từ từ hiện ra. Cách này anh đã vô tình xem được trong mấy bộ phim trinh thám.

Những dòng chữ vô cùng mờ ảo, chữ ẩn chữ hiện nhưng cũng đủ thấy được những nội dung trên đó. Anh mỉm cười, dù đã bị xé mất nhưng anh vẫn có thể khôi phục được trang cuối cùng. Vậy là manh mối cuối cùng vẫn chưa đi vào ngõ cụt.

- Đúng như mình nghĩ. –Son nói nhỏ và mỉm cười, một nụ cười đầy bí ẩn.

Cảm thấy như được thỏa mãn. Anh nhấn nút gọi điện cho Liêm ngay.

- Tôi nghe đây. –Tiếng Liêm phát qua điện thoại.

- Son đây, chuyện tôi qua... –Giọng Son ngập ngừng.

- Sao rồi. Đã có được manh mối gì chưa. –Liêm ngắt lời Son.

Giọng Son nhỏ lại.

- Hết chết rồi.

- Sao lại thế được, cậu nói cụ thể xem nào. –Tiếng nói Liêm vang lên từ đầu dây bên kia.

- Lúc tôi đến hán đã chết, tôi bị giữ lại điều tra từ nửa đêm tới giờ.

- Vậy có được manh mối gì không.

Son ngập ngừng. – À, thì... mà không có gì cả.

Liêm kkkhoong hỏi gì thêm.

- Được rồi, cậu bình an là tốt rồi. Vậy cậu nghỉ ngơi đi tôi sẽ hỏi ông thiếu tá sau.

- Rồi, tôi tắt máy đây.

Dứt câu Sơn đã bấm nút tắt. Anh ngã người ra ghế sofa và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hợp tác

Ánh mặt trời lên cao chiếu thẳng vào mặt tôi, từng giọt mồ hôi nhỏ nhai nhỏ xuống trên cổ áo. Những tháng này, thời tiết rất thất thường, buổi chiều mưa rất to nhưng ngược lại cái nắng gay gắt buổi sáng làm con người như tan chảy.

Vừa dắt xe vào cổng cơ quan tôi thấy điện thoại rung lên trong túi, tôi thường có thói quen để rung trong khi ngủ nên sáng nay tôi quên bật lại nó. Rút điện thoại ra tôi nhận ra cuộc gọi này là của thiếu tá Trà. Sau khi bật chân chống xe tôi nghe máy.

- Chào thiếu tá. – Vừa nói tôi vừa xách cặp đi về phòng.

Giọng nói của ông Trà vang vọng ở đầu dây bên kia. Giọng nói vui vẻ khác hẳn với ngày hôm trước.

- A lô, chào cậu. Sao cậu không gọi cho tôi để xem kết quả. Hôm giờ tôi mong cậu mãi.

Lẽ ra ông ta phải gọi cho tôi khi có kết quả, tôi cảm thấy bực bội sau câu nói của ông ta nhưng vẫn cười đáp.

- Vâng, tôi bận công việc quá.

- Vậy à, khi nào có dịp cậu phải ghé chỗ tôi đấy nhé, hôm trước bạn qua tôi cũng chưa tiếp đãi cậu mấy món đặc sản dưới này được. Thật tôi thấy áy náy quá.

- Vâng, không có gì đâu, khi nào có dịp tôi sẽ ghé. – Vừa nói tôi vừa bước vào bàn làm việc và đặt cái cặp xuống. – Không biết hôm nay thiếu tá gọi tôi có gì không, phải chăng là đã có kết quả báo cáo.

- À, đúng vậy. Thật ra đã có kết quả rồi.

- Vâng, vậy thiếu tá có thể cho tôi biết qua điện thoại luôn được chứ, dạo này tôi bận quá.

Tiếng ông đều đều phát qua loa điện thoại.

- Thì tôi cũng bận vậy thôi. Hai hôm nay tôi có thêm một vụ nữa.

- Vậy à. Tình hình trên đó cũng phức tạp nhỉ.

- Cậu không biết là ai sao.

Tôi giả vờ hỏi lại.

- Ai vậy?

- Thì là tên điên hôm trước đấy.

Tôi không để phí thời gian thêm nữa, tôi vào nội dung chính ngay.

- À, tôi có nghe Sơn nói qua rồi. Vậy ta nói chuyện kết quả xét nghiệm trước đi.

- Báo cáo pháp y về cơ bản đúng như những gì chúng ta được nghe từ Sơn, cậu bạn của cậu nên tôi không cần phải nói thêm gì cả. Còn báo cáo về con dao thì đúng như cậu dự đoán, trên con dao chỉ tìm được cái dấu vân rời rạc và trùng lặp vì họa tiết khắc nổi quá nhiều nên không thể tìm được dấu vân tay của ai cả. Còn về vết máu trên con dao thì nó không trùng khớp với bất cứ người nào trong gia đình nạn nhân mà chúng tôi đã lấy mẫu AND để đối chiếu cả.

- Vậy nó là của một người bên ngoài? – Tôi nói.

- Cũng không hoàn toàn như vậy.

Vừa nghe ông ta trả lời tôi vừa bước ra hành lan châm điếu thuốc. Tôi rít một hơi ngắn rồi trả lời.

- Không hoàn toàn là thế nào? Ông nói rõ hơn đi.

- Máu trên đó không phải là máu người. Tôi nghĩ cậu cũng đoán ra rồi đấy, đó là máu chó.

Chuyện này thật không thể ngờ được. Không dấu chân người, không một vết thương nào trên người liên quan đến bàn tay con người. Vết thương chỉ do móng vuốt của động vật gây ra, cổ họng cũng bị xé toạc bởi móng vuốt của nó, đến giờ kết quả xét nghiệm cũng chỉ ra là vết máu dính trên con dao là máu chó vậy phải chăng chuyện này do đám chó hoang gây ra. Đang suy nghĩ đến đây ông Trà thêm vào giống như ông ta đọc được suy nghĩ của tôi vậy.

- Chúng tôi đã kết luận là chó hoang gây ra vụ này.

- Nhưng chó hoang chưa bao giờ tấn công con người cả, tôi sống ở đây từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ thấy chúng tấn công con người.

Ông ta bắt đầu chuyển giọng.

- Cậu sinh ra ở đây thì cậu cũng phải biết về dòng họ Dương đấy chứ, đây đâu phải là trường hợp đầu tiên. Cậu không nghĩ đến con chó săn đó sao, là con chó săn trong truyền thuyết.

- Nhưng...

- Chúng tôi không tìm ra được nguyên nhân nào khác ngoài nó.

Không biết nói gì hơn tôi quay sang cảm ơn ông ta rồi tắt mắt.

Tôi bước vào phòng làm việc, vừa ngồi xuống bàn tôi quay sang thì thấy Thành, Nhã và Nam đang nhìn mình hết sức chăm chú. Lúc này vì mãi lo nói chuyện điện thoại nên tôi không để ý thấy sự hiện diện của tụi nó.

- Có kết quả vụ án hôm trước rồi sao anh. –Thành hỏi.

Không muốn tụi nó phân tâm công việc dưới này, hơn nữa không thể để cho tụi nó tham gia điều tra vụ này vì tính chất nguy hiểm của nó tôi đành nói dối.

- À, không có gì đâu. Máy em lo làm việc đi.

- Chào anh. –Nhàn bước vào phòng sau đó ngồi tùm lại với mọi người. Sau đó nó ngồi xuống ghế nhìn tôi cười khuấy.

- Đây, chuyện gì vậy? –Tôi hỏi.

- Anh chưa biết gì sao? Tin hót trong tháng đấy. –Nhàn nói.

Tưởng việc mình nói dối đã bị lộ, tôi giả vờ ậm ừ hỏi. – Chuyện gì thế?

- Tháng này phòng chúng ta sẽ có một bữa tiệc hoành tráng đấy. – Buổi tiệc này sẽ do ba người tổ chức. Đó là đại úy Cao Thanh Liêm, trung úy Nguyễn Thế Thành và Trung úy Mạnh Nhật Nam.

- Đây, tôi vẫn chưa lên đại úy mà.

- Anh không nhớ thật sao, cuối tháng này là đến đúng thời hạn tăng bậc của anh, Thành và Nam mà. Vì vậy sẽ có một buổi tiệc chúc mừng ba người và dĩ nhiên là chi phí sẽ do ba người trả rồi. – Vừa nói nó vừa nhìn Nhã vừa cười. Người mà sẽ không trả tiền cùng với nó.

- À, anh quên mất. Tất nhiên là sẽ có rồi. Vậy nhé.

- Nhưng mà chỉ có mình em nhớ, nên mọi người phải thưởng nóng cho em đi chứ.

- Được rồi, ra căn tin uống nước nào. Tôi mời. –Thành lên tiếng, cả bọn đứng dậy hưởng ứng rồi cũng lôi tôi theo.

Thành lấy nước cho cả bọn như đã hứa. Đang ngồi tán chuyện với đám nhò tôi nhìn thấy Phương Uyên đang bước vào từ cửa. Tôi nhìn cô chăm chú sau đó gật đầu chào, cô cũng gật đầu chào lại rồi đi qua bàn khác. Bọn nhóc nhìn tôi chăm chăm.

- Đây, đừng nói là anh đang có ý định với cô cảnh sát xinh đẹp đó đấy chứ. –Nhàn lên tiếng.

Tôi quay Sang nhìn nó gằn giọng.

- Không có đâu, vợ tôi vừa mới mất. Đừng nói bậy..

Thấy vậy Nhã lên tiếng hỏi tôi.

- Vậy thì chị ta là ai vậy anh.

Tôi uống vội cốc nước rồi trả lời.

- Bên đội ma túy.

- Ma túy á, còn trẻ mà đại úy rồi sao. Chắc cũng thuộc dạng ưu tú anh nhỉ.

- Ừ, có lẽ vậy. Thôi anh có việc đi trước, mấy đứa đi sau nhé. – Vừa nói tôi vừa bước ra ngoài thẳng Nhân còn nói với theo. – Nhớ bữa tiệc anh nhé. – Tôi không quên giờ tay ra đầu ô kê cho nó.

Tôi đi thẳng ra ban công gần căng tin rồi châm thuốc hút cho đầu óc tỉnh táo, từng làn khói thả vào hư không. Từ xa Phương Uyên đang đi về phía tôi. Thấy Phương Uyên lại gần, tôi xoay người lại dựa vào lan can.

- Đang chờ tôi phải không. – Phương Uyên ngả người lại đứng sát bên tôi.

Tôi mỉm cười thỏa mãn vì đối phương hiểu ý mình.

- Có lẽ vậy. Nếu chị đoán được tôi đang chờ chị thì chắc chị cũng biết lý do tôi đứng đây chứ.

Uyên đưa tay vuốt tóc.

- Có lẽ chúng ta bằng tuổi nhau, cứ gọi tôi là Uyên. Có lẽ anh muốn biết thông tin về vụ vợ của anh nhưng vô ích thôi.

- Cô nghĩ vậy sao. – Tôi chỉ muốn cung cấp thông tin thôi.

- Anh có 1 phút để nói.

- Cô xem tôi giá rẻ vậy sao, một học viên xuất sắc của học viện cảnh sát, lại là một cảnh sát ưu tú của đội trọng án mà lại...

- Anh còn 30 giây. – Uyên cắt ngang lời tôi bằng một giọng nói đầy ngạo mạn.

Tôi lắc đầu chán chường. – Vậy cô cứ đi nếu cô không muốn biết về Hội Tứ Hải.

Uyên quay sang nhìn tôi tỏ vẻ bất ngờ. – Nhanh vậy sao, vậy tối nay 7 giờ tại quán “Quê Hương” nhé.

Tôi quay lưng bước đi suy nghĩ về cuộc hẹn tối nay chắc cũng sẽ cung cấp cho tôi nhiều thông tin hơn nữa.

***

Quê Hương là một quán nước nhỏ gần cơ quan của chúng tôi. Vào mùa nóng thì đây là nơi mấy anh em trong ngành hay tụ tập để giải tỏa những căng thẳng sau một ca làm việc đầy vất vả. Vì vậy nói đến tên của nó thì anh em trong ngành không còn lạ gì nữa.

Sự xuất hiện của những chiến sĩ cảnh sát áo xanh ở đây thường xuyên làm cho mấy đám nhóc trẻ không dám vào đây nên nơi này trở nên yên tĩnh hơn. Tầng hai là nơi tôi hay ngồi từ trước đến nay và nó cũng trở nên mặc định là tầng dành cho các chiến sĩ áo xanh. Mọi người thông thường ngồi bên dưới một phần cũng vì e ngại gặp mặt với những người như chúng tôi sẽ không được thoải mái, một phần khác có lẽ đó cũng là thói quen của mỗi người. Đã 15 phút trôi qua kể từ khi tôi gọi cho Phương Uyên.

- Con gái thật rườm rà, một khi có hẹn với họ chắc cũng phải gọi trước nửa tiếng. – Tôi thầm nghĩ. Cô bé phục vụ đến hỏi nhưng tôi nói là chờ bạn, vì tầng này ít khách nên nó cứ nhìn tôi suốt, chắc là đề phòng tôi gọi nước vì chờ quá lâu chẳng? Đang định lấy tập hồ sơ về Hội Tứ Hải xem lại thêm vài chi tiết nữa thì người Uyên cũng đến. Phương Uyên mặc bộ đồ bó sát trông rất gợi cảm. Cái áo trắng để lộ từng đường cong trên cơ thể. Không ngờ một cảnh sát hình sự sắc sảo và quyết đoán như cô cũng có lúc trông hấp dẫn ra phết.

- Chào anh. Xin lỗi tôi đến muộn.

- 20 phút đấy nhé. – Vừa nói tôi vừa giơ tay ra hiệu cho con bé phục vụ.

- Vậy hôm nay tôi mời được chứ.

- Vậy cũng được.

- Hai anh chị dùng gì ạ. – Phương Uyên vừa tới nơi thì con bé đã chạy lại ngay. – Hai người đẹp đôi ra phết.

Sau câu nói của con bé, mặt Uyên hơi đỏ, cô im lặng không nói gì.

- Không phải đâu. – Anh hất cằm về phía Uyên. – Cô uống gì.

- Một Long Island.

- Long Island sao.

- Có vấn đề gì không.

Phuong Uyên quả là một cô gái có tính cách mạnh mẽ, không giống với vẻ bề ngoài của mình. Đồ uống thật sự cũng nói lên tính cách con người. Thông thường phụ nữ thường sử dụng đồ uống có cồn là những người cá tính và quyết đoán. Tôi không biết nói gì hơn nên trả lời qua loa.

- À không. Cho tôi một li như cô này.

Tôi ngã người ra sau ghế rồi cười nhẹ mạnh mẽ. Chờ đồ uống lên tôi và cô mới bắt đầu nói chuyện. Vì tầng này ít khách nên chúng tôi cũng không sợ bị ai theo dõi.

Uyên hút một hơi rồi nói. –Anh biết được bao nhiêu rồi, để xem anh có đủ tư cách hợp tác với tôi không đã chứ.

Tôi ôm đồm.

- Tất cả.

- Tôi không tin đâu. –Uyên nhướn miệng cười như thể không tin tôi.

Tôi cầm chặt hai tay lại rồi chống cằm. –Rằng vợ tôi là một thành viên của Hội Tứ Hải và cô ấy bị giết bởi sự phản bội của mình. Hội Tứ Hải là một tổ chức tội phạm ngầm và cách thức hoạt động là buôn ma túy, biểu tượng của hội chính là cái được xăm trên ngực vợ tôi và những thành viên khác trong hội đều như vậy. Hội Tứ Hải có tiền thân từ Hội Tam Hoàng khét tiếng trong lịch sử. Nhiều đó đã đủ chưa hay cô còn muốn tôi nêu ra lịch sử phát triển của hội nữa.

Phuong Uyên đệm thêm vào.

- Với cách thức hoạt động bí mật chính là yếu tố để tồn tại lâu dài, hầu như ít ai biết đến tổ chức này vậy tại sao anh lại biết đến chúng. – Vừa nói Uyên vừa ngã người ra để tránh mùi rượu của tôi. –Anh lấy thông tin từ đâu vậy?

Tôi ngã người ra ghế như một phản xạ theo số đông. Mím cười đầy thỏa mãn vì cuối cùng cô cũng đã bắt đầu để ý tới những thông tin của tôi.

- Tôi đã nói rồi mà, tôi là một cảnh sát xuất sắc.

- Xuất sắc ư, vậy anh điều tra cái chết của vợ mình đến đâu rồi. Nghi phạm là ai, cô ấy bị giết vì lý do gì, phải chăng là phản bội tổ chức. Hội Tứ Hải hoạt động như thế nào, ai là người đứng đầu, cơ sở đặt ở đâu?

- Nếu một cảnh sát của đội trọng án như tôi có thể biết được những thông tin ấy thì bên ma túy tụi cô đã bắt được chúng lâu rồi.

- Vậy anh hẹn tôi ra đây phải chăng là cần sự giúp đỡ của tôi.

Tôi bắt đầu ra nhiều điều kiện để cô đồng ý hợp tác với tôi. Như vậy đôi bên sẽ cùng có lợi hơn.

- Có lẽ vậy nhưng nếu cô giúp tôi, tôi sẽ cung cấp cho cô nhiều tin tức bổ ích khác.

- Tin gì vậy?

- Ví dụ như cái chết của một vài người có liên quan đến Hội Tứ Hải mà cô không hề hay biết. Cái này chúng ta sẽ bàn sau.

- Được, tôi tin anh, vậy anh muốn biết gì nào.

Thấy Uyên nhún nhường tôi bắt đầu lần tới.

- Tất cả.

- Một số thôi. Ô kê. –Uyên quả quyết.

- Ô kê, tôi đồng ý. –Tôi miễn cưỡng gật đầu chấp nhận.

Uyên bắt đầu loay hoay với đồng tài liệu nhỏ mà mình mang theo. Cô bắt đầu đi về tấm bảng phía trước chúng tôi. Tấm bảng này có lẽ do một số cán bộ của ngành đề tiện việc bàn bạc trong lúc cà phê và đã được cảnh sát chấp nhận. Uyên bật công tắc gần đó và cái bảng hiện ra rõ mồn một trong đêm tối. Uyên lấy cây bút lông và bắt đầu ghi lên cái bảng từ “sát thủ”

- Đầu tiên cái chết của vợ anh được thực hiện bởi một tên sát thủ của hội, nhiệm vụ của hắn là tiêu diệt tất cả mục tiêu do hội giao cho. Còn về lý do vợ anh bị giết chết vẫn là một ẩn số vì tính chất bí mật của hội, nhưng có lẽ vợ anh biết quá nhiều bí mật của hội và cô ta đang có ý định rời khỏi hội nên mới bị thanh trừng.

- Vậy tên sát thủ này là ai, ở đâu, hoạt động như thế nào. –Tôi nói.

Uyên khoanh tròn từ vừa mới viết rồi đặt dấu chấm hỏi lớn bên cạnh.

- Chúng tôi không biết thông tin gì về hấn cả, hấn chỉ tuân theo ý chỉ của bốn người và không một ai trong hội biết được bộ mặt thật của hấn ngoài bốn người đó.

- Bốn người đó là ai?

Uyên bắt đầu ghi từ “Tứ Đại Thiên Vương” lên bảng rồi khoanh tròn lại.

- Là bốn người đứng đầu hội và được gọi là Tứ Đại Thiên Vương. Hội không có một thủ lĩnh mà có tới bốn thủ lĩnh. Mọi việc đều phải thông qua bốn người này. Trừ những người có vai vế ra thì hầu như ít ai biết tới những người này.

Tôi bắt đầu khoanh tay lại ngã người ra ghế tiếp tục.

- Vậy họ hoạt động như thế nào? –Tôi nói.

Từ khung tròn “Tứ Đại Thiên Vương”, Uyên gạch thêm 4 dấu mũi tên chỉ ra 4 hướng, rồi khoanh 4 vòng tròn không ghi tên.

- Họ hoạt động thông qua một trong bốn vị thiên vương. Trong bốn người chỉ có một người trực tiếp lãnh đạo hội vận chuyển và tiêu thụ, hấn là người trực tiếp lãnh đạo hội nên hầu hết anh em trong hội đều biết mặt hấn. Hấn rất có số má trong thế giới ngầm Sài Thành. Ba người còn lại không ai biết mặt cả. Một người có nhiệm vụ nuôi dạy sát thủ, các vụ hành quyết đâm máu đều do hấn gây ra.

Từ một vòng tròn, cô kéo dài mũi tên qua tên sát thủ rồi nói tiếp.

- Một người có nhiệm vụ tình báo. Hấn ta nắm tất cả các tình hình trong khu vực làm ăn, nếu thấy có động hấn sẽ cảnh báo cho đồng bọn rút lui và đưa ra các chiến lược làm ăn.

Cô ghi chữ “tình báo” vào một ô trống và một dấu “?” vào ô trống bên cạnh. – Người còn lại là một người trừ danh chưa rõ hấn hoạt động với mục đích gì.

- Vậy chắc cô biết người đầu tiên là ai?

- Đúng vậy? –Nói rồi cô ghi vào ô trống còn lại “đã biết”.

Tôi suy nghĩ trong giây lát rồi hỏi cô ta.

- Nhưng sao cô không bắt hấn đi?

- Đánh rắn phải đánh phủ đầu, nếu bắt hấn chúng ta sẽ rơi vào thế bị động.

- Vậy tại sao cô biết những thông tin ấy? – Sau hỏi của tôi, Uyên im lặng không nói gì. Tôi tiếp lời. –Để tôi đoán nhé, cô có tay trong.

Uyên lặng đi không muốn nhắc đến việc này.

- Đó là việc của chúng tôi.

Tôi đứng dậy đi về phía cô, chỉ tay vào tên “đã biết”.

- Vậy bây giờ chúng ta sẽ theo dõi tên đầu tiên, có lẽ sẽ tìm được những tên còn lại.

Uyên nhìn tôi lắc đầu.

- Rất khó, bọn chúng hoạt động rất bí mật, không dễ gì nắm được chúng đâu. Chúng ta phải tìm ra bằng chứng để tóm gọn cả bọn.

Tôi với lấy cây bút trên lọ bên cạnh, vẽ một vòng tròn và ghi vào đó chữ “Mai Thi”. Tôi để cây bút vào đó rồi hỏi.

- Không biết vợ tôi hoạt động với vai trò gì?

- Vợ anh là một trong những người hoạt động tình báo. Với nghề nghiệp của mình cô ấy dễ dàng nắm được nhiều thông tin cho hội.

Tôi kéo dài mũi tên từ vợ tôi đến tình báo, rồi sau đó vẽ mũi tên từ tên “sát thủ” đến vợ tôi.

- Vậy có lẽ vợ tôi bị chính tên sát thủ giết chết.

- Tôi cũng nghi ngờ như vậy. Hiện tại trong hội đang bị mất một lô hàng lớn, trị giá của nó tới hàng triệu đô la. Đây là thời điểm nhiều biến cố lớn xuất hiện, thời cơ của chúng ta sắp tới rồi.

- Tại sao? –Tôi hỏi.

- Sẽ có rất nhiều nhân vật lớn xuất hiện, chỉ cần nắm giữ được bằng chứng buộc tội 4 tên trùm sẽ thì đây chính là thời cơ để bắt trọn ổ chúng. Hơn nữa trong hội đang có biến.

- Được rồi, hiện tại tôi cũng đã phát hiện một xác chết có liên quan tới hội. – Vừa nói tôi và Uyên vừa quay lại bàn, tôi để tập tài liệu lên bàn. –Cô xem đi. Người này là chủ của bạn tôi, trên ngực ông ta có hình xăm của hội, chắc chúng ta sẽ tìm được các mắt xích liên quan. Gần đây lại phát hiện thêm một xác chết nữa, chúng ta sẽ tìm hiểu các mắt xích này.

Uyên cầm tập tài liệu dày cộp lên giờ ra xem.

- Tất cả tài liệu nằm đây sao.

- Đúng vậy, cô biết gì về con dao này. –Vừa nói tôi vừa chỉ về phía con dao trong tấm hình.

- Mọi thành viên của hội đều có con dao này, khi phản bội lại tổ chức hấn sẽ bị giết bằng chính con dao ấy.

Thấy đã bắt đầu tìm kiếm được nhiều thông tin, tôi đề nghị.

- Được rồi. Hôm nay tới đây thôi, cô hãy về đọc lại tập hồ sơ này đi chúng ta hẹn dịp khác vậy.

Uyên đồng ý và chúng tôi thu dọn mấy sấp tài liệu ra về. Đang dắt xe ra khỏi quán, tôi nhìn thấy một tên nhóc bán báo bên kia đường. Tôi nheo mắt lại nhìn cho kĩ, thằng nhóc khá quen thuộc nhưng tôi chẳng sao nhớ nổi. Thấy tôi nhìn chăm chú, thằng nhóc giật thót mình rồi có vẻ lảng đi nơi khác.

- Gì vậy. –Phương Uyên chạy xe tới chắn trước tầm nhìn của tôi hỏi.

- À, không có gì đâu. Ta về thôi.

Nói rồi tôi rẽ ga đi trước.

Về tới chung cư, tôi cất xe rồi đi lên thang máy về phòng. Hôm nay tôi về sớm hơn mọi ngày. Không ngờ rằng cuộc gặp gỡ Phương Uyên lại ngắn ngủi và đem lại nhiều kết quả tới như vậy.

Mọi ngày lúc về nhà tôi thường phải đi thang bộ vì thang máy đã đóng cửa. Từ ngày cô ấy chết, công việc của tôi đâm ra bận rộn. Tôi cũng không nhớ giờ đóng cửa thang máy nữa. Tôi cứ đi rồi về, thang máy đóng thì đi thang bộ, nó dường như không còn quan trọng với tôi nữa.

1302 phòng của tôi ở cuối hành lang tầng 13-Một con số không hề may mắn. Tôi đẩy cửa, lần này cửa lại không khóa như lần trước. –Chắc thằng nhóc lại tới nữa đây, chắc phải đánh cho nó một chía mắt. –Tôi ở dài lắc đầu vì cái tật nói mãi không chừa của nó.

Tôi đẩy nhẹ cửa bước vào, ném cái cặp lên ghế rồi kéo tấm màn cửa kính ra, toàn cảnh Sài Thành hiện ra trong khung cửa rộng chừng 15 mét vuông này. Tôi ngồi phịch xuống ghế rồi chăm chú Craven. Nhìn từng vì sao trên trời tôi nhớ lại cảnh tôi và cô ấy lúc còn sống vẫn thường hay ngắm sao như vậy. Từng làn khói thuốc nhả ra không khí, thơm tho và dịu nhẹ, đầu óc tôi được thư thả.

- Này nhóc, đang ăn à. –Tôi nói vọng xuống bếp.

Không có tiếng trả lời. Tôi cũng không quan tâm, tôi rút hết thuốc rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ để thay đồ. Bước vào phòng, tôi thấy căn phòng như khác hẳn. Mọi thứ trong phòng đang xáo trộn hẳn lên. Ga trải giường thì nằm dưới đất, tủ quần áo bệ bộn, ngay cả bộ quần phục của tôi cũng nằm dưới đất. Mấy bộ quần áo của Mai Thi tôi giữ lại làm kỉ niệm cũng nằm nửa trong tủ, nửa ở ngoài. Tất cả tủ đồ bị lục tung cả lên. Cái giá sách tôi yêu quý nhất không cuốn nào còn nằm nguyên trên giá, chúng nằm vương vãi đầy mặt đất.

Tôi lui lại nhìn xuống bếp. Một bóng đen đang đứng đó nhìn tôi không động đậy. Trên tay hấn là con dao làm bếp nhà tôi, hấn nhìn tôi rồi lao tới như con thú dữ đang săn mồi. Tôi lui lại né đường dao thứ nhất của hấn như bao lần vẫn dùng với mấy tên tội phạm. Rồi chờ cho hấn mất đà lao tới nhưng không, hấn dùng lực vừa đủ để tôi phải né ra còn hấn lui lại phía sau chuẩn bị cho nhát kế tiếp. Hấn quả là một sát thủ chuyên nghiệp. Mái tóc hấn phủ dài, dưới má phải, một vết sẹo nhỏ lộ ra dù hấn đã cố che đi bằng mái tóc của mình.

Hấn lao tới lần nữa, lần này là một cú đâm thẳng vào bụng chứ không phải là chém nữa. Tôi né người qua phải né tránh rồi lẩn người qua ghế sa lông trong phòng khách để giữ khoảng cách với hấn. Điểm 9 môn võ thuật luôn làm tôi tự hào về khả năng ra đòn của mình trong quần ngũ nhưng lúc này tôi thấy rằng ưu thế đang thuộc về hấn. Tôi có thể hạ hai tên cầm dao một lúc nhưng lúc này tôi thấy mình không thể tay không chống chọi lại hấn được. Hấn khá chuyên nghiệp trong cách ra đòn, điều này làm tôi e sợ. Không có gì làm vũ khí, tôi lại bị hấn nhảy tới lần ba, sau cú đâm hụt, hấn lại ép tôi vào sát cửa kính lớn. Tôi nhìn lại đằng sau, cả Sài Thành đang ở sau lưng mình. Sau mấy cú đâm trượt, lần này hấn tung ra cú đá nhưng tôi đỡ được, tôi vội xoay người tung một cú trả đũa làm hấn ngã nhào ra sau ghế. Hấn ôm ngực có vẻ đau đớn, thấy lợi thế đã thuộc về mình, tôi chụp lấy cái gối đệm tôi hôm trước tôi nằm ngủ để quên lại trên ghế sofa rồi lao về phía hấn. Hấn lui lại rồi giờ tay đâm thẳng xuống. Tôi vội giơ cái gối ra đỡ lại. Con dao đâm mạnh vào gối rồi xé toạc nó ra làm hai, tôi vội thả cái gối chụp lấy tay tên sát thủ. Bông ga trong gối bay ra đầy nhà.

Tôi xoay nhẹ cổ tay, con dao trong tay tên sát thủ rơi ra. Tôi tung cước đập mạnh vào ngực hấn rồi tôi cũng thấy mình ngã ra sau trên sàn nhà, ngực tôi đau nhói, tôi cũng đã dính một đập của hấn. Thấy hấn ôm ngực lao ra cửa. Tôi ngồi dậy, Ôm ngực cố gắng chạy theo hấn. Tên sát thủ chạy xuống cầu thang bộ. Tôi chạy theo, rồi không nghe động tĩnh gì nữa, tôi đứng lại để xem hấn đang chạy xuống hay chạy lên rồi bám theo hấn. Cứ cách vài quãng tôi

lại đứng lại để xem mình có chạy đúng hướng không nên khoảng cách của tôi và hắn ngày càng xa.

Cuối cùng anh chạy xuống dưới tầng trệt. Giờ đã khuya, người ra vào ít hẳn nhưng tôi không thấy hắn đâu. Tôi chạy ra cửa chính rồi hỏi ngay người bảo vệ đứng gần đó.

- Anh có thấy người nào cao tầm 1 met 7, tóc dài mặc áo khoác đen chạy ra đây không.

Người bảo vệ lắc đầu. Tôi chợt nhớ ra ở cầu thang tầng 6 có một cửa thoát hiểm dẫn tới cửa sau của tòa nhà. Vốn nó được dùng khi có cháy nổ xảy ra. Tôi vội chạy ra cửa sau nhưng ở đây càng vắng hơn trước, không một bóng người. Tên sát thủ đã biến mất.

Tôi lần về phòng rồi nhặt con dao lên, nằm ngay xuống ghế sofa rồi nhìn con dao. Tôi nhớ lại lúc giao chiến rõ ràng hắn mang giày da. Liệu hắn và “sứ giả của địa ngục” có phải là một không? Tôi giờ áo xem lại vết thương, nó đâu ê ẩm và đỏ ửng lên.

Phải chăng chính hắn đã giết vợ mình? –Tôi trầm nghĩ. –Hắn muốn gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bóng tối

Tên sát thủ lần mò về nhà. Vừa đi tay hắn vừa ôm lấy ngực, chưa bao giờ hắn lại bị đánh như thế này. Mọi lần hắn đều giết người khác hoặc chí ít cũng đánh thắng được họ nhưng hôm nay hắn lại bị đánh. Hắn thêm khát mùi máu tanh đến nỗi mà mỗi lần chủ nhân của hắn giao nhiệm vụ cho hắn, hắn đều lấy làm khoái trá. Mỗi khi như vậy hắn đều tỏ ra tự đắc, hắn nhanh chóng xác định con mồi của mình rồi kết liễu nó như một chiến lợi phẩm. Và hắn chưa bao giờ thất bại. Chiếc nô tô dừng trước một căn nhà lớn mà chủ nhân của hắn đã cho hắn. Chiếc xe vừa dừng trước cổng thì con chó đen tuyền chạy vội ra cổng rồi đứng bằng hai chân trước lên thành cổng nhìn ông chủ của mình vẫy đuôi. Con chó chân trước được chủ nhân của nó băng bó lại vì một trận chiến, mà trong trận chiến đó nó đã bị thương. Tên sát thủ nhanh chóng mở cửa và chạy xe vào nhà. Con chó cứ đeo lấy hắn, nó to như một con béc rê Đức. Nhưng nó là một giống chó Bắc Âu khá to lớn. Thấy chủ nhân, nó phi hai chân trước lên chụp lấy hắn nhưng vì thân hình quá to cao của mình nó vô tình chạm vào ngực ông chủ. Tên sát thủ lui lại rồi đẩy nhẹ con chó ra xa, dường như hắn rất yêu thương nó.

- Nằm đây. Ngoan nào Lô Ki, tao đang bị thương đây.

Con chó như được đào tạo có trường lớp. Nó quỳ hai chân trước xuống rồi nằm xuống bên cạnh cái cửa. Vết thương chân trước được băng lại bằng vải trắng đã cũ vì chưa được thay, chân nó bắt đầu rỉ máu.

Tên sát thủ đi thẳng vào nhà, sau khi tháo đôi giày da ra và để ngay ngắn lên kệ hắn leo lên giường và kéo áo lên. Hắn bắt đầu xịt thuốc giảm đau vào vết thương. Một cảm giác thoải mái hơn bao giờ hết. Hắn nhìn lại vết thương của mình vẫn còn in rõ dấu chân của người đó. Dấu chân nằm giữa ức của hắn và hắn biết rằng, vị trí này huyết đạo rất nhiều, chỉ cần chẹt đi vài phân trùng vào các huyết như Đan Trung hay Cưu Vỹ cũng đủ làm hắn gục tại chỗ. Hắn ngã người ra nệm miên man chìm vào giấc ngủ. Vết thẹo trên mặt đỏ ửng lên vì dầu nóng, vì chất giảm đau.

Vốn hắn có một khứu giác không tốt đẹp là mấy. Quê nhà hắn vốn ở vùng Hải Phòng đất cảng, sinh ra trong một gia đình không tốt đẹp mấy. Cha hắn suốt ngày say xỉn cờ bạc. Gia đình hắn dường như không còn gì đáng giá nữa. Mỗi ngày cha hắn lại đem mấy món đồ đi bán để cờ bạc. Khi thì cái tivi, lúc thì cái máy quạt. Thua cờ bạc, cha hắn có lúc còn đem hắn đi bán nốt nhưng mẹ hắn cản lại. Bán mãi rồi trong gia đình chẳng còn thứ gì giá trị để bán ông chuyển qua rượu chè. Từ ngày ấy, mỗi ngày mẹ con hắn đều chịu những trận đòn từ cha hắn. Hết ngày này đến ngày khác, cha hắn chìm trong những cơn men. Cứ tháng này qua tháng nọ, hắn lớn lên trong niềm căm thù cha vô bờ bến. Càng ngày, hắn càng ý thức được niềm hận thù này. Một lần nọ, hắn thấy cha hắn đánh mẹ hắn. Hắn vùng đứng dậy đánh trả nhưng với sức lực của mình hắn không thể đánh lại cha hắn, thế là hắn tìm ngay con dao dưới bếp hắn đâm thẳng vào bụng cha hắn mà không biết mình đang làm gì, cái hắn ý thức được lúc này chỉ là ý thức bảo vệ mẹ hắn khỏi những trận đòn của cha hắn mà thôi. Rồi hắn bỏ chạy, hắn leo lên một con tàu hàng rồi vào nam kiếm sống mà không có bất cứ một giấy tờ gì. Cứ thế hắn bỏ đi, đi mãi rồi hắn cũng vào được tới Sài Gòn. Lúc bấy giờ, không một đồng xu dính túi, hắn lang thang khắp đầu đường xó chợ để kiếm sống. Hắn ăn xin rồi đến ăn trộm, ăn cướp. Cứ thế hắn lớn lên ngày từng ngày, không giấy tờ, không ai biết hắn là ai và hắn cũng không biết mình là ai nữa. Hắn chẳng nhớ nổi quá khứ của mình, tên hay tuổi hắn đều không biết. Bao năm thất lạc đã làm hắn quên đi mọi thứ.

Một ngày nọ, hắn thấy một người đàn ông đang đánh một người phụ nữ trong một con hẻm nhỏ. Quá khứ của hắn lại ùa về, hắn không chịu được những cảnh ấy. Nó như bám lấy hắn, trong cơn điên cuồng tột đỉnh hắn tìm thấy một khúc cây ngay thềm rác bên cạnh. Hắn lao vào đánh người đàn ông ấy. Hắn bỏ từng nhát cây lên đầu người đàn ông nhưng với sức lực của hắn không đủ để giết người đàn ông được. Ông ta chụp lại khúc cây và lao vào đánh hắn, máu trên người, trên mặt hắn tuôn ra như suối. May sao người phụ nữ kia kịp kéo người đàn ông ra thế là hắn có dịp đứng lên. Hắn chụp lại cái cây và đánh tới tấp vào đầu người đàn ông đó, hắn đánh như thỏa mãn được thú tính của mình. Tới khi người đàn ông ra thật nhiều máu, hắn lại nhớ tới quá khứ, nhớ tới cái đêm hắn đâm bố hắn và hắn bỏ chạy. Hắn chạy thật nhanh mà không biết rằng những việc làm của hắn đã được một người để ý từ đầu tới giờ. Người đó đi theo hắn. Theo hắn đến một con hẻm vắng khác và chặn đầu hắn. Hắn sợ hãi ngã xuống.

- Ông là ai?

- Ta là sứ giả của địa ngục.

Mặt hắn bắt đầu ngơ ra, hắn không hiểu ý người đàn ông đó cho lắm.

- Sứ giả của địa ngục là gì?

Giọng ông ta ôn tồn.

- Là người bảo vệ tội ác.

- Ông là người xấu ư? –Thằng nhóc tròn xoe mắt hỏi.

- Không. Ta là sứ giả của địa ngục. Những việc ta làm là đưa những kẻ xấu đi về thế giới bên kia.

- Vậy ông muốn gì ở tôi? –Thằng bé từ từ đứng lên.

Ông chỉ ta vào thằng bé, mắt lộ vẻ cương quyết.

- Ta đã tìm được sứ giả mới. Đó chính là người.

- Tôi ư? –Thằng bé tròn xoe mắt hỏi.

- Đúng vậy. Đi theo ta.

Với một quá khứ bị thương chưa bao giờ được cấp sách đến trường, thằng bé lại hỏi tiếp.

- Nhưng đưa kẻ xấu đi về thế giới bên kia nghĩa là gì?

- Là đưa họ về với chúa, về với đức tin.

- Vậy đức tin là gì?

Ông chỉ vào tim mình.

- Đức tin là lòng tin vào chúa. Đi theo ta.

Thế là thằng bé đi theo người lạ mặt và từ đó hắn trở thành “sứ giả của địa ngục”. Hắn được người lạ mặt đặt cho một cái tên cho dễ gọi là Kai. Từ đó hắn xem người lạ mặt như chủ nhân của mình và hắn gọi người đó là ngài. Hắn lớn lên và được đào tạo như một sát thủ giết người, quá khứ gắn liền với cảnh đâm thuê chém mướn. Vết sẹo trên mặt hắn là kết quả của lần đầu tiên hắn vào nghề. Hắn được ngài giao cho xử lý một tên giang hồ cộm cán trên đất Sài Thành vì lý do gì hắn không cần biết, chỉ cần ngài có ý là hắn sẵn sàng giết chết bất cứ ai ngài muốn.

Lần đó, hắn một mình theo dõi tên trùm đó. Hắn không được đào tạo chỉ để giết người, hắn được đào tạo như một sát thủ chuyên nghiệp biết lên kế hoạch, biết giết người và biết xóa dấu vết. Không chỉ tay chân mà hắn phải dùng tới cái đầu của mình. Hắn lên kế hoạch rất kỹ. Hắn ghi lại từng thói quen, từng khung giờ của tên trùm và rồi tới chủ nhật tuần đó, tên trùm đi bar. Hắn biết rằng, nhất định tên trùm sẽ dẫn một cô gái nào đó mà hắn ưa thích ra sau của hẻm sát bên quán bar để hành sự mà không một tên đàn em nào được quấy rầy, đó là sở thích của tên trùm. Chỉ chờ tên trùm vừa đưa gái ra sau, hắn kê con dao vào cổ tên trùm và cắt mạnh. Thế nhưng vì là lần đầu tiên làm việc, đôi tay của hắn không được nhanh nhẹn và hắn chỉ cắt được một vết thương nhỏ trên cổ tên trùm. Và thế là đàn em của tên trùm lao vào hắn, số đàn em có thể tính trên hai mươi tên. Một trong số đó đã chém nhát dao vào mặt hắn và đó được xem là kết quả lần đầu tiên làm việc của hắn.

***

Tiếng chuông điện thoại vang lên làm hắn giật mình. Lờ mờ mở mắt ra, hắn bật dậy, cảm giác ngực mình đau buốt hắn nằm xuống cho tay vào túi rút cái điện thoại ra.

- Ai gọi đấy.

- Ta đây, không thèm nhìn số sao.

Hắn đưa điện thoại ra trước mặt nhìn từng con số, cái số mà hắn vốn thuộc lòng không bao giờ lưu.

- Tôi xin lỗi, ngài gọi có chuyện gì không.

Giọng nói ôn tồn và điềm đạm từ đầu dây bên kia.

- Thế nào rồi, đã tìm ra tài liệu đó chưa.

Hắn lễ phép trả lời.

- Dạ, trong nhà hần không có.

Lại tiếng thờ dài từ đầu dây bên kia.

- Vậy thì con ả đó có thể để đâu được chứ.

- Có thể ở nơi làm việc, ngân hàng hoặc đâu đó. Nếu không có ở nhà thì giờ nó chết rồi tên kia tìm cũng không ra đâu.

Giọng nói vẫn điềm đạm, không có sự bức tức.

- Nhưng vẫn phải thận trọng.

- Được rồi, ngài đã tìm ra lô hàng đó chưa.

- Ta vẫn đang trong quá trình tìm kiếm.

Tút Tút Tút. Tiếng tắt máy của đầu dây bên kia. Tên sát thủ ngồi dậy, hần cầm chai thuốc giảm đau xịt lên ngực, cái nóng rê khắp ngực là cho hần thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mật mã

Son đang ngồi trong phòng, tay chống cằm suy nghĩ. Trên tay anh là cuốn sổ còn sót lại của tên điên. Màu máu khô hòa quyện vào màu giấy bìa một màu đỏ. Anh lật đi lật lại từng trang giấy trắng, chỉ có trang đầu tiên được anh tô chì lên là có chữ. Cuốn sổ bị xé mất tới mấy trang đầu, Son không biết một trang cuối cùng là đủ cho anh chưa nữa. Son nhìn vào trang giấy đầu tiên, anh đọc những chữ còn in lại trên trang giấy rồi nhìn vào không gian suy nghĩ mông lung. Có tiếng nói phát ra sau lưng.

- Anh đang làm gì đấy. – An vừa bước vào vừa nói.

Vừa nói Son vừa giấu cuốn sổ tay lên bàn và tiến về phía An rồi kéo cô lại giường.

- À không. Hôm nay không lên thành phố chơi với người yêu sao.

- À, hôm nay em thích ở nhà với anh của em hơn. – An nũng nịu.

- Ở nhà có gì vui đâu. Sao lúc sáng không đi với bố, để bố đi một mình chắc buồn lắm.

- Hôm nay em cũng hơi mệt nên không muốn đi.

- Vậy à, mà cậu người yêu của em tài giỏi thật, cái gì cũng biết cả.

- Chắc anh ấy chỉ biết một số vấn đề liên quan đến tôn giáo thôi. Vì đó là công việc của anh ấy mà.

- Vậy à, ước gì anh cũng tài giỏi như cậu ta.

- Không, anh của em mới là người giỏi nhất.

- Thật không đấy. – Son tiến về phía cái bàn rồi quay người lại tựa vào nó. – Người yêu của em quê quán ở đâu nhì.

An vẫn ngooig trên giường, cô nhìn Son trả lời.

- Anh ấy được là trẻ mồ côi, được nuôi dạy trong một tu viện.

Son hỏi tiếp. - Tu viện ở đâu thế.

- Em cũng không rõ nữa.

- Vậy ư, em yêu cậu ta lắm sao.

Nhà im lặng suy nghĩ về sự khác lạ của Sơn, bỗng Sơn đứng dậy ra khỏi phòng. –Em ở nhà nhé, hôm nay anh ra ngoài có việc.

- Anh muốn đi đâu. –An chạy theo.

Sơn hít cầm về phía cấm địa.

- Anh muốn vào trong đó.

- Không được đâu. Bố sẽ không cho đâu. –Vừa nói An vừa chặn ngang trước mặt Sơn lại.

Sơn nhìn An về nài nỉ. Anh đặt tay lên vai An.

- Nếu như em không nói thì ai biết chứ.

- Không. –An vẫn ngang ngạnh chặn Sơn lại. –Anh phải cho em đi cùng.

- Không được, nguy hiểm lắm.

- Biết nguy hiểm vậy mà anh còn đi. Em mách bố đây. –vừa nói An vừa đi về phía cái điện thoại để bàn.

- Này. –Vừa nói Sơn vừa chạy tới ngăn An lại. –Được rồi. Anh sẽ cho em đi cùng. Nhưng mà bố sắp về rồi. Nhờ đâu. . .

- Không sao, chúng ta sẽ về sớm mà.

Sơn gạt đầu nhẹ rồi xuống dưới nhà kho lấy cái rựa đi rừng và con dao ngắn mà chú anh tặng nhét vào thắt lưng rồi đi ra cánh đồng cỏ. An cũng bước sau theo anh. Anh nhìn lên căn biệt thự của ông Đăng để xem ông ta có về không nhưng anh không thấy ông ta đâu cả. Sơn hít một hơi dài rồi leo qua hàng rào. Anh quay lại đỡ An leo qua. Hàng rào như một cánh cửa dẫn đến địa ngục trần gian mà anh đang đứng ngay cánh cửa ấy. Anh hi vọng rằng mình sẽ không gặp điều gì bất trắc.

Sơn vốn luôn tin vào khoa học, anh không tin rằng có một con quái vật trong truyền thuyết có thể tồn tại đến ngày hôm nay. Sơn nắm tay An băng qua cánh đồng cỏ. Cánh đồng khá dài, có khi đến hàng trăm mét. Đồng cỏ hoang mọc cao tới bụng, từng ngọn cỏ cứu vào bụng anh. Vốn dĩ không có ai vào nên chưa có một lối mòn nào, anh em Sơn đi qua để lại một đường cỏ dài bị dẹp qua hai bên.

Hết lớp này đến lớp khác thi nhau mọc lên, cỏ ở đây xanh tươi vô tận. Qua khỏi cánh đồng cỏ cao là một vùng địa hình khá bằng phẳng. Cỏ ở đây thấp và mượt mát. Xa xăm, anh thấy đôi chó hoang đang ngả người trên bãi cỏ, thấy anh chúng ngồi dậy lăm le nhìn rồi từ từ lui lại mất hút sau đám cỏ. Sơn không biết mấy con chó hoang ăn gì để sống nhưng chúng rất thon nhỏ, ít lông và có cái mõm dài giống như chó sói. Một cặp, hai cặp rồi ba cặp. Chó hoang ở đây cũng khá nhiều, anh không thấy chúng sống thành bầy đàn như chó sói mà chúng chỉ sống với nhau thành từng cặp. Có khi có thêm một con nhỏ hơn quây quần bên cạnh như là con của chúng vậy.

Không hiểu sao chúng không thích giao tiếp với con người, mỗi lần Sơn tới gần chúng đều quay lưng bỏ đi. Tới bìa rừng, Sơn ngược nhìn lên ngọn núi, nó khá cao và dốc. Sau ngọn núi, mặt trời đang dần lặn xuống.

- Cái gì đây anh? –Vừa nói An vừa chỉ vào mảnh vải đỏ ai đó cột vào nhánh cây nhỏ dưới bìa rừng.

- Để anh xem –Sơn kéo nhánh cây xuống để xem cho kĩ. Anh nói tiếp. –Có ai đó đã cột nó lên đây. Mảnh vải vẫn chưa bạc màu, còn rất mới.

Sơn men theo con đường đất leo lên đỉnh núi. Anh leo lên trước rồi quay lại kéo An lên. Sơn dùng cái rựa để phạt hết cây làm thành lối mòn mở đường cho An theo sau. Đầu đó là tiếng hót của chim vọng lại. Một vài con chồn thấy người lẩn trốn vào sâu trong hốc cây. Qua một vài chặng đường, Sơn lại thấy một mảnh vải đỏ cột lại trên ngọn cây.

- Mệt quá, nghỉ chút đi, em lên hết nỗi rồi.

An nói và ngồi phịch xuống đất. Với một cô gái như An việc leo lên con dốc này có phần quá sức. –Được rồi, nghỉ ngơi đi. –Sơn nói. Dù gì thì Sơn cũng cảm thấy thấm mệt.

Con đường đất này chạy dọc theo con suối từ trên cao đổ xuống và chạy thẳng ra vực thẳm sau nhà Sơn. Trên đỉnh núi có một con thác nhỏ là thượng nguồn của dòng suối này. Sơn nhất định phải tới được đỉnh núi đó anh mới thỏa mãn. An ngồi xuống, cô lấy cái ống nhòm từ đầu đó trong túi ra nhìn xung quanh.

- Này, em lấy ở đâu vậy. –Sơn hỏi.

- Em chuẩn bị sẵn đó. Nó nhỏ gọn nên đem theo cũng tiện.

- Cho anh mượn xem nào. –Vừa nói Sơn vừa với tay lấy cái ống nhòm. Anh nói. –Được đấy chứ.

Cái ống nhòm khá nhỏ gọn, Sơn gấp lại rồi kéo sau đó đưa mắt nhìn khắp xung quanh, qua một vài khoảng trống nhỏ anh có thể nhìn thấy được bên

dưới. Từ góc độ này, anh có thể thấy cánh đồng cỏ mênh mông một màu xanh của lá, của cỏ cây.

Từ đây anh thấy cánh đồng cỏ trông thật đẹp. Nhìn khắp cánh đồng cỏ anh nhận thấy rằng nó có hình dáng khá đặc biệt, cánh đồng cỏ bị rào lại, đường bờ rào như là một hình mũi tên chỉ thẳng lên đỉnh núi. Vì xung quanh bên ngoài hàng rào cỏ mọc cao nên rất khó thấy, nếu cắt hết cỏ bên ngoài cắm địa thì cánh đồng cỏ nhà anh nằm bên trong hàng rào như là một mũi tên chỉ thẳng lên đỉnh núi. Giờ Sơn mới nhận ra được điều đặc biệt này. –Phải chăng đây là một ẩn ý. –Sơn trầm nghĩ.

Sơn nhìn về phía An đưa tay ra. - Đi tiếp nào.

An nắm lấy tay để Sơn lấy đà đứng dậy sau đó cô chỉ vào mảnh vải đỏ trước mặt.

- Mà mảnh vải đỏ đó có ý nghĩa gì vậy anh? –An hỏi.

Nét mặt Sơn nghiêm lại, anh chưa thể biết được mục đích của nó nhưng rõ ràng đã có người vào đây. Nhưng anh không muốn An đi sâu vào mấy chuyện này. Anh nói.

- Có thể là ai đó sợ lạc.

Vừa nói Sơn vừa đưa tay kéo An đứng dậy. Rồi anh nắm lấy tay An kéo lên từng con dốc. Con đường trở thành lối mòn khi Sơn dùng rựa phạt hết cả lối đi. Cứ vài mét Sơn lại thấy một mảnh vải đỏ cột vào cành cây. Sơn bắt đầu thấy nghi ngờ, anh nhất định phải lên được đỉnh núi để xem rốt cuộc có kẻ nào đã vào đây. Cứ thế Sơn kéo An đi lên hết ngọn đồi. Trước mặt anh giờ đây là một con thác nhỏ, cao cũng tầm chục mét. Hai bên từng hàng đá dựng đứng nhấp nhô theo dòng chảy của nước. Nước từ trên cao đổ xuống trắng xóa. Từ vị trí này không thể leo lên ngọn thác được nữa vì nó quá dốc lại toàn là đá to nên không thể leo lên được trừ khi có người ở trên kéo lên.

- Anh nhìn này, một màu đỏ rất đẹp. –An gọi lớn.

Sơn quay người lại, Anh thấy An đứng trên một tảng đá lớn. Sơn nhận ra tảng đá này chính là nơi mà tên mặt sẹo đã vào cắm địa nhà anh ngày trước. Sơn đi về phía tảng đá và lui cúi leo lên nó. Có thể nói tảng đá này là nơi cao nhất mà anh có thể đặt chân lên được ở đây. Sơn cẩn thận nhìn quanh, anh thấy trên ngọn cây ven đó cũng có dấu vải đỏ mà anh cũng không hiểu là để làm gì nữa.

Đứng trên cao, anh có thể nhìn toàn bộ quang cảnh ngôi làng. Mặt trời đang lặn xuống núi nên phản chiếu một màu đỏ xuống cánh đồng, cánh đồng chuyển qua màu nâu đỏ hòa cùng màu với đất càng tôn lên nét đẹp nơi đây. Anh nhìn toàn bộ cánh đồng cỏ, vẫn là dấu mũi tên chỉ thẳng vào thác nước. Sơn quay người lại như quán tính, anh vẫn chẳng thấy gì sau ngọn thác cả. –Hay là lên cao nữa. Nhưng sao có thể lên được cơ chứ. –Sơn trầm nghĩ. Ngọn thác quá đứng, không thể nào leo lên được. Sơn quay người lại ngắm ánh hoàng hôn, anh chợt nhớ ra là mặt trời đang bắt đầu xuống núi. Anh giục An.

- Ta về thôi.

- Hình như có gì đó trên đồng cỏ, em không nhìn rõ lắm. –An vừa nhìn qua ống nhòm vừa nói.

- Đưa anh xem. –Sơn chụp lấy cái kính rồi nhìn thẳng xuống cánh đồng. –Em chính sai tiêu cự sao mà thấy rõ được. Sơn xoay cái ống kính cho đúng rồi nhìn theo hướng ấy. Dưới cánh đồng, bầy chó hoang khoảng 5 hay 6 con đang bao vây lấy mục tiêu của chúng, chính giữa Sơn nhìn thấy ông Đăng đang cầm cái rựa quơ loạn xạ ra xung quanh để ngăn bầy chó lại gần. Ông quơ bên phải thì con bên trái lại xông lên ông lại phải quay về bên trái, cứ như thế bầy chó dồn ông vào sát bờ rào. Nhưng dường như chúng chỉ xua ông đi chứ không hề tấn công ông ta. Sơn vội chụp lấy tay An rồi kéo đi.

- Về thôi.

Vừa nói Sơn vừa kéo tay An xuống con dốc đứng, cái rựa trong tay quơ liên hồi cắt bay mấy ngọn cây nhỏ. Sơn và An trượt dài theo con dốc, anh men theo mấy mảnh vải đỏ để đi xuống. Bây giờ anh mới thấy được công dụng thực sự của nó. Có nó anh đi nhanh hơn mà không sợ lạc đường.

- Sao anh đi nhanh vậy? Anh hỏi.

- Trời tối rồi, trong rừng nguy hiểm lắm.

Vừa nói Sơn vừa kéo tay An trượt xuống từng con dốc. Dường như anh không muốn để cho An biết được câu chuyện mà anh vừa thấy được. Lúc đi xuống nhanh và ít mệt hơn lúc đi lên nên thời gian có vẻ như nhanh hơn gấp mấy lần.

Tay Sơn ra mồ hôi nhễ nhại. Vừa tới cánh đồng cỏ, anh nhằm hướng ban đầu đi vào mà thoát ra. Mấy ngọn cỏ ngã rạp làm anh dễ định hướng hơn lúc đầu. Cứ thế anh băng qua đám cỏ. Gần ra khỏi cắm địa, anh thấy đám cỏ hoang tụ tập thành đàn quanh xác một con chó. Anh nhìn lại lên phía con thác và nhận ra đây là nơi bầy chó hoang dồn ông Đăng lại mà anh đã thấy qua ống nhòm. Thấy anh, bầy chó quay lại nhìn trừng trừng như thể anh đã xâm hại nguy hiểm vào lãnh địa của chúng.

- Một con chết. Phải chăng là do ông ta. –Sơn trầm nghĩ.

Bầy chó hoang bắt đầu rời xác chết tiến về phía anh, chỉ có một con đang đứng giữ cái xác có lẽ là bạn tình của nó. Sơn lấy tay đẩy An về phía sau rồi cầm rựa chĩa về hướng nó. Nhìn thấy hàng rào cách đó không xa, anh từ từ lui về phía ấy. Bầy chó cứ ập ư tiến lên nhe răng rồi lại lui xuống, chúng dồn đẩy anh về phía hàng rào như muốn anh ra khỏi mà không hề tấn công. Sơn từ từ ra khỏi bờ rào, mấy con chó đục cứ nhào về phía anh nhe răng như muốn thể hiện bản lĩnh với con cái. Ra khỏi cắm địa trời đã tối anh đi thẳng qua nhà ông Đăng.

- Này, anh đi đâu vậy.

- Anh qua nhà ông Đăng xem ông ta xuống chưa mà. –Son trả lời mà không cho An biết là ông ta đã từng vào cấm địa.

- Lúc này anh thấy gê không, hình như mấy con chó hoang ăn thịt đồng bọn thì phải. –Vừa bước đi An vừa nói.

Son im lặng tiến về phía căn biệt thự của ông Đăng. Thấy cửa khóa bên trong anh bấm chuông cửa. Một hồi, hai hồi, ba hồi rồi bốn hồi nhưng không thấy ai trả lời. Anh và An quay trở về nhà.

***

Bầu trời về đêm thật dịu mát. Son đang ngồi trên sân thượng, từng cơn gió mát dịu hất vào người anh làm cho lớp da trên cánh tay vốn tiếp xúc nhiều với không khí bắt đầu nổi lên.

Son đang ngồi suy nghĩ về chuyện ông Đăng. Ông ta tại sao lại vào cấm địa nhà anh và có vẻ như hai con chó lúc chiều bị ông ta giết. Điều lạ lùng hơn nữa là khi anh bấm chuông cửa để xem thử ông ta có bị sao không thì lại không thấy ai trả lời.

- Rốt cuộc ông ta vào đó làm gì. Mảnh vải đỏ ấy là do ông ta cột lên chăng nhưng rốt cuộc là để làm gì.

Các câu hỏi ấy cứ quây quần lấy anh. Son nhấp nhẹ li rum trên bàn. Một cái nóng lan tỏa xuống dạ dày làm anh thấy sáng khoái hơn.

“It felt like nobody ever love me until you love me, felt like nobody...”

Điện thoại bên nằm trên bàn rung lên ba hồi. Son cầm lên, màn hình hiện ra chữ Phát. Anh không chờ cho chuông kêu hết mà nhấn ngay nút nghe.

- Có phải có tin gì rồi không. –Son hỏi như đang vội vã.

- Ủ, có lẽ vậy. –Tiếng nói của Phát vọng ra từ điện thoại.

- Phải chăng cậu đã tìm ra bí mật bên trong tấm ảnh. – Son hỏi như biết trước câu trả lời.

- Đúng vậy. –Phát ậm ừ rồi tiếp lời. –Sau khi sử dụng kính hiển vi điện tử phóng đại đến hàng trăm lần, tôi phát hiện ra những con số ẩn chứa bên trong đôi mắt của nàng Mona Lisa. Chính xác là trong con ngươi được tô màu đậm ấy. Nhưng...

- Nhưng thế nào. –Vừa nói Son vừa đứng dậy, một tay cầm điện thoại một tay cầm li rượu tiến về lan can.

- Những mật mã ấy không giống như trong tác phẩm của Da Vinci, nó hoàn toàn khác biệt. Có lẽ ông sơ nhà anh đã tạo ra một đoạn mật mã của riêng mình. –Tiếng nói của Phát vẫn phát ra đều đều trong điện thoại.

Son nhấp ngụm rượu rồi tiếp lời. –Phải chăng đúng như chúng ta nghĩ, ông sơ nhà tôi đã đoán ra được những bí ẩn của Da Vinci và tạo ra một bức tranh hoàn toàn tương tự.

- Có lẽ là vậy. – Giọng nói Phát cất quãng như mất sóng.

Son nói bằng giọng điệu rất hấp tấp. –Vậy rốt cuộc trong đó có gì.

- Tuy nhiên thì một số kí tự đã bị mất do chất lượng của bức tranh. Để cho tiện tôi sẽ đặt các kí tự bị mất đi là X nhé. Tiếng nói của Phát vẫn đều đều phát ra từ điện thoại. Anh chuẩn bị ghi lại chưa. Tôi đọc nhé.

- Khoan đã. –Vừa nói Son vừa chạy nhanh về phòng để lấy cuốn sổ tay. Anh lật ra ngay trang đầu rồi ngồi vào bàn tìm cây bút chì. Một tay Son cầm điện thoại, tay kia chuẩn bị viết. – Xong rồi. Cậu đọc đi.

- Mất phải là một không một không chấm năm chấm chín chín A chấm, tiếp theo là các kí tự bị mờ đi nhưng dựa vào khoảng cách và số nét còn sót lại tôi dự đoán là có ba kí tự bị mất, anh có thể ghi là XXX nhé, chấm chín chín chấm bảy bảy A.

Nửa nhé, hàng dưới là ba chấm A chấm chín chín A, tiếp theo 2 kí tự bị mất, và một không một không chấm A.

Son vẫn ghi lại đều đều vào cuốn sổ. Trán anh bắt đầu đổ mồ hôi. Tiếng Phát trong điện thoại tiếp tục vang lên. –Xong chưa, tôi đọc tiếp nhé. –Rồi.

Mất trái là sáu sau A chấm A chấm bảy bảy chấm chín. Hàng này không có kí tự bị thiếu.

Hàng dưới là 4 chấm chín chấm JJ và một loạt kí tự bị mất tôi không thể xác định được là bao nhiêu kí tự, anh có thể kí hiệu là ba chữ X liền trong dấu ngoặc đơn nhé.

- Còn nữa không? –Son hỏi.

- Tất cả đó.

Son suy ngẫm một hồi lâu rồi nói. Tại sao ông tôi có thể tạo ra những kí tự mà phải dùng đến kính hiển vi điện tử mới có thể phát hiện ra được nhỉ, bằng cách nào vậy?

- Tôi chịu, tôi vẫn chưa tìm được câu trả lời nhưng ông ấy đúng là một thiên tài.

- Cậu đã tìm ra lời giải chưa. –Son hỏi.

- Tôi đang suy nghĩ. Chưa có manh mối gì cả. Chắc phải nhờ bên anh Liêm.

Son ngã người ra ghế. –Cậu đã báo với Liêm chưa?

- Tôi định báo với anh trước rồi...

Son ngăn lại. - Chuyện đó hãy để tôi, nếu phát hiện được gì hãy báo cho tôi trước nhé.

- Ồ...Vậy cũng được.

Tút tut tut. Son cúp máy, anh vội vàng nhìn lại những thành quả mà mình đã làm rồi mỉm cười. Một nụ cười bí hiểm như nàng Mona Lisa lại xuất hiện trên môi anh.

Son lần tìm vào danh bạ rồi nhấn số Liêm, anh bấm nút gọi. Sau vài giây chờ đợi nhưng tổng đài đã báo không liên lạc được. –Chắc cậu ta hết pin.

Son bấm nút tắt, màn hình chính bỗng hiện ra hình một cô gái trẻ. Nét mặt ngây ngô đang đứng trước trường Đại học cảnh sát nhân dân. Người đó không ai khác chính là Hồng Vân. Anh bỗng nhớ lại những tháng ngày trước đây mà anh không sao quên được.

“Tối nay cậu đến chỗ cũ nhé, Hồng Vân muốn mời hai chúng ta ăn tối”

Tiếng nói của Liêm phát ra từ điện thoại. Son đồng ý rồi tắt máy đi tắm vì anh đã nghe Vân nhắc đến hôm qua nên không cần hỏi lại nhiều.

Vốn dĩ sau cuộc gặp mặt đầu tiên Son đã chủ động chat với Hồng Vân và sau đó cả hai đã có những cuộc gặp mặt khác, tất nhiên là còn có Liêm nữa. Từ đó cả ba trở thành những người bạn thân.

Sau khi tắm xong, Son bỗng nhớ đến ca phẫu thuật ở bệnh viện mà anh hẹn với bác sĩ ở bệnh viện Chợ Rẫy là sẽ đến để được bác sĩ hướng dẫn vào tối nay. Son nhìn đồng hồ trên tường. Đã 3h30 phút, ca mổ sẽ bắt đầu vào lúc 5h chiều.

Son định gọi điện hủy cuộc hẹn vừa rồi nhưng anh nghĩ có lẽ ca mổ sẽ kết thúc sớm nên anh nhắn tin hẹn hai người cứ ăn trước rồi mình đến sau.

Tối đó vì sức khỏe bệnh nhân quá yếu nên ca mổ kéo dài lâu hơn thường lệ.

Son bước ra khỏi phòng mổ rồi xin phép bác sĩ để ra về. Anh liếc qua cái đồng hồ trước mặt đã 9 giờ. Son vội vã về phòng thay đồ rồi đi ngay đến điểm hẹn. Đó là một nhà hàng ẩm thực Singapore khá sang trọng nằm trên quận Tân Bình. Son nhớ lần trước khi Liêm ra trường anh cũng mời mình và Vân cùng đến đây để ăn mừng. Đúng một năm sau, Vân lại ra trường và mời cả hai đến đây một lần nữa. Hôm nay Vân vừa mới nhận bằng tốt nghiệp nên đã mời chúng tôi tới đây. Việc này Vân đã nói nhiều lần nên sáng nay Liêm chỉ cần nói chỗ cũ là Son đã hiểu.

Son rút điện thoại ra định gọi cho hai người họ nhưng anh thấy màn hình tối đen. –Khi thật, hết pin rồi.

Son cho cái điện thoại vào trong túi và suy nghĩ đến lúc mở máy ra chắc sẽ có cả chục cuộc gọi nhờ từ hai người họ. Lúc này đã 9 giờ 30 đêm. Họ ăn tối lúc 7 giờ có lẽ giờ đã ra về rồi cũng nên.

Nghĩ đến cái bụng đang đói cồn cào vì ca mổ kéo dài Son tấp xe vào ngay một quán ăn ven đường ăn tạm bát phở rồi ghé qua mấy cửa hàng bán đồ lưu niệm. Anh chọn ngay cho mình một con gấu bông thật lớn để tặng Vân.

Son biết rằng dù có là một nữ cảnh sát dũng mãnh đi chăng nữa thì Vân vẫn giống như bao cô gái khác, vẫn thích làm nũng, vẫn thích gấu bông.

Anh chạy xe đến trước cửa nhà Vân rồi dừng lại. Căn nhà trọ này cô vừa mới thuê để tiện việc sinh hoạt và đến cơ quan.

Nhà cô đã khóa cửa bên ngoài. Son đứng chờ trong giây lát rồi bước lên ô tô. Anh nhìn sang con gấu bông ở ghế bên cạnh mỉm cười. Rồi anh nghĩ đến tháng những tháng này năm sau có lẽ cũng là lúc anh hoàn thành khóa học 6 năm trời của mình, kết thúc quãng đời sinh viên ngắn ngủi và cũng sẽ ăn mừng tại nhà hàng đó với hai người bạn của mình. Cái nhà hàng sang trọng mà cả ba người đều yêu thích các món ăn và phong cách phục vụ của nó.

Đang lìm dim chìm vào giấc ngủ, Son chợt tỉnh giấc, anh xoa mắt rồi nhìn vào đồng hồ led trong ô tô chỉ 22h26’.

Nhìn về phía trước nhà Vân vẫn trống trơn không có người, Son khởi động ô tô rồi đi khỏi, đi được một đoạn Son nhìn qua gương chiếu hậu bên ngoài anh thấy Vân và Liêm đang đi lại phía mình.

Son thắng xe dừng lại, cả hai người họ vẫn chưa để ý thấy anh. Son hạ cửa kính ô tô xuống để nghe họ nói chuyện cho rõ hơn. Anh không định xuất hiện

lúc này, anh muốn để cho Liêm ra về rồi anh mới gặp Vân.

Sự xuất hiện của Liêm lúc này làm cho Sơn bắt đầu thấy gen tị. Anh không biết họ đã làm gì trong khoảng thời gian ấy.

- Em vào nhà đi, anh về đây!

Tiếng nói của hai người họ vọng vào trong xe cắt ngang dòng suy nghĩ của Sơn. Vốn nơi đây chẳng có mấy người qua lại nên Sơn nghe khá rõ giọng họ.

Sơn ngược đầu lên nhìn, anh thấy Vân im lặng không nói. Liêm quay lưng bước đi và có tiếng gọi lại. Liêm bắt đầu quay lại.

- Gì thế? –Liêm hỏi.

Vân tỏ vẻ ngại ngùng rồi phát lên thành tiếng.

- Thật ra hôm chúng ta gặp mặt lần đầu tiên... em có thể suy luận như vậy thật ra là vì em đã biết anh từ trước đó rồi. Chứ không phải em suy luận giỏi như vậy đâu.

Liêm ngượng ngùng gãi đầu. –Thật ra lúc đó anh đã nghĩ như vậy rồi.

Vân như không có phản ứng trước câu nói của Liêm. Cô tiến gần về phía anh hơn. –Vậy anh có nghĩ ra là em thích anh không?

Liêm đứng im không đáp, thấy vậy Vân càng tiến sát hơn. – Em thích anh, Thật đấy.

Vân tiếp tục. –Những lúc học ở trường anh được tuyên dương là một học viên xuất sắc em đã để ý tới anh rồi. Và sau lần gặp gỡ đầu tiên ấy em càng thích anh hơn.

Nói rồi Vân tiến sát lại và ôm chầm lấy Liêm, cô nói. –Em rất yêu anh.

Liêm dường như không có phản ứng gì trước những lời nói ngọt ngào của cô, anh nhẹ nhàng đẩy tay cô ra khỏi người mình, khẽ cắt tiếng nói.

- Nhưng Sơn rất thích em

- Thì đã sao.

Liêm đẩy tay cô ra xa hơn, mắt nhìn đi hướng khác để tránh đối diện với cô. –Anh không thích em, vậy nhé, anh về đây.

Nói rồi Liêm quay lại đi ra phía con đường lớn.

Vân đứng đó lặng thinh không nói nước mắt bắt đầu chảy dài.

Sơn ngồi trong xe chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, anh cũng không muốn xuất hiện lúc này nữa. Anh nhìn qua con gấu bông bên cạnh đã được gói kĩ càng nhẹ nhàng ôm nó.

Bỗng Hồng Vân chạy nhanh qua xe anh, Sơn giật mình ngược lên thấy cô cua qua ngã ba trước mặt. Rồi một tiếng động lớn phát ra. Sơn thấy Hồng Vân bị hất văng ra xa rồi bị một chiếc xe tải chèn qua. Chiếc xe thắng gấp trong đêm tối. Tài xế nhảy xuống xe nhìn người mình mới chèn phải rồi sợ hãi biến mất.

Sơn vội mở cửa xe rồi phóng về hướng ấy. Anh chưa biết làm gì thì Liêm cũng chạy nhào tới kéo Vân ra. Cả hai nhanh chóng đưa cô đến bệnh viện. Một tiếng đồng hồ trôi qua trong phòng mổ. Một bác sĩ mặc đồ trắng lại bước ra lắc đầu. Sơn thất vọng nhìn ông ta, khuôn mặt ấy chẳng khác nào người bác sĩ từng lắc đầu với chú anh khi mẹ anh được đưa ra khỏi phòng mổ sau tai nạn ngày hôm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nghi phạm

Tôi bước ra khỏi câu lạc bộ Swim rồi phóng xe về quán ‘quê hương’. Sáng nay là ngày nghỉ nên tôi đi bơi hơi trễ. Sau lưng tôi là tên nhóc Cao Kỳ đang đeo cái ba lô sau lưng. Thằng nhóc với tôi trước hời.

- Sao hôm nay không phải là Opportunità hả anh?

Vẫn không quay lại phía sau, tôi chăm chú lái xe rồi trả lời. – Hôm nay có cuộc hẹn quan trọng hơn.

Thằng nhóc hôm nay tự dưng đeo thêm đôi kính cận làm tôi thấy phát cười. –Mà sao hôm nay nhóc lại đeo kính thế?

- Như thế này cho ra tầm tri thức, anh không thấy một chuyên viên mật mã là phải có dáng vóc như em sao?

Tôi phì cười, tôi vừa mới giao cho nó đoạn mật mã, chưa giải ra nó đã lên mặt. Tuy thế, tôi vẫn tin tưởng vào tài năng của thằng nhóc nhỏ tuổi này. Lần trước chính nó cũng giải ra một đoạn mật mã giúp tôi lần tìm ra địa điểm hành quyết tiếp theo của tên giết người hàng loạt. Đoạn mật mã này vốn nhân viên bên tôi cũng chịu thua. Nó tuy rằng không học được nhiều nhưng lại có hiểu biết về Internet và chỉ số IQ khá cao, chính điều này làm tôi tin tưởng ở nó. Sau lần giải mã đó, nó được mấy sếp trong ngành tổ chức kiểm tra IQ, chính tôi cũng khá bất ngờ khi chỉ số IQ của nó lên đến 160. Điều này làm tôi thấy tự hào với anh em trong ngành.

Liếc nhìn đồng hồ, đã hơn 10 giờ sáng. Tôi tăng tốc để cho đúng giờ hẹn, vốn tôi hẹn với Phương Uyên lúc 10 giờ nhưng mọi khi cô vẫn cho tôi leo cây 15 phút. –Chắc đến trễ 10 phút là vừa đúng giờ. –Tôi thầm nghĩ.

Chiếc xe lao nhanh qua từng con phố. Tôi dừng xe trước quán, Bên kia đường thằng nhỏ bán báo hôm trước tôi gặp trước quán đang kéo khách. Tôi cảm thấy nó khá quen thuộc, tôi chăm chú theo dõi từng hành động của nó. –Phải chăng mình đã gặp nó ở đâu đó. –Tôi thầm nghĩ.

Thấy tôi nhìn chăm chú, thằng nhóc có vẻ sợ hãi rồi phớt lờ. Nó từ từ lui vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

- Sao thế anh. – Kì hỏi qua vai tôi. –Sao anh không dắt xe vào quán.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, tôi thả chiếc Sirius của mình xuống bên hè đường mà quên cả bật chân chống rồi phóng về phía thằng nhóc bán báo đó. Chiếc xe ngã xuống, mất đà thằng Kì ngã theo chiếc xe. Tiếng nó còn la ôi ôi sau lưng tôi.

- Chuyện gì vậy.

Phương Uyên từ sau lưng chạy tới hỏi thằng Kì.

Thấy cô mặc bộ sắc phục, Kì có vẻ hơi hoảng sợ vì nó vốn không biết cô là người mà tôi hẹn gặp. –Em, em không biết gì đâu nhé. Xe xe là của...

Chưa nói hết câu Uyên phóng xe lại con hẻm. Một suy nghĩ thoáng qua trong chốc lát, cô rồ ga cho chiếc xe chạy đi sau lưng tôi.

- Này, đứng lại.

Tôi vừa hét to vừa chạy theo thằng nhóc. Vốn lúc này khoảng cách đã khá xa và địa bàn ở đây không quen thuộc, khoảng cách của tôi và thằng nhóc ngày càng cách xa. Con hẻm khá ngoằn ngoèo, nhiều ngõ cụt làm tôi không thể định hướng thằng nhóc đang chạy hướng nào.

Được một đoạn tôi đứng lại thở dốc, bao quanh là 4 ngã đường, tôi không thể biết được thằng nhóc đã chạy hướng nào. Vừa nhìn qua bên phải, tôi thấy thằng nhóc chạy vụt qua, trên tay vẫn cầm sấp báo. –Đứng lại. Cảnh sát đây.

Tôi nói và chạy theo thằng nhóc. Lần này tôi bám theo nó khá sát nó, tôi không còn bị nó cắt đuôi nữa, qua mỗi ngã rẽ khoảng cách của tôi và nó càng ngày càng thu hẹp lại. Tới một con ngõ cụt, phía sau được rào lưới B40 cao đến phà đầu, thằng nhóc đứng lại thở dốc. Tôi chạy theo đến sau.

- Hết đường nhé.

Vừa nói tôi cũng vừa thò sau một cuộc rượt đuổi đầy mệt nhọc. Chưa kịp nói câu tiếp theo thằng bé vút đồng báo xuống đất, leo lên đồng rác phía trước rồi phóng qua cái lưới cao quá đầu làm tôi không thể đoán trước được. Tôi không hề nghĩ nó dám nhảy qua cái lưới cao đến vậy, chỉ một sơ xuất nhỏ thôi cũng đủ đi cả hàm răng rồi.

Tôi cũng phóng qua cái lưới bám sát sau lưng nó. Từ đầu hẻm bên kia, chiếc Liberty xuất hiện chặn đầu thằng nhóc lại, nó giờ đang đứng giữa tôi và Phương Uyên. Tôi từ từ tiến lại phía nó.

- Sao mày lại bỏ chạy?

Thằng bé vẻ co ro, ép người chặt vào tường che dấu đi nỗi sợ hãi và muốn tìm một điểm tựa. – Bởi vì em sợ...

- Sợ cái gì. –vừa nói tôi vừa lôi cổ áo nó đẩy vào vách tường đối diện. Một tiếng ụt phát ra khá mạnh.

- Dừng tay lại đi. –Uyên kéo tay tôi ra khỏi người thằng bé rồi hỏi nó. –Sao em lại bỏ chạy.

- Em em... thằng bé ấp úng.

Chưa để nó kịp nói hết câu Tôi chen ngang. – Mày sợ tao đúng không.

- Anh làm gì vậy.

- Chính nó đã đưa con dao cho vợ tôi hôm vợ tôi chết, chính nó đã gửi con dao ấy cho tôi. Tôi nhận ra nó. –Tôi chỉ thẳng vào thằng bé. – Về phường nói chuyện.

Nghe nói đến về phường, thằng bé mặt tái xanh. Nó chấp tay lại van xin tôi. –Anh tha cho em, anh muốn gì em cũng nói chỉ là anh đừng bắt em

- Vậy mày nói đi, hôm đó ai sai mày đem con dao đến cho tao? –Tôi gằn giọng.

Thằng bé mặt tái xanh, hai tay vẫn còn chấp lại. –Em không biết con dao nào ạ?

Tôi chỉ tay thẳng vào mặt nó. –Con dao gói trong hộp quà ấy?

Thằng nhóc suy nghĩ rất nhanh rồi trả lời ngay. – hộp quà ấy một kẻ lạ mặt bảo em đưa cho anh, em chỉ nhận được chút tiền thôi ạ.

- Mày đang nói dối.

- Không, em không biết gì đâu ạ.

Thằng nhóc bắt đầu nhớ lại buổi tối hôm ấy, dưới cái nóng gay gắt của mùa hè, nó đi ngang qua khu chung cư cao cấp.

- Ai báo đây, báo mới ra lò đây.

- Ê nhóc. Từ góc cây ven đường, thằng bé thấy có ai đó đang kêu mình, nó vội chạy lại về hướng ấy.

- Báo hả anh, anh muốn mua báo gì. Thanh niên, pháp luật hay công an nhân dân. Hôm nay...

Lời nói của người lạ mặt cắt ngang lời nó. –Muốn có tiền không.

- O, ơ...Tiếng thằng bé ngập ngừng. –Tất nhiên là muốn.

- Vậy thì vào đây. –Vừa nói hần vừa kéo thằng bé vào trong góc tối. – Khi nào người đó đến, mày cầm cái này chạy đến đưa cho hần rồi bảo là có người gửi cho vợ hần. Thế thôi.

Người lạ mặt rút từ mặt trong của cái áo da ra đưa cho hần một hộp quà dài, thon nhỏ. Hần đưa cho thằng nhóc rồi đưa thêm cho nó mấy tờ tiền.

- Nhưng phải đưa cho ai ạ? –Thằng bé hỏi.

- Chờ ở đây, khi nào hần đến ta sẽ nói.

Thằng bé sốt ruột chờ đợi. Nó giờ mấy tờ tiền ra xem, phải đến 200 nghìn. Có đi bán báo cả đêm cũng không được bao nhiêu tiền đó, thế là nó nhận luôn công việc. – Hần tới rồi.

Vừa nói người lạ mặt còn chỉ tay vào một người đàn ông đi xe máy, người đó vừa xuống xe dắt vào cổng. Thấy vậy nó chạy qua đường và làm theo mệnh lệnh của người đó.

“Mọi chuyện chỉ có vậy thôi ạ. Anh đừng bắt em.”

- Vậy sao thấy tao mày lại chạy. –Tôi nói.

Thằng bé ấp úng. Vì vì...

Tôi kéo tay Phương Uyên ra rồi thọc tay vào túi nó, lục túi áo rồi đến túi quần. Thấy có gì đó cộm cộm, tôi rút ra. Một số viên thuốc đã được đóng thành gói.

- Hóa ra mày sợ tao vì cái này đây à. Cái gì đây?

- Là là...

Thằng bé chưa kịp nói Phương Uyên đã xen vào. –Là thuốc lắc. Nó đã được cấm bán trên thị trường.

- Khá lắm. Giờ ta muốn biết người sai mày đưa cái hộp ấy cho tao như thế nào, vóc dáng sao.

Thằng bé nhìn tôi trả lời. –Ông ta cao to lắm, lúc đó trong bóng tối em cũng không nhìn rõ. Nhưng ông ta có mái tóc dài, phủ gần hết đôi mắt.

- Còn gì nữa không? –Tôi hét lớn.

- Hình như ông ta có một vết sẹo đã bị mái tóc che gần hết bên má má...

- Má nào?

- Cháu không nhớ nữa ạ.

- Bây giờ thì về phòng làm việc về tội buôn bán thuốc trái phép.

Vừa nói tôi vừa lôi cổ thằng bé đi, Phương Uyên cũng đi theo sau.

***

Trong không gian đẹp đẽ của quán nước. Kì đang ngồi dùng cái lap top của nó. Đôi kính cận làm nó có vẻ giống như một hacker chuyên nghiệp hơn. Từ bên ngoài, tôi và Uyên đang đi vào, nó giơ tay cao để cho chúng tôi thấy vị trí của nó. Vừa mới ngồi vào bàn, Kì chỉ vào Phương Uyên rồi nói.

- Đây là bạn anh sao?

- Có gì không nhóc? –Uyên nói.

Thằng bé cười tí mắt, lộ ra mấy vết chân chim

- Không có gì, lúc nãy thấy chị mặc sắc phục em tưởng. . .

Uyên cười khuấy. Cô nói. –Tại chị mới đi trực ở cơ quan về chưa kịp thay đồ đã tới đây rồi.

- Cô dùng gì?

- Một cam vắt đi.

- Không long island nữa sao. –Tôi hỏi như chế giễu.

Uyên cười nói. –Mới sáng mà.

Đang giữa trưa ít khách nên quán phục vụ khá nhanh. Cô bé phục vụ đặt đồ uống xuống xong rồi cũng đi mất.

- Lúc này lúc tôi đang hung dữ với thằng nhóc, cô lại nhẹ nhàng với nó. Cô phối hợp khá tốt đấy.

- Đó là biện pháp nghiệp vụ mà. Làm như thế nó sẽ thấy sợ anh hơn và cảm giác an toàn hơn khi ở cạnh tôi. Nếu anh không hỏi được thông tin từ nó thì tôi sẽ nhẹ nhàng hỏi nó. Đó mới là nghiệp vụ của cảnh sát.

- Cô có vẻ khá rành nhỉ. Chắc bên ma túy của cô sử dụng nhiều lắm.

- Đương nhiên. –Uyên nhún vai. –Không nói chuyện này nữa. Vậy là bây giờ anh đang nghi ngờ tên mặt tẹo đó.

Tôi ngã người ra sau ghế nói. –Đúng vậy. Hấn xuất hiện trong đêm vợ tôi chết và theo miêu tả của Sơn thì hẳn cũng chính là người đã vào cấm địa nhà cậu ta.

- Vậy hẳn ta bây giờ đang là nghi can số một.

Tôi nhớ lại kẻ đã đột nhập vào nhà tôi mấy hôm trước. –Đúng vậy. Nhưng không biết hẳn muốn gì ở tôi nữa. Hôm trước hẳn đã đột nhập vào nhà tôi và lục tung mọi thứ. Tôi còn bị hẳn cho một đạp giờ con đau đây này. –Vừa nói tôi lấy tay xoa ngực.

- Anh ổn chứ. Nghe nói anh là tinh anh của đội hình sự, nếu hẳn có thể làm bị thương anh như vậy thì tên này có thể là một tên sát thủ chuyên nghiệp lắm.

Tôi chăm chú thuốc rồi nói tiếp. –Tôi không quan tâm hẳn có phải là sát thủ chuyên nghiệp hay không. Tôi chỉ quan tâm hẳn đang tìm kiếm thứ gì ở nhà tôi thôi.

Uyên tỏ vẻ nghi ngờ. –Nhất định vợ anh còn giữ một bí mật của tổ chức nên hẳn ta mới mạo hiểm như vậy.

Tôi phà hơi thuốc vào không khí, không biết vợ tôi còn một bí mật nào chưa được chúng lấy đi mà chúng lại mạo hiểm đến nhà một cảnh sát hình sự như tôi.

Uyên suy nghĩ trong chốc lát rồi nói. –Anh có nghĩ vợ anh có một tài khoản ngân hàng nào khác không hay một nơi để gửi đồ chẳng hạn.

- Không hề. –Tôi trả lời ngay. –Theo điều tra thì cô ấy không có tài khoản ngân hàng nào khác và cũng không có bạn bè gì ở đây cả. Tất cả tài liệu tại nơi làm việc chị đang giữ đầy thôi.

Uyên thờ dãi về bất lực. –Đúng vậy, nhưng không hề có tài liệu nào liên quan cả.

- Để tôi suy nghĩ lại đã, tạm thời tôi nghĩ chưa ra hẳn đang tìm kiếm thứ gì.

Uyên gác chân phải lên chân trái rồi cô nói tiếp. – Được rồi, anh cứ suy nghĩ. Hôm sau chúng ta sẽ theo dõi một người. Biết đâu tìm được ra tên sát thủ.

Tôi rít một hơi hết liều thuốc. – Ý cô là ...

- Là một người chúng ta đã biết trong tứ đại thiên vương.

- Hẳn là ai?

- Cái đó anh sẽ biết sau.

- Nhưng trước hết tôi cần tìm hiểu về một người. Cô có quen ai làm ở tổng lãnh sự quán không? Tôi cần một cuộc hẹn.

Uyên ngồi thẳng dậy rồi nói. – Anh đang nghi ngờ chính bạn thân mình ư?

- Không loại trừ bất cứ ai cả. Đó là nguyên tắc làm việc của tôi. Hơn nữa, tôi thật sự muốn chứng minh là Sơn không liên quan gì đến vụ này.

- Nhưng cậu ta có bằng chứng ngoại phạm rất rõ ràng.

- Không, tôi không có ý nghi ngờ cậu ta giết chú mình, rõ ràng chúng ta có tới ba xác chết.

Uyên suy ngẫm hồi lâu rồi lên tiếng. – Anh muốn nói tên điên?

- Đúng vậy. – Tôi thần nhiên trả lời.

- Nhưng rõ ràng anh đã nói với tôi là chính Sơn cho anh nghe cuộc nói chuyện này mà.

- Đúng vậy, nhưng biết đâu nó chính là cái bẫy Sơn giăng ra cho tôi, một cuộc điện thoại sắp đặt từ trước.

Uyên nhìn thẳng vào mắt tôi. – Anh có bằng chứng gì không.

Tôi ngả người dựa vào ghế rồi tiếp lời. – Bên thiếu tá Trà cho tôi biết hiện trường nơi vụ việc xảy ra máu chảy rất nhiều nhưng có một khoảng hình vuông không dính máu nằm trên đường chảy của máu.

- Có nghĩa là có một vật gì đó đã bị lấy đi khỏi hiện trường ư? – Uyên hỏi.

- Chính xác là có một vật nào đó đã bị lấy đi khỏi hiện trường khi máu vừa khô lại. Nó là một vật hình khối chữ nhật có chiều dài đường chéo khoảng 7 inch. Có thể là một cuốn sổ tay, một cái máy tính bảng hay một vật gì đó tương tự.

- Từ từ đã nào. – vừa nói Uyên vừa lôi trong cặp ra cuốn sổ tay và cây bút. – Tôi sẽ tốc kí lại, anh nói tiếp đi.

- Theo khám nghiệm sơ bộ thì Sơn đến đó đúng vào thời điểm tên điên chết hoặc vừa mới chết. Có hai trường hợp xảy ra hoặc là Sơn đã giết tên điên sau đó đồng bọn của Sơn đã đem vật ấy đi sau đó hoặc là Sơn không phải là kẻ giết người nhưng cậu ta đã lấy cuốn sổ đi để che giấu đi điều gì đó.

- Nhưng tại sao anh không nghĩ là kẻ giết người đã lấy đi vật ấy nhỉ. – Uyên tỏ vẻ phản bác.

- Tôi đã nói với cô rồi mà, theo khám nghiệm tử thi thì thời gian Sơn đến chỉ có thể là trước hoặc vừa mới sau khi tên điên chết và chính Sơn cũng khai rằng cậu ta đến khi tên điên vừa mới chết. Còn cuốn sổ đã được lấy đi khi máu đã khô.

Uyên ậm ừ như đã hiểu, cô không giỏi về những kiến thức chuyên môn này bằng một cảnh sát của đội trọng án như tôi. Thấy cô im lặng tôi tiếp lời.

- Tôi nghi ngờ tất cả. Tôi không cần phân biệt là bạn hay thù. Tôi không chỉ nghi ngờ cậu ta giết tên điên mà còn nghi ngờ cậu ta là một trong “tứ đại thiên vương” của Hội Tứ Hải. Hoặc nếu không phải vậy thì cậu ta việc gì phải giấu nó, để bảo vệ một ai đó chẳng?

Uyên im lặng, cô chưa hề nghĩ đến việc Sơn cũng là một nghi phạm

trong chuyện này. Cô suy nghĩ hồi lâu rồi lên tiếng. – Tôi có người bạn làm bên Tổng lãnh sự quán. Có thể tôi sẽ sắp xếp được một cuộc hẹn vào chủ nhật, tức là ngày mai.

- Được rồi. Vừa rồi Sơn mới gửi cho tôi đoạn mật mã trong bức tranh phòng nạn nhân Dương Thành Văn trong tập tài liệu tôi đưa cô hôm. Cô ghi lại đi.

Sau khi tôi nói xong, Kì ngồi kế bên anh quay cái lap-top về phía cô, trên đùi nó còn để tập giấy, là thành quả của nó từ sáng tới giờ. Nhìn vào màn hình, Uyên ghi lại đoạn mật mã vào cuốn sổ tay.

Mất phải

1010.5.99A.XXX.99.77A

3.A.99A.X.X.1010.A

Mắt trái

66A.A.77.9

4.9.JJ.(...)

Tôi giải thích. –Mỗi dấu X sẽ là một kí tự con kí tự còn trống. –Vừa nói tôi vừa chỉ tay vào màn hình máy tính kí tự (...) rồi nói tiếp – còn đây là bao nhiêu kí tự không rõ nữa.

- Có lẽ tôi sẽ đưa cho bộ phận mật mã.
- Cũng được, nhưng vệ tinh của tôi cũng đã suy nghĩ được một số ý tưởng.
- Vệ tinh của anh là ai? –Uyên có vẻ hơi ngơ ngác.
- Là cậu nhóc này.

Tôi nói trong khi Kì vẫn loay hoay với các con số trong máy tính, nó có vẻ thích thú với trò này. Mọi khi nó vẫn hay nói chuyện với tôi nhưng hôm nay từ sáng tới giờ nó vẫn chưa nói gì, nó vẫn tập trung hết mình.

- Phải chăng đây chính là cậu bé có chỉ số IQ 160 đã từng phá chuyên án giết người hàng loạt nổi tiếng khắp ngành cảnh sát.

Tôi gật đầu. Nó làm tôi rất tự hào. –Đã tìm ra được gì chưa.

Tôi nói với thằng nhóc.

- Anh làm em cứ như là thám tử đại tài như Sherlock HOLMES hay là bậc thầy về mật mã như Robert Langdon không bằng.

Chuyên gia mật mã thì tôi không dám công nhận nhưng một hacker chuyên nghiệp thì rất có thể vì tôi hiểu được khả năng IT của nó.

- Vậy có manh mối gì chưa. –Tôi hỏi.

Thấy Uyên chăm chú nhìn mình nó nói như thể hiện. –Trong đoạn mật mã xuất hiện hai kí tự chữ đó là A và J. Anh có thể liên tưởng đến gì không?

Tôi lắc đầu. Thằng bé trả lời. –Có thể là quân bài tây chăng.

- Nhưng không có các kí tự Q và K. –Tôi đáp lại.
- Có thể không cần dùng tới hoặc nó nằm trong các kí tự bị mờ đi này.
- Tại sao em lại nghĩ đến bộ bài tây mà không nghĩ đến thứ khác.
- Vì người ta hay dùng như vậy, đó là lí do các chữ cái khác không xuất hiện.

Tôi gật đầu. Thằng nhóc chỉ vào kí tự 1010 đầu tiên. –Còn cái này em nghĩ có thể là mười mười chứ không phải một không một không?

- Tại sao?
- Vì nó liên quan đến bộ bài tây thì nhất định phải có con mười.
- Còn gì nữa không. –Tôi hỏi.
- Tạm thời em chưa nghĩ ra được.

Uyên nhìn có rồi cười nhẹ, thật sự mà nói đối với cô để giải mã được đoạn mật mã này không thể trông chờ vào một cậu bé được. Cô không tin vào nó cho lắm. Cô tin rằng đoạn mật mã năm nào nó giải ra cũng chỉ vì may mắn mà thôi.

Uyên đứng dậy. –Hẹn gặp vào ngày mai.

- Hẹn gặp tại vào ngày mai. –Tôi trả lời.

Uyên ra về, tôi rút một điếu thuốc nữa rồi bắt đầu hút. Kì vẫn chăm chú với đồng mật mã của tôi. Không biết đã qua bao trang giấy nháp nhưng nó cứ ghi dài từng con số. Từ trang này qua trang khác, cái trò này có vẻ làm nó ưa thích.

Chương 16: Manh mối từ Lãnh sự quán

7 năm trước.

Trời mùa hè oi bức vô cùng nóng nực, dù mặt trời đã lặn được 6 tiếng nhưng cái nóng vẫn bao lấy Sài Thành. Với mật độ dân số đông nhất khu vực, nhiệt độ ở nơi đây càng trở nên nóng hơn bao giờ hết. Cuộc sống về đêm cũng nồng nhiệt không kém ban ngày.

Nhưng cả tháng nay, cả Sài Thành không còn náo nhiệt về đêm nữa. Một tên đồ tể đang là nỗi khiếp sợ của toàn thể người dân nơi đây, đặc biệt là các cô gái hoạt động về đêm. Ba vụ giết người tàn bạo liên tiếp xảy ra trong tháng mà nạn nhân đa số là phụ nữ lao động về đêm hoặc gái bán hoa trong khi đó hung thủ đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Cái tên “Jack the ripper” từng là nỗi khiếp sợ của toàn thể người dân Luân Đôn và là nỗi nhục nhã của toàn bộ cảnh sát Anh nay lại là cái tên đáng sợ nhất Sài Thành. Một nữ lao công làm việc về đêm và hai gái bán dâm là ba nạn nhân của hắn trong một tháng qua. Tất cả đều có dấu hiệu bị xâm hại tình dục trước khi chết, bị cắt cổ bởi một nhát dao duy nhất và khuôn mặt bị hủy hoại hoàn toàn. Sau khi bỏ đi, hắn để lại dòng chữ “Jack the Ripper” được viết bằng máu của chính nạn nhân bên cạnh thi thể của họ. Lực lượng cảnh sát đang tung hết quân số với hi vọng tìm ra kẻ sát nhân một cách nhanh nhất.

Nghi phạm là một tên đeo mặt nạ, mặt đồ trắng toát và có áo choàng, đó là những gì mà một nhân chứng cung cấp khi vô tình thấy hắn giết người lao công làm việc ban đêm kia.

Vào ban đêm, hàng trăm chiến sĩ cảnh sát được tung ra với hi vọng giảm thiểu số nạn nhân của hắn. Cảnh sát cơ động tuần tra hàng giờ liền trong đêm. Không biết bao nhiêu lần nhưng mấy cô gái bán hoa đã quen mặt với các chiến sĩ cơ động khi họ nhắc nhở các cô về mối nguy hiểm đang rình rập này.

Bên những con hẻm nhỏ tối tăm mù mịt, một số con nghiện hút đang chìm mình vào những gói giấy bạc, những mũi kim khoải cảm mà không biết được những nguy hiểm tiềm tàng đang ẩn chứa trong nó. Những đôi trai gái, những bạn trẻ đang say đắm trong ma túy, trong thuốc phiện nằm nghiêng ngả trên hành lang đường phố.

Bên góc phố, mấy cô gái bán hoa đang vẫy tay gọi khách. Một số đang kì kèo giá cả. Số khác đang đứng dựa vào gốc cây ụ rử vì quá vắng khách, vì họ quá già không còn thích hợp với nghề này nữa. Mấy cô khác thì đang hút thuốc tìm mồi, cô thì tóc xanh tóc đỏ đang quây quần lại đánh bài cho đỡ mồi.

Dưới gốc cây một cô gái mới vào nghề với tên gọi Thanh Thanh đang hút thuốc bên gốc cây nhỏ. Vì là dân mới vào nghề nên cô đứng một mình, cách biệt với đám còn lại.

- Cho mượn điếu thuốc mồi lửa đi. – Vừa nói cô nàng lạ mặt vừa rút điếu thuốc đang hút trên môi của Thanh Thanh.

Cô ta dùng nó để mồi điếu thuốc của mình. Vừa trả lại điếu thuốc cô ta vừa nói.

- Lính mới à.

Thanh Thanh đưa tay cầm lấy điếu thuốc rồi trả lời. – Vâng.

- Đứng đây đã biết luật chưa đấy. – Sau khi rút một hơi thuốc cô ta nói tiếp. – Mỗi tháng bọn nào đứng ở đây phải trả tiền bảo kê cho mấy tay giang hồ khu này. Đứa nào không trả coi như bị đánh đần mặt.

- Bao nhiêu vậy.

- Tùy thu nhập từng đứa, đứa nào khá có khi năm, bảy chai. Đứa nào thường thì ba, bốn chai. Không có chúng nó đuổi cổ tắt. Vừa phì phà hơi thuốc, cô ta tiếp tục. - Cô em sinh năm bao nhiêu?

Thanh Thanh rút hơi thuốc rồi trả lời. - 85.

- Mới hai hai tuổi mà bước vào nghề này rồi sao. Sao không tìm đại gia nào mà bám. Tuổi này mà làm gái đứng đường uống lắm.

Thanh suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời. – Chị có mối nào làm mai cho tôi đi.

- Được thôi. Mai cô em cứ đứng đây chị giới thiệu cho mấy tay đại gia. Nói trước là hơi già đấy nhé, tiền của thì vô tư.

Thanh Thanh rút hơi thuốc rồi nói tiếp. – Nếu có chị cũng sẽ được hoa hồng.

- Hồi trước làm ở đâu?

- Trước giờ tôi bám lấy tay đại gia đĩa ốc. Nay vợ lão quần chặt quá tiền bạc túng thiếu tôi cho out rồi.

Bỗng một người ngoại quốc trung niên đi qua đám người bọn họ. Mấy cô gái thấy vậy xúm ra giành giật.

- Anh đi với em đi, 300 ngàn một lượt thôi. –Vừa nói cô ta vừa kéo tay người ngoại quốc.

- Sorry, tôi không... người xấu. –Ông ta nói tiếng Việt hơi chậm và ngắt quãng. –Tôi không muốn.

Thằng Tây nghèo. –Cô ta biu môi khi không lời được khách.

Tiếp đó mấy thằng chạy tới kì kèo trả giá, rồi cô ta cũng lên xe đi tuốt.

- Thấy chưa, phải lanh lẹ như vậy mới mong có được khách. –Cô gái nói với Thanh Thanh. –Em nhìn chị mà học hỏi.

- Đi khách không em.

Chiếc xe của một tên trẻ tuổi dừng lại trước mặt hai cô gái.

- 300 một lượt. –Cô ta ra giá.

- 250 thôi. Tiền nhà nghỉ tôi chịu.

Thấy được giá cô ta lên xe đi ngay rồi quay lại nói. –Phải như vậy mới có khách. Cô nhìn đấy mà làm gương.

Rồi chiếc xe cũng lao đi vun vút trong màn đêm. Thanh Thanh giờ chỉ còn trơ trọi một mình.

Một thanh niên đi bộ tới bên Thanh Thanh rồi ra giá. – 400 một lượt.

Anh ta đội cái mũ diêm kéo sụp xuống không để lộ mặt.

- Anh ở đâu mà lại đi bộ. –Thanh Thanh hỏi.

- Gần đây thôi.

- Là ở đâu.

- Đi không.

Thanh Thanh suy nghĩ một hồi rồi gật đầu. Người này kéo cô đi khỏi đám người còn lại. Anh ta dẫn cô qua mấy con hẻm nhỏ rồi mất hút trong màn đêm.

Theo sau cô san sát là một nhóm người mặc đồ đen, đầu đội mũ trùm kín. Sau khi theo cô qua từng con hẻm, vì sợ bị phát hiện nên họ cũng đi chậm lại để giữ một khoảng cách an toàn. Trong nhóm một người đàn ông rút cái bộ đàm ra và nói với về hốt hoảng.

- Báo cáo sếp, đã mất dấu của Z1.

Tiếng nói từ bộ đàm vang lại. –Cảnh báo toàn bộ anh em, phong tỏa khu vực trong phạm vi bán kính 100 mét. Không được để đối tượng lọt ra ngoài, nếu như có ai khả nghi bắt về phòng ngay.

- Rõ thư sếp. Còn Z1.

- Tổ chức tìm kiếm, nếu có dấu hiệu nguy hiểm sẵn sàng nổ súng. Không để thêm một nạn nhân thứ tư nào bị sát hại nữa.

- Rõ thưa sếp.

Người đàn ông chuyển kênh bộ đàm rồi nói tiếp. “Đội 1, 2 và 3 phong tỏa khu vực trong phạm vi 100 mét. Nếu thấy người đàn ông mặc áo lót ngắn tay màu trắng, quần đen đội mũ diêm che gần hết mặt lập tức bắt ngay.

Đội 4,5 và 6 tổ chức tìm kiếm Z1 trong khu vực ngay. Nếu có nguy hiểm sẵn sàng nổ súng.

Cách đó không xa, một gã thanh niên đang dẫn cô gái vào một căn nhà hoang đang bỏ dở.

- Anh ở đây sao. Tôi tưởng phải là nhà nghỉ.

Gã thanh niên im lặng không nói, hần dẫn cô gái vào trong công trình đang dở dang. Hần đưa cô lên tầng hai.

Hần cởi áo của mình ra rồi đẩy cô vào một góc tường. Hần nhanh chóng đặt môi lên cổ cô rồi le lưỡi liếm lấy nó. Thanh Thanh im lặng đầy nhẹ hần ra. Hần cố chộp lấy cô, hôn nhẹ lên cổ, hần bắt đầu hôn xuống bên dưới, sâu hơn nữa. Tay hần bắt đầu để lên ngực cô.

Thanh Thanh đẩy mạnh hấn ra. Sau lưng hấn, một người đàn ông xuất hiện. Thanh hoảng sợ đẩy mạnh hấn ra xa. Người đàn ông nọ mặc toàn đồ màu trắng, hấn mặc áo choàng bên ngoài dài xuống phủ đất, bên trên là mặt nạ hình mặt cười ghê rợn. Hấn không ai khác chính là “đồ tể Jack” mà cảnh sát đang săn lùng ráo riết bấy lâu nay.

- Người trước đi. –Người đeo mặt nạ nói.

- Người là đồ tể Jack. –Thanh Thanh hốt hoảng.

- Ha ha ha. –Cả hai tên cùng cười lớn. –Đồ tể Jack là hai chúng ta.

Thanh Thanh cảm thấy giọng tên đeo mặt nạ có gì đó rất khác lạ so với giọng của một người Việt Nam chuẩn mực. Nó có vẻ giống như giọng người nước ngoài hơn.

- Phải, đồ tể Jack là hai chúng ta, đó chính là bí mật lớn nhất giúp chúng ta thoát khỏi tay mấy tên cảnh sát ngu dốt ngoài kia. –Hấn nói.

Tên còn lại cũng lên tiếng. –Và giờ đây, khi người đã biết được bí mật của chúng ta thì chắc chắn rằng người phải chết. Nhưng trước hết, người phải hưởng thụ đã, người phải chết trong sung sướng. Khi sung sướng đang ở đỉnh điểm thì chính con dao này sẽ cắt phăng đi cổ họng nhà người. –Vừa nói hấn vừa rút con dao trong túi và tiến về phía cô gái. –Lại đây nào cô em.

- Dừng lại. –Từ phía ngoài, tiếng một người đàn ông nước ngoài vang dội vào. Qua ánh sáng lờ mờ của ánh điện đường hắt vào. Cô thấy rõ khuôn mặt người này chính là người nước ngoài đã từ chối mấy cô gái bán hoa ngoài kia.

Trong khi hai tên đồ tể Jack đang chú ý tới sự xuất hiện của người nước ngoài nọ thì cái điện thoại di động trong túi xách của Thanh Thanh cũng đã ngừng ghi âm và chuyển qua gửi vị trí của mình qua thiết bị GPS có sẵn trên di động cho đồng đội.

- Tất cả đứng yên. –Vừa nói Uyên vừa rút khẩu súng trong túi sách hướng về hai tên đồ tể. –Tôi trung úy Lê Thị Phương Uyên, đội cảnh sát phòng chống tệ nạn công an. . .

Chưa kịp nói hết câu, khẩu súng trên tay Phương Uyên đã bị tên không đeo mặt nạ đá bay đi xa. Nhận thấy thân phận bị bại lộ, tên đeo mặt nạ nhanh chóng lao về phía người nước ngoài như một con sói trên tay lâm lâm con dao. Hấn đâm mạnh tới, người nước ngoài né ra rồi nhảy vào bên trong tiến vào sâu hơn. Tên đeo mặt nạ nhanh chóng quay lại tiếp cận rồi vung ra hàng loạt nhát dao nhưng người nước ngoài đều né được.

Tên còn lại đập mạnh, quá bất ngờ Uyên bị đập mạnh vào vách tường nhưng cô nhanh chóng nhảy vòng ra ngoài để không bị áp đảo vào vách tường. Trên tay lâm le con dao, hấn nhanh chóng đưa cô vào thế bị động bằng hàng loạt đòn tấn công liên tiếp. Dưới áp lực của hấn, Uyên chỉ biết lui lại thủ thế. Cô lui lại và thấy mình không thể lùi thêm được nữa khi sau lưng mình là người ngoại quốc nọ. Cả hai quay lại liếc xéo nhau, như bị hãm ở giữa, hai người cùng quay lại đối mặt tiêu cho nhau. Trước mặt cô bây giờ là tên đeo mặt nạ. Cả hai tên chém tới, Uyên xoay chân đá mũi dao nhưng hấn lui lại ngay lập tức. Uyên nhận ra tên đeo mặt nạ có thân thủ cao hơn tên còn lại. Hai người lại xoay lại đối mặt tiêu thêm lần nữa. Tên này vừa chém tới, Uyên nhanh chóng chạy tới cầm lấy tay hấn đẩy mạnh ra sau. Cô bẻ tay hấn con dao nhanh chóng rơi xuống. Áp dụng đòn Judo sở trường đã học trong quân ngũ Uyên xoay người kéo hấn qua vai. Hấn lộn một vòng trên không trung rồi rơi xuống đất một tiếng bịch. Tiếng xương kêu lên răng rắc. Uyên lật úp hấn xuống rồi bẻ tay hấn lên giữ lại.

Bên kia, vốn có thân thủ khá vững chắc, tên đeo mặt nạ cứ mỗi bước lại dồn người ngoại quốc vào thế hiểm, ông ta cứ thế lui ra, Sau lưng là vách tường không thể lui được, người ngoại quốc giờ tay ra đỡ nhát dao của tên sát thủ rồi đập hấn bay mạnh ra xa. Nhìn lại tay mình, ông ta thấy nó bắt đầu chảy máu, con dao đã rạch một đường trên bắp tay ông. Tên sát thủ bị đá văng ra xa, hấn bật dậy và đâm tới.

Nhìn thấy cảnh ấy, Uyên thả tên còn lại ra và nhanh chóng lao tới trước. Quyết không để một người nước ngoài bị thương trên đất Việt, cô lấy thân mình che cho người ngoại quốc. Con dao đâm phập vào bụng cô, với đà đang lao tới của tên sát thủ con dao cứ thế ấn sâu vào bụng. Cô ôm bụng ngã xuống. Mất hoa đi vì đau đớn. Và cô nghe thấy tiếng “đoàng”, tiếng nổ quen thuộc mà cô vẫn thường nghe thấy ở trường bắn. Đồng đội của cô đã ập vào kịp lúc.

Uyên may mắn qua khỏi ca phẫu thuật vì vết thương chỉ là phần mềm và được cấp cứu kịp thời. Sau đó cô biết được tên đeo mặt nạ vốn là người Mỹ và tên còn lại là người Mỹ gốc Việt. Tên đeo mặt nạ vốn thù ghét các cô gái ăn sương vì họ đều thấy khiếp sợ hấn khi hấn bỏ mặt nạ ra. Mặt hấn vốn bị hủy hoại trong một lần hỏa hoạn cho nên hấn luôn đeo mặt nạ. Tên người Mỹ gốc Việt dẫn dụ các cô gái đến nơi hoang vắng để hành sự. Chính hấn là người thực hiện các hành vi dâm dục còn tên đeo mặt nạ kết liễu đời các cô gái khi các cô đang lên cơn cao trào. Sau đó hấn sẽ hủy hoại gương mặt cô ta. Cảnh sát không ngờ rằng hung thủ là hai người và sự chú quan này khiến “đồ tể Jack” thoát khỏi vòng pháp luật.

Và trong một lần cố ý cho người khác thấy hình dáng của tên đeo mặt nạ, ai cũng nghĩ rằng đồ tể Jack phải là một người mặc áo choàng trắng và đeo mặt nạ nên cả hai nhanh chóng thoát khỏi sự tình nghi và thực hiện thành công nhiều vụ việc.

Nói đến người ngoại quốc cũng an toàn sau đêm hôm đó. Người này là John Smith -một nhân viên trong Tổng lãnh sự quán Mỹ. Vốn nghi ngờ về sự nhập cảnh của hai tên sát thủ vốn có nhiều tiền án tiền sự và hàng loạt vụ việc xảy ra tại đây. Ông đã đích thân đi tìm hiểu sự việc. Thật may mắn là ông đã gặp phải chúng và được Uyên trợ giúp.

***

Đứng trước cổng Tổng Lãnh Sự Quán. Uyên và tôi liếc nhìn đồng hồ. Còn 5 phút nữa là đến giờ hẹn, biết rằng người Mỹ rất đúng giờ nên chúng tôi đã đến trước để chờ đợi.

Dưới cái nóng oi bức của mùa hè, tôi và cô nhỏ từng giọt mồ hôi nhễ nhại.

Từng đoàn người tập nập ra vào hàng giờ, hàng phút. Họ đến xin Visa hay phỏng vấn để được ra nước ngoài đoàn tụ với người thân. Một số phụ nữ lấy chồng Mỹ còn bỏ cả con theo để vào phỏng vấn.

Tôi chú ý tới hai người gác cửa được trang bị vũ trang. Họ uy nghiêm và bề thế như những anh bộ đội gác lăng của Việt Nam vậy. Ở Việt Nam việc những người lính được trang bị vũ trang đứng ở những khu đông người là vô cùng hiếm thấy nhưng ở đây, trên vùng đất của Tổng Lãnh Sự này, pháp lí của Việt Nam là vô hiệu. Vùng đất này được xem như là một đất Mỹ thu nhỏ trên đất Việt. Họ có thể làm những gì mình muốn. Họ có thể sử dụng vũ trang hay giết người nhưng tất cả đều đặt dưới sự kiểm soát của chính quyền Washington. Dù một tên tội phạm mang quốc tịch Mỹ có giết người ở Việt Nam và chạy trốn vào đây đi chăng nữa thì ngay cả cảnh sát cũng phải đứng nhìn trừ phi chính Lãnh Sự Quán trao trả cho chúng ta.

Liếc nhìn đồng hồ tôi thấy đã tới giờ hẹn. Một người đàn ông to cao, da trắng với mái tóc bạch kim rẽ một ngôi đang tiến tới và bắt tay với Uyên. Tôi thì thầm – Thật đúng giờ.

- Hello. – Tôi bắt tay ông ta và nói.

- Xin chào. – Đáp trả lại câu nói tiếng anh đầy phong cách của tôi là một câu tiếng Việt làm tôi ngượng đỏ mặt.

Thấy sự ngượng ngùng của tôi Uyên xen vào. – Xin giới thiệu với ngài đây là Cao Thanh Liêm, một đồng nghiệp của tôi.

- Thanh Liêm, cái tên nghe rất hay. – Ông nói tiếng Việt đặc giọng nước ngoài.

Uyên tiếp tục. – Đây là ngài Smith, hiện tại là phó Tổng Lãnh sự Quán Mỹ.

- Vâng, xin mời theo tôi. – Vừa nói ông ta vừa đi trước dẫn đường.

Người đàn ông đi trước, Uyên và tôi đi theo sau, tôi thì thầm vào tai cô. – Phó Tổng Lãnh Sự Quán sao, cô quen ông ta hay vậy?

Uyên mỉm cười không trả lời.

Cả hai rải bước theo Mr. Smith, chúng rời khỏi khu vực hành chính nơi có nhiều người Việt lẫn người nước ngoài đang làm các thủ tục liên quan. Cả hai đi sâu hơn vào trong lãnh sự, bước vào một tòa nhà có màu trắng toát. Trước cổng, hai nhân viên an ninh da trắng trang bị vũ trang nhìn chúng chăm chăm. Tiến sâu vào tòa nhà, nhiều người Mỹ đang làm việc ở tầng trệt, tất cả đều ăn vận quần áo vét sang trọng. Chúng tôi đi bộ lên cầu thang ở giữa lên tầng hai.

Tới trước căn phòng, Mr Smith quay lại xem hai người bạn của mình có còn không rồi mở cửa. – Mời vào. – Ông nói tiếng Việt khá chuẩn.

Tôi và Uyên bước vào trước. Căn phòng toát lên một màu trắng tiao tiao, Giữa phòng là một bàn làm việc cỡ lớn trên bàn có rất nhiều giấy tờ. Sau cái bàn là quốc kì Mỹ được dựng trên cột cao. Gần đó, còn có cái bàn nhỏ để tiếp khách. Uyên và tôi được mời xuống cái bàn đó.

Mr Smith lấy tập hồ sơ trên bàn làm việc rồi cũng ngồi đối diện hai người, ông rót trà ra tách mời cả hai dùng.

- Ông cũng thích uống trà sao. – Tôi hỏi.

- Đúng vậy, tôi thấy trà ở Việt Nam rất ngon. – Ông vẫn nói rất nhanh nhưng giọng nói mang đậm chất nước ngoài.

- Ông Smith rất thích văn hóa ẩm thực ở Việt Nam như là trà, bánh cuốn, bánh xèo. Vâng Vâng. Nói chung nếu có dịp anh sẽ được nghe ông ấy nêu cảm nhận về các món đó. – Uyên giải thích.

Ông mỉm cười rồi nói. – Rất xin lỗi đã để mọi người chờ ở đó.

- Ôi không, ông rất đúng giờ. – Tôi nói.

- Không, tôi đã trễ 1 phút rồi đấy.

Tôi hơi lầy lăm bất ngờ quay qua nhìn Uyên thì thấy cô mỉm cười như biết trước được điều này. Mr Smith giờ tập hồ sơ ra rồi lấy ra mấy tờ giấy đưa cho tôi và Uyên. Ông nói. – Sáng nay tôi hơi bận nhưng tôi cũng đã tìm giúp cô về tài liệu của người này rồi.

Tôi và Uyên lật tài liệu ra. Góc trái in rõ tám hình thẻ nền trắng của Sơn. Cả hai im lặng nghe Mr Smith nói.

- Hồ sơ của người này rất rõ ràng, 6 năm trước, tức là năm 2008 cậu ta bắt đầu du học ở Mỹ. Tại một ngôi trường danh tiếng đó là George Washington University. Cậu ta ở nội trú của trường. Trong vòng 6 năm tại nước ngoài chưa một lần cậu ta vi phạm pháp luật cũng như bị kỉ luật của nhà trường. Từ đó cho đến khi kết thúc khóa học cậu ta không về nước. Về phía liên lạc thì cậu ta cũng hay gọi điện cho người thân mình và có một số máy cậu ta gọi nhiều nhất là 09XXX. Số máy này thường xuyên liên lạc với Sơn. Chúng tôi chỉ có thể tìm hiểu tới đó vì quá trình bảo mật thông tin khách hàng nên tôi không thể nào biết được nội dung các cuộc đàm thoại.

Ông dừng lại giây lát rồi tiếp lời. – Qua xác minh hồ sơ xuất nhập cảnh thì chủ của cậu ta là ông Dương Thành Văn thường xuyên nhập cảnh sang Mỹ

trong thời gian cậu ta học ở đó. Một năm có khi tới 6 lần.

- Vậy ông ta có gặp Sơn không? –Tôi hỏi.

- Cái đó chúng tôi không xác minh được. Sau khi nhập cảnh vào sân bay, ông ta hoàn toàn như bốc hơi khỏi nước Mỹ, không một khách sạn, một nhà nghỉ nào hay một địa điểm nào có đăng kí tạm trú của ông ta. Chúng tôi hoàn toàn không xác định được vị trí cũng như những việc ông ta đã làm trên đất Mỹ. Chúng tôi chỉ xác định được khoảng thời gian ông ta định cư trên đất nước chúng tôi mà thôi. Mỗi lần ông ta ở một tuần. Thông thường thì 2 tháng ông ta nhập cảnh một lần. Có khi ít hơn.

Tôi suy nghĩ một hồi lâu rồi nói.

- Vậy có khi nào ông ta liên lạc với cháu mình. Dương Thành Sơn.

- Cái này chúng tôi hoàn toàn không biết. Ông ta quá bí hiểm – Mr Smith vẫn trả lời bằng cái giọng trơ trệ.

- Vâng, vậy cảm ơn ông quá.

- Không sao, tôi rất sẵn lòng giúp đỡ.

Tôi và Uyên đứng dậy chào ông rồi bước ra khỏi phòng, Uyên không quên lấy tập tài liệu của ông đưa cho. Mr Smith tiễn chúng tôi ra tận nơi mà ông đã đưa họ vào. Tuy chúng tôi đã mấy lần từ chối nhưng ông vẫn làm vậy. Trên đường ra bãi đậu xe, Tôi nói.

- Cô nghĩ thế nào.

- Sơn cũng có thể là một thành viên của Hội Tứ Hải.

- Đúng vậy. –Tôi nói. –Có thể chú cậu ta là trung gian liên lạc trong những năm cậu ta ở Mỹ và có thể cậu ta có một vị trí rất lớn trong hội.

- Vậy tại sao chú cậu ta lại bị giết chết nếu như cậu ta có vị trí rất lớn. –Uyên vừa bước đi vừa hỏi.

- Chúng ta cần phải suy luận thêm về vấn đề này, cần suy nghĩ nhưng chúng ta có thể lợi dụng cậu ta để đâm sâu vào tổ chức.

Uyên gật đầu. –Nhưng cần xác minh kĩ đã.

- Đúng vậy. Nhưng tại sao Sơn lại tham gia vào Hội Tứ Hải chứ?

- Có thể tổ chức cần những người trí thức, và chú cậu ta đã từng bước đưa cậu ta vào con đường ấy. –Uyên trả lời.

- Có thể. Nhưng trước hết cần xác minh số điện thoại kia đã.

- Có thể là số của ông Văn chăng.

- Vậy một vấn đề là nếu ông Văn là liên lạc giữa Sơn và tổ chức thì tại sao Sơn lại cần gọi điện thoại cho ông ta nhiều vậy. Tôi nghĩ là một người khác. Cuộc gọi quốc tế rất không an toàn, đặc biệt là đối với một tổ chức xã hội đen như Hội Tứ Hải thì càng phải cẩn thận hơn. –Tôi vừa dắt chiếc Sirius của mình ra vừa nói.

- Tuy vậy nhưng việc xác minh một số điện thoại ở Việt Nam là rất khó.

Tôi nhún vai, thế thì đành cần dùng bộ óc để suy luận thôi. Uyên bước lên xe, chiếc xe lao ra khỏi bãi đậu rồi mất hẳn trong làn người đông đúc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Lăn theo dấu vết

Ngồi trong chiếc posche đời cũ của Thành, Uyên và tôi chăm chú chờ đợi trước một căn biệt thự khá đồ sộ giữa quận 1. Chiếc xe tôi vừa mượn của Thành lúc sáng để thi hành công vụ ngày hôm nay. Tôi lựa ngay gốc cây để đậu xe và mở cửa kính hai bên xuống, cảm giác nóng nực và ngọt ngào của Sài Thành giảm đi rất nhiều.

Bên ngoài, một vài người qua lại như bình thường. Chiếc xe đậu khá xa căn biệt thự vì sợ bị phát hiện nhưng vẫn đủ sức để theo dõi toàn bộ lối ra vào

của căn biệt thự. Khu này vốn dành cho các đại gia, thương nhân hay giới nghệ sĩ giàu. Các đại gia ngày nay thường sống xa xỉ như vậy. Hoặc họ sống trong những khu biệt thự đắt tiền trong thành phố hoặc nếu như không còn gì vướng bận nơi đây nữa họ sẽ sống ở một nơi thưa dân với những căn biệt thự nhỏ nằm giữa những thắng cảnh tự nhiên đắt tiền mà vừa mới mở cửa đã nghe thấy tiếng suối chảy hay tiếng chim rừng hót với những khu vườn tự nhiên, những ao cá trong nhà.

Đang mãi suy nghĩ điều gì đó, giọng nói của Uyên làm Liêm giật mình.

- Số điện thoại hay gọi cho Sơn đó, không thể điều tra danh tính chủ thuê bao.

Tôi mắt vẫn nhìn về căn biệt thự. –Tôi biết ngay mà, ở Việt Nam này dễ gì điều tra được một số thuê bao trả trước cơ chứ, hàng ngàn chiếc sim được bán đầy ngoài kia mà không cần đăng kí thì sao có thể quản lí hết được.

- Đúng vậy, hơn nữa với chính sách bảo mật thông tin khách hàng của các nhà mạng chúng ta không thể moi được thông tin gì thêm, trừ khi có lệnh của Viện kiểm sát.

- Nhưng có thể đó là số của ông Văn. –Tôi nói. –Khả năng đó rất cao, và ông ta vẫn hay nhập cảnh sang Mỹ để bàn mưu tính kế với cậu ta.

Tôi suy nghĩ đôi chút rồi gạt phăng cái kết luận đó. Một giả thuyết sai lầm chỉ đưa tôi đi theo một hướng sai lầm. –Đó mới chỉ là các giả thuyết của chúng ta thôi.

- Vậy còn thứ hình chữ nhật bị lấy đi từ chỗ tên điên thì sao. Đây chính là lời tố tội cậu ta.

Uyên gật đầu nhưng không nói gì cả, cô im lặng suy nghĩ rồi lên tiếng. –Nếu vậy những mật mã ấy cậu ta sao lại đưa cho anh làm gì? Cậu ta tự khám phá không hơn sao.

Tôi chăm chú thuốc rồi phả hơi thuốc ra ngoài cửa kính. Cái nóng chợt ủa vào dữ dội. –Có hai điều buộc cậu ta phải làm vậy.

“Thứ nhất, đoạn mật mã ấy không phải do cậu ta tìm ra, người tìm ra là Phát một người có kiến thức khá sâu về tôn giáo. Nếu cậu ta không cho tôi biết đoạn mật mã thì có thể tôi sẽ nghi ngờ cậu ta.”

Tôi phả hơi ra khỏi cửa kính rồi tiếp lời. “Thứ hai với một bộ óc như cậu ta không phải là một lựa chọn khôn ngoan nếu như giải đoạn mật mã đó một mình. Khôn ngoan hơn cậu ta sẽ nhờ vào Phát, một con người có đủ kiến thức và trí tuệ để tìm ra đoạn mật mã ấy hoặc tôi. Cậu ta biết rằng tôi sẽ đưa đoạn mật mã này cho các đồng nghiệp giải mã.”

- Nhưng nếu mọi người giải ra nó thì sao, mọi bí mật...

- Không. –Tôi cắt lời. –Đó là bí mật từ ngàn đời xưa, cậu ta có nhiều cách lí giải buộc chúng ta tự nguyện trao bí mật cho cậu ta trong im lặng. Dù gì đó cũng là bí mật trong dòng họ nhà cậu ấy.

- Nhưng anh nghĩ cậu ta giết chú mình sao.

- Tôi không nghĩ như thế, nhưng nếu đúng là như thế thì phải có nguyên nhân gì ở đây. Cô đã từng nghe câu nói của cổ nhân đó là quyền lực tuyệt đối sẽ làm người ta sa đọa chưa.

Uyên gật đầu rồi suy nghĩ mông lung. Cô vẫn thì thầm câu “quyền lực tuyệt đối sẽ làm con người ta sa đọa”. Câu nói này cô đã nghe hay đọc được ở đâu đó. Cô nhớ ra đây là câu nói mà nhân vật Hạng Thiếu Long đã nói về Tần Thủy Hoàng Doanh Chính sau này, trong một bộ phim cổ trang cô không nhớ rõ tên nữa. “Quyền lực tuyệt đối sẽ làm người ta sa đọa”. Ý anh ở đây ám vì chỉ quyền lực của Sơn trong Hội Tứ Hải, cậu ta có thể hi sinh cả chú của mình. Người từng dẫn dắt cậu ta vào hội.

Bỗng chợt suy nghĩ ra điều gì đó, cô nói.

- Vậy ắt hẳn ông Trà đã hỏi Sơn về cái vật ấy rồi, tại sao cậu ta lại giấu chúng ta?

- Không đâu, sau khi nhận được báo cáo ông ta gọi thẳng cho tôi ngay và tôi đề nghị ông ta chỉ âm thầm theo dõi Sơn. Không được hỏi Sơn về vật ấy.

- Tại sao? –Uyên hỏi.

- Tôi muốn một sự trung thực. Nếu thật sự Sơn trong sạch, chắc chắn cậu ta sẽ trao nó lại cho tôi.

Bỗng Tôi nhận thấy bụng mình bắt đầu sôi lên. Từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì, mới 5 giờ đã bắt đầu trực tại đây. Chợt nhớ lại sáng nay lúc giao xe cho tôi thằng Thành có nói đến bình cà phê bên cánh cửa.

Tôi nhìn qua cánh cửa sát bên tay lái còn một bình giữ nhiệt cỡ nhỏ. Tôi cầm lên mở ra xem. Một mùi cà phê thơm lừng bay khắp xe. –Cà Phê nhé.

- Cảm ơn. –Vừa nói cô vừa cầm lấy ly cà phê.

Nhắm nháp li cà phê, Tôi nói.

- Thông tin về tên này thế nào.

Uyên nhấp nhanh ngụm cà phê rồi trả lời. – Ông ta tên Phạm Khải, năm nay 55 tuổi là dân Nghệ An, vào đây làm ăn sinh sống từ những năm 80 của thế kỷ trước. Vốn bản tính giang hồ đã ngấm vào máu của những đứa con xứ Nghệ ông ta nhanh chóng gây dựng được thế lực tại Sài Thành và trở thành một trong những cái tên có ảnh hưởng nhất thế giới ngầm lúc bấy giờ. Gây được tiếng vang lớn, ông ta được hội Tam Hoàng chú ý đến. Đến những năm 90, dưới sức ép của hội và những cám dỗ lợi nhuận quá lớn từ hội, ông ta trở thành một thành viên có vai vế của hội Tam Hoàng. Vài năm sau, khi hội Tam Hoàng thất thủ, bị càn quét khắp nơi, ông ta là một trong những người thoát khỏi được kẻ hoặ c càn quét của chính phủ. Kết hợp với những người cùng chí hướng, ông ta là một trong những người khai lập nên hội Tứ Hải.

- Vậy bây giờ ông ta làm gì.

- Một đàn anh có máu mặt trong giang hồ, một trong “tứ đại thiên vương” của hội Tứ Hải. Người được xem như là bộ mặt của hội, là người điều hành, người nắm giữ và vận chuyển, phân phối các lô hàng và là người trung gian giữa Tứ Đại Thiên Vương với hội. Hầu hết mọi hoạt động đều do người này thực hiện. Ngay cả chúng tôi cũng chỉ biết được thân phận của ông ta trong bốn người đứng đầu. Vậy nên không thể bắt ông ta được, bắt người này sẽ có người khác lên thay. Vì vậy phải tìm ra thân phận của bốn người và bắt chúng cùng lúc sau đó tiêu diệt cả hội. Đó là lí do vì sao chúng tôi vẫn chưa hành động.

- Nhưng làm cách nào để biết được những điều ấy, đến bao giờ chứ? –Tôi hỏi.

- Chúng tôi có cách làm việc của chúng tôi. –Uyên mỉm cười. –Không giống như bên trọng án các anh đâu.

Tôi im lặng không nói. Uyên tiếp lời.

- Tại sao anh lại muốn theo dõi ông ta, họ hoạt động rất bí mật không dễ gì tìm ra 3 người còn lại đâu, nếu không tôi đã triệt phá từ lâu rồi.

Từ xa, cánh cổng mở ra, chiếc Audi đen lao ra khỏi cửa rồi hướng về phía đường lớn lao đi.

- Đến giờ rồi. –Tôi nói.

Tôi vặn chìa khóa lên, tiếng động cơ được khởi động nghe rõ mồn một. Sau khi nhún chân ga, chiếc xe lao ra đường lớn rồi bám lấy chiếc Audi với một khoảng cách nhất định.

Lao vùn vút qua mấy đại lộ lớn trên đất Sài Thành, nhiều lần ngỡ đâu đã mất dấu hấn vì khoảng cách quá xa nhưng nhờ Uyên phỏng đoán tuyến đường mà hấn hay đi nên cuối cùng cũng bám theo kịp. Chiếc Audi chạy băng băng qua đường băng nhỏ rồi tiến vào một sân gôn trong thành phố. Uyên và tôi cũng bám theo vào trong đó.

Ngồi trong chiếc xe vận chuyển nhỏ với túi gôn vừa mới mua ngay tại sân gôn, thông thường những sân gôn tư nhân kiểu này hay kinh doanh bán gậy và dụng cụ để thu lợi ngay tại quầy thu ngân. Uyên và tôi vẫn chậm chạp tiến theo con đường Phạm Khải đã đi qua. Chiếc xe dừng lại bên thảm cỏ nhỏ, Uyên và tôi chạy thẳng qua khỏi hấn và đến sân bên cạnh. Tôi bước xuống xe với túi đánh trên tay rồi nói nhỏ.

- Nếu cứ theo hấn suốt thế này chắc chúng ta cũng sặc nghiệp mất. Toàn chơi đồ sang.

Uyên im lặng mỉm cười rồi nhìn qua phía hấn. Hấn đang đứng chơi một mình, bên cạnh có 2 tên mặc đồ đen đang đứng như là vệ sĩ. –Còn hơn cả ông chủ lớn. –Uyên nói.

Tôi đặt quả bóng lên sân rồi đánh nó bay vút tận ra xa. Đây không phải là lần đầu tiên tôi chơi trò này, tôi cũng từng được thằng Thành hướng dẫn chơi vài lần nên cũng biết sơ qua kĩ thuật đánh. Vừa đánh tôi cũng vừa liếc xéo về phía ông ta, ông ta vẫn chơi một mình không có bạn chơi cùng. –Phải chăng đang đợi ai đó hay chỉ là sở thích của ông ta. –Tôi thầm nhủ.

Sau khi uống nước xong Uyên vặn chai nước lại và tiến ra phía tôi. –Anh chỉ tôi đánh được không?

- Cô vào đây.

Uyên vào đứng trước tôi, Tôi choàng người qua cầm lấy hai tay cô, một mùi hương thoang thoảng thoảng qua. Tôi bắt đầu cảm nhận thấy từng đường nét của chúng tôi đang cọ sát vào nhau. Tôi bắt đầu thả lỏng giữ khoảng cách hơn.

- Cứ giữ nguyên như vậy đi. Cô phải cầm như thế này. –Vừa nói tôi vừa cầm tay cô chỉnh lại cách cầm gậy cho đúng cách. –Sau đó gơ cao và dùng lực đánh thật mạnh.

Vừa nói tôi vừa cầm tay cô đánh thử một trái, trái bóng lao đi vùn vút xong không xa lắm vì tôi chỉ làm thử nên không dám đánh mạnh.

Khuôn mặt Uyên đỏ ửng không nói gì. Tôi thả tay cô ra rồi nói. –Bây giờ cô tự đánh thử đi.

Uyên cầm cái gậy đánh thử nhưng phát nào cũng trật cả.

Phía bên kia, một người đàn ông lớn tuổi đang bước vào sân và chơi ngay gần đó. Người này dường như không có quan hệ gì với Khải vì họ không có bất cứ cử chỉ giao tiếp nào.

Sau khi đã thăm một cả hai cùng bước vào hàng ghế phía trong nghỉ ngơi. Tôi lấy cái ống nhòm nhỏ và quay mũi kính về phía mục tiêu.

- Đây, cô có nhận thấy người đàn ông lớn tuổi này trông rất quen không.

Tôi đưa ông nhòm cho cô. Sau một hồi quan sát, cô nói. –Tôi không thấy quen lắm.

- Hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải.

- Mà kệ đi. Dường như ông ta đâu liên quan gì đến hấn.

- Có vẻ như có đấy. –Tôi nói. –Cô thử để ý xem, tuy họ tỏ ra không quen biết nhưng lại đứng gần nhau. Sân gôn giờ này còn rất nhiều chỗ trống. Thông thường thì ông ta sẽ chọn một vị trí cách xa tên Khải nếu như họ thật sự không quen biết nhưng họ lại đứng rất gần nhau. Với khoảng cách này nếu như họ có nói gì ta cũng không thể nào biết được.

Uyên khẽ gật đầu. Cô quan sát thêm một lát nữa. Như chợt nhớ ra điều gì đó. Tôi nói.

- Tôi nhận ra rồi, ông ta là Tony Trần, một tỉ phú người Mỹ gốc Việt có chi nhánh công ty tại Việt Nam. Hôm trước ông ta vừa mới được lên truyền hình một trong những danh nhân người Việt thành đạt tại nước ngoài.

- Ông ta kinh doanh cái gì? –Uyên hỏi.

Tôi lật lại trí nhớ của mình, tôi nhớ đã thấy ông ta quảng cáo về công ty của mình.

- Linh kiện điện tử, tôi nhớ hình như là linh kiện điện tử. Được rồi, cô nhờ Mr Smith tìm hiểu hồ sơ về người này đi.

- Được rồi. –Uyên trả lời, tôi sẽ lưu ý về người này.

Vừa lúc đó, tên Khải rời khỏi sân gôn, tôi và Uyên cũng bắt đầu rời sân theo hấn về nhà.

Trưa hôm đó, cả hai cùng ăn cơm ở trên xe và theo dõi hấn tới chiều nhưng buổi chiều thì hấn ta hoàn toàn ở nhà, số người vào nhà hấn rất đông. Tôi và Uyên bấm máy chụp hình liên tục. Dường như căn nhà là nơi hấn chọn làm sào huyệt để điều hành mọi việc. Hơn nữa việc thâm nhập vào là rất khó nên nơi đây có thể coi là an toàn nhất.

Mặt trời đã núp bóng cho màn đêm buông xuống. Chiếc posche đời cũ vẫn yên lặng ngồi trong bóng tối chờ đợi. Đang nhả từng luồng khói thuốc vào không khí bỗng đèn trước nhà sáng hấn lên, tôi vội vứt cái tẩu thuốc còn lại hơn phân nửa của mình và chạy bám lấy chiếc xe nhưng chợt giảm tốc độ. –Lần này là chiếc Ferrari không phải Audi, chúng ta có nên bám theo không?

- Bám theo đi, tất cả đều của hấn ta đó. Uyên trả lời.

Tôi nhún ga, chiếc posche bây giờ đang bám sát chiếc Ferrari. Vì trời tối và lẩn trong đám đèn xe nhấp nháy này tôi không sợ mục tiêu nhận ra mình đang bị theo dõi nữa. Hai chiếc xe cứ thế bám đuôi nhau đi hết đoạn này qua đoạn khác. Chiếc Ferrari dừng lại trước một quán bar nhỏ. Chiếc posche đời cũ lao qua vùn vút rồi cũng sấp vào bãi đậu xe. Từ đó có thể nhìn thấy chiếc Ferrari. Cánh cửa mở ra, một người đàn ông mặc cái áo sơ mi đen sơ vin bên trong chiếc quần tây sang trọng bước xuống, trên tay còn phỉ phèo điếu thuốc. Phía bên kia hai tên cũng ăn mặc không kém sang trọng bước theo rồi cùng đi vào trong bar. Uyên bước xuống xe rồi đi thẳng vào trong. Vốn cô không còn lạ lẫm gì mấy quán bar này, nơi mà trước kia làm bên phòng trật tự cô ghé vào một tháng không biết mấy lần. Tôi tiến lại gần chiếc Ferrari cách đó hai chiếc xe ô tô rồi gõ cửa kính, một người tài xế đeo kính râm, mặt đồ đen kéo kính ô tô xuống.

- Gì?

- Có bật lửa không cho tôi mượn đi? –Tôi nói.

Người tài xế rút chiếc zippo từ trong túi quần đưa cho tôi, tôi khum xuống lấy bật lửa rồi bấm Craven thơm lừng trên môi rồi trả lại, còn phả thêm mấy hơi vào mặt người tài xế. Hấn quay qua bên phải tránh luồng khói rồi lấy lại cái bật lửa.

- Anh làm nghề này lâu chưa. –Tôi nói.

- Lâu rồi, từ trẻ, mà mày hỏi gì lắm thế.

- Tôi ngồi hút thuốc một tí rồi vào đó ngay thôi, thấy không có ai nói chuyện nên tìm anh nói chuyện cho đỡ buồn đó mà.

- Mày biến đi.

Vừa nói hấn ta vừa nhấn nút đẩy cửa kính lên. Tôi nhếch mép rồi bước vào trong. Vừa mới mở cửa tiếng nhạc sàn vang dội làm tôi thấy ngực mình như có trống đập. Chen lấn trong dòng người đông đúc này tôi cố gắng tìm Uyên. Trên quầy rượu, Khải đang ngồi đó tay nâng li rượu nhấp môi, tôi tiến đến sát bên hấn rồi nhìn liếc xéo hấn. Giờ mới có dịp nhìn rõ hấn tôi nhận ra hấn tầm cỡ cũng phải 40 tuổi, khá trẻ chứ không đến 55 tuổi như Uyên nói. Khuôn mặt khá dữ tợn và có dáng dấp của một đại gia. Thấy hấn quay qua nhìn tôi quay mặt đi hướng khác tìm Uyên. Cô ngồi ở cái bàn trong góc nhỏ đang nhìn tôi chăm chú.

- Anh làm gì mà lâu quá vậy. –Uyên nói to vì tiếng nhạc sàn lấn áp tiếng của cô.

Tôi tiến lại ngồi sát bên cô để tiện nói chuyện. Cả hai chăm chú theo dõi hân.

- Tôi đang tạo cho cô bất ngờ đấy.

- Bất ngờ gì cơ. –Uyên quay sang nói sát tai tôi.

- Rồi cô sẽ biết. –Cả hai cứ dí sát miệng vào tai đối phương mà nói. –Còn hai tên đàn em của hân đâu rồi.

Uyên hát cầm lên trên lầu trên. –Một tên đang quan sát động tĩnh. Không biết hân có để ý lúc anh nhìn lão ta chăm chú chưa. Còn một tên vừa mới ra ngoài.

Cả hai theo dõi quan sát. Ông ta ngồi trên cái ghế cao một mình rồi nhăm nhĩ li rượu ngoại. Một lúc sau, tên đàn em ra ngồi cạnh hân rồi một người đàn ông lạ cũng bước vào, người đó đặt cái va li lên bàn rồi cả hai đang thì thầm cái gì với nhau. Tiếng nhạc sàn làm tôi và Uyên vừa nghe được tiếng nhau chứ cũng không nghe được tiếng mọi người xung quanh.

- Người đàn ông đang nói chuyện với ông ta đó anh có biết là ai không.

- Là ai? –Tôi hỏi.

- Chính là ông chủ của quán bar này.

- Sao cô lại biết được? –Tôi tò mò.

Uyên nhấp li rượu rồi nói tiếp. –Chính tôi từng lập biên bản ông ta mấy lần vì quán bar bán thuốc lắc.

Tôi suy nghĩ trong giây lát rồi nói tiếp. –Vậy có thể hân ta chính là nguồn cung cấp thuốc cho quán bar này.

- Đúng vậy. –Uyên gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, tên Khai lấy cái hộp gì đó khá lớn từ tên đàn em rồi trao cho ông chủ quán bar sau đó bước đi, trong khi đó tên đàn em lấy cái va li của ông chủ quán rồi cũng bước vội ra sau theo ông chủ của mình, tôi ngược nhìn lên lầu, tên đàn em còn lại cũng lẩn vào đám đông mất hút.

- Vậy ra hân ta chính là nguồn cung cấp thuốc cho quán bar này. –Vừa nói Uyên vừa kéo tôi dậy rồi cũng bước đi theo sau.

Chiếc posche vẫn bám sát nút chiếc Ferrari. Trong xe, tôi đang đeo tai phone có dây rồi đưa cho Uyên cái tai nghe còn lại.

- Cái gì đây. –Uyên hỏi.

- Bất ngờ dành cho cô đấy, Tôi trả lời.

Trong cái tai nghe, tiếng nói phát ra rõ mồn một.

“Đém tiền lại đi”. Tiếng nói ồm ồm vang lên.

“lột sột” (âm thanh)

“đủ 50 củ thừa đại ca”. Một giọng nói trẻ.

“Được rồi”

“Làm ăn với lão ta cũng được khối tiền đấy”. Một giọng khác.

“Mày thì biết cái gì, lão ta lấy hàng của mình cũng vì có tiếng nước ngoài thôi, chúng ta lấy hàng Mỹ thì thằng nào mà chả thích, lão ta càng thu được nhiều lợi nhuận”

“Vâng, em biết rồi”

“Tony Trần có gọi điện không”

“Không thưa anh, nhưng có cuộc gọi khác em không dám nghe máy”. Tiếng nói này tôi nhận ra là tiếng của tên lái xe.

Hai chiếc ô tô vẫn bám sát nhau trên đường phố.

Tiếng nói từ tai phone vẫn phát ra đều đều.

“Mà hình như chiếc posche phía sau đang cố bám đuôi chúng ta thì phải”. Giọng tên tài xế nói.

“Mày đi chậm lại xem nó có vượt lên không”

Nghe thấy những điều đó qua tai nghe, tôi mỉm cười rồi nhấn ga vượt qua rẽ vào con đường khác mất hút để lại chiếc Ferrari một mình trên con đường vắng.

Tôi dừng xe lại bên vệ đường, kéo kính ô tô xuống rồi tập trung nghe lên cuộc nói chuyện.

“Ồn rồi, chỉ là người đi đường thôi, gọi lại số đó cho tao”

Sau một phút chờ đợi, cuối cùng cũng có tiếng nói vọng lại.

“Tao đây, mày nói gì to lên”

...

“Mày cần bao nhiêu”

...

“làm việc gì, mày nói rõ lên”

...

“Chuyện giết con Mai Thi và ông ấy tao đã đưa tiền rồi, mày nên đi xa một thời gian để mọi chuyện đã ổn thỏa. Sao sòng chấp chòn thế này. Mày còn lộ mặt ra đó nữa sao, chờ một thời gian nữa đã”

...

“Được rồi, còn tập tài liệu mật con Mai Thi đang giữ hãy cố gắng tìm ra nó”

...

“Ô kê, tối mai 7 giờ gặp tao ở cảng”

“Tút TUT TUT. Mẹ nó, tổng đài làm ăn gì mà ở trung tâm Sài Gòn thế này mà sòng cứ chấp chòn”

Sau đó là tiếng đập cửa xe và âm thanh im lặng hẳn.

Tôi liếc nhìn đồng hồ thấy đã gần 12 giờ đêm nên cũng chạy xe đưa Uyên về nhà.

- Này, sao anh có thể cài máy nghe lén trong xe hắn được vậy. –Uyên hỏi về tò mò.

Tôi mỉm cười nhớ lại chuyện lúc nãy, lúc phà hơi thuốc vào mặt tên tài xế, trong lúc hắn quay mặt qua bên kia tôi nhanh chóng gắn cái máy nghe lén nhỏ xíu nằm trong miếng sing gum anh nhai dở rồi dán chặt sát ghế xe của hắn mà hắn không nhận ra được.

Tôi ngả người ra sau nhớ lại những câu nói mà mình nghe lúc nãy. Tối mai, mình sẽ được gặp lại tên sát thủ.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Nguy hiểm cận kề

Hôm nay trời thật trong xanh, tôi đang cầm bó hoa hồng trắng trên tay tiến vào nghĩa địa, nơi vợ tôi đang nằm dưới nấm mồ đơn độc. Nếu tôi tính không sai thì hôm nay là tròn 100 ngày cô mất.

Bỏ cả việc đi bơi, công việc mà tôi không thể thiếu trong mỗi buổi sáng tôi phóng xe thật nhanh đến tiệm bán hoa trong thành phố để lựa bó hoa tươi nhất rồi chạy ra ngoại thành. Vốn công việc tất bật, tôi không thể phí thêm một giây nào nữa cả. Dừng xe trước công, thấy người bảo vệ đang quét rác tôi hỏi han vài câu rồi bước vào cổng. Nhìn thấy phần mộ của vợ mình nơi xa, tôi thanh thản bước vào.

Tùng lán sương ban mai vẫn còn rơi xuống, đọng thành hạt trên vai áo tôi. Sau khi qua một vài ngôi mộ, tôi tiến lại gần hơn ngôi mộ của vợ mình, một bó hoa đã được đặt sẵn trên mộ phần của cô. Là loại hoa hồng trắng mà cô yêu thích.

Không thể là một sự nhầm lẫn được. –Tôi thăm nhủ.

Nếu là một sự nhầm lẫn thì đó phải là hoa cúc trắng. Lẽ ra trong những dịp như thế này thì phải là hoa cúc trắng nhưng hôm nay nó lại là một bó hoa hồng trắng. Thứ hoa hồng mà cô thích nhất, thứ mà tôi phải dậy sớm để lựa những bông hoa tươi nhất để tặng cô. Tôi hơi bất ngờ vì sự xuất hiện của nó ở đây vì vốn vợ tôi đâu còn người thân nào khác.

Tôi đặt bó hoa của mình xuống rồi lấy khăn gấp cho vợ. Tôi nhìn những dòng chữ trên bia mộ, nước mắt như muốn ngưng đọng trên khóe mi. Nhớ lại từng giây phút bên nhau tôi không thể ngờ rằng tôi lại mất cô sớm như vậy. Nhìn lại bó hoa như chợt nhận ra điều gì đó tôi cảm nó lên và xem thử. Nó còn rất mới, từ bao bì cho tới độ tươi của hoa có lẽ ai đó mới đặt sáng nay và còn trước cả tôi. Tôi xem qua nhưng không thấy thấy tên người gửi hay bất cứ một cái thiệp nào. Máy loại hoa này cũng không hề có tên người bán. Tôi thất vọng đứng dậy nhưng chợt nhớ ra điều gì đó tôi lấy điện thoại của mình ra và chụp lại bó hoa từ nhiều góc độ khác nhau.

Tôi đứng dậy đi ra khỏi nghĩa trang rồi tôi bấm nút điện thoại gọi cho Uyên.

- Có gì không sao gọi tôi sớm vậy? –Tiếng Uyên còn ngái ngủ qua điện thoại.

Tôi vừa đi bộ ra xe vừa nói. –Cô có thể tìm giúp tôi một thứ được không. Ngay bây giờ thì càng tốt.

Uyên ngập dài. –Được rồi, nói đi. Gì mà khách sáo quá vậy.

- Cô có thể tìm giúp tôi một tiệm bán hoa nào có giấy gói là hình hai con chim ung ngược đầu nhau được không.

- Được rồi, tôi có hình ảnh gì không?

- Tôi sẽ gửi qua cho cô ngay bây giờ đây.

Vừa nói tôi vừa tắt máy rồi bấm gửi hình cho Uyên. Trước cổng, một ông bác già cả đang quét rác. Nét mặt tỏ vẻ khá thích thú với công việc của mình. Tôi lẩn la bắt chuyện hi vọng có thể tìm được manh mối.

- Chào bác ạ, bác có thể cho cháu hỏi một chút được không.

Người bảo vệ có vẻ không nghe thấy, ông vẫn quét qua quét lại bằng cái chổi đã cùn.

- Bác ơi. –Tôi nói to hơn.

- À, cậu gọi tôi à. –Ông quay lại. –Có gì không.

- Vâng, lúc sáng giờ bác có thấy ai thăm ngôi mộ đằng kia không ạ.

Vừa nói tôi vừa chỉ tay về phía mấy ngôi mộ nằm hướng đó. Nhìn theo tay của tôi, ông lão mắt đã yếu nên chỉ thấy một chùm mộ chi chít.

- Tôi không biết đâu. Sáng giờ tôi chỉ thấy cậu là người đầu tiên thôi.

- Bác có nhớ thêm một tí đi ạ. –Tôi van nài.

- Thật sự thì hàng ngày có đến hàng trăm người đến thăm mộ, tôi thật sự không nhớ ai cả, hôm nay tôi thấy cậu là người đầu tiên.

Tôi thất vọng. –Cảm ơn ạ.

Vừa nói tôi vừa quay mặt bước đi trong màn sương ban mai dày đặc.

***

Tôi dừng xe trước một tiệm hoa trên quận 2. Thông tin mà Uyên tìm được khá nhanh làm tôi chưa đến cơ quan đã rẽ sang hướng của tiệm hoa này. Theo thông tin Uyên tìm được thì loại lô gô hai con chim ung ngược đầu gắn sát vào nhau vốn của tiệm hoa này. Đây là tiệm hoa có thể gọi là thuộc loại trung của thành phố. Ngày nay việc kinh doanh qua mạng ngày càng phổ biến đồng nghĩa với việc các lô gô và thương hiệu của tiệm hoa này có đầy trên mạng. Đa số thường là những trang trên mạng xã hội như Facebook. Vì vậy, việc tìm ra nó không hề khó chút nào. Tôi ngược nhìn lên cái bảng hiệu trước cửa, dòng chữ tiệm hoa “Phi Ưng” kèm theo lô gô hình hai con chim ung lộn ngược quấn vào nhau trên đó. Giống hệt như cái tôi thấy trên cái bao gói hoa của vợ tôi. Căn nhà có hai tầng, có lẽ tầng trên dùng để ở còn tầng dưới để kinh doanh.

Vừa bước vào cổng trong bộ sắc phục, một cô gái trẻ đã chạy ra chào tôi ngay lập tức. Cô mặc chiếc áo trắng có in lô gô của cửa hàng.

- Vâng, chào anh ạ, không biết anh muốn mua hoa như thế nào để em tư vấn ạ?

Tôi nhìn quanh, để ý thấy quán cũng rất đông khách. Một vài nhân viên đang tư vấn cho khách ở góc khác vẻ rất nhiệt tình.

- Tôi muốn gặp quản lý.

Cô gái có vẻ hơi ngờ ngợ rồi tiếp lời. –Anh muốn gặp quản lý có việc gì không ạ.

- Tôi muốn điều tra một số việc. –Vừa nói tôi vừa nhìn thấy một loạt các bó hoa hồng trắng khắp nơi. Tôi nhận cửa hàng chỉ kinh doanh duy nhất một loại hoa này.

Phía trong, một người ăn mặc có vẻ như là quản lý, tôi tiến ngay về phía anh ta.

Thấy tôi anh ta mỉm cười, một nụ cười có thể làm hài lòng bất cứ khách hàng nào của một dân kinh doanh.

- Anh cần gì ạ?

- Anh ấy cần gặp anh đấy ạ. –Cô gái trẻ lúc trước chạy theo và nói với người thanh niên đó. Nhìn cách ăn mặc của cậu ta cũng có thể đoán được cậu ta là quản lý ở đây.

Tôi rút tấm thẻ ngành màu đỏ ra và nói.

- Tôi muốn hỏi tôi một số chuyện.

Người khách nọ thấy vậy cũng bỏ đi, chỉ còn có tôi và cậu ta.

- Tôi cũng không có nhiều thời gian lắm. Anh nói mau cho.

- Cũng được. Lúc sáng sớm nay có người nào mua loại hoa này không.

Vừa nói tôi vừa chỉ về mấy bông hoa hồng trắng.

- À, loại này hằng ngày chúng tôi bán rất nhiều. Có đến hàng chục bó như vậy được bán ra mỗi buổi sáng.

- Không, khoảng trước 5 giờ sáng có ai mua loại hoa này của cửa hàng ông không.

Người quản lý suy nghĩ đôi chút rồi nói.

- Như vậy hình như là có, sáng nay khoảng rất sớm thì có rất nhiều người đến đây lấy số nhiều nhưng có một cậu thanh niên mua một bó hoa loại này rồi ra đi rất nhanh.

- Anh ta trông thế nào? –Tôi hỏi.

Anh ta ngước lên trần nhà suy nghĩ một lúc lâu.

- Vì lúc đó rất đông khách nên tôi cũng không để ý nhưng tôi có để ý là cậu ta đi xe hơi.

- Ông có nhớ đó là loại gì không?

Anh ta lắc đầu.

- Không, tôi lo bán hoa trong này còn xe tôi ta dựng bên ngoài. Lúc đó vì anh ta khởi động xe nên đèn sáng vào tận đây nên tôi mới để ý thôi.

Tôi suy nghĩ chốc lát rồi nói. –Có phải anh ta hơi gầy, đeo kính cận không?

- Không, anh ta không đeo kính. –Người quản lý trả lời.

- Vậy anh có thể miêu tả anh ta rõ hơn có được không.

Người quản lý suy nghĩ lúc lâu rồi trả lời. –Anh ta khoảng tuổi 30, mái tóc trong rất bóng bẩy người nở nang. –Sau một vài giây im lặng, ông nói tiếp. –Thật sự thì tôi tiếp xúc với rất nhiều khách hàng một ngày, tôi không thể nhớ hết được. Anh thông cảm cho.

Sau khi trả lời câu hỏi của tôi, thấy có khách vào tôi ta nhô tay chống tiến về phía người đó kèm theo câu nói. –Xin lỗi. Tôi có khách.

Tôi bước tới cửa, cô nhân viên ban nãy đã tiếp đón tôi rất nồng nhiệt giờ đây còn lên tiếng –Chào quý khách.

Tôi quay sang phía cô ta. –Ở đây có camera theo dõi không em.

- Dạ không ạ.

- Vậy hoa ở đây có bán sỉ cho cửa hàng nào trong thành phố không.

Cô lắc đầu. –Thường thì khách trong thành phố phải tới tận đây để mua hoa hoặc giao hàng tận nơi chứ cửa hàng chúng em không bỏ sỉ cho các cửa hàng khác loại hoa này anh nhé, bên em chỉ để giá sỉ cho các tỉnh lân cận thôi anh ạ.

Tôi gật đầu rồi bước ra xe.

Vừa mới gác chân chống định bước đi, tôi nhìn qua căn nhà sát bên là một công ty nhỏ. Quá giờ hành chính mọi người đã đóng cửa ra về chỉ còn mấy tay bảo vệ đứng gác. Như nhận ra điều gì đó tôi lui xe xuống lòng đường và chạy về hướng ấy...

***

Ngồi trong chiếc posche đời cổ, Uyên và tôi đang theo sát chiếc Ferrari đen của Phạm Khải. Chúng tôi vẫn đeo tai nghe để nghe trộm từ thiết bị được gắn trong xe của hắn.

“Đại ca, chúng ta hẹn hắn ở đâu”

“Cảng Thủ Đức”

“Có cần chuẩn bị gì không ạ”

“Hay là khừ hắn luôn đi đại ca”. Một giọng nói khác.

“Câm mồm, chúng ta đã mất quá nhiều anh em rồi, điều quan trọng là lô hàng kia”

“Bí mật là nguyên tắc hàng đầu của hội, nếu hắn còn sống sẽ nguy hiểm cho hội lắm thừa đại ca”

“Tao có cách làm việc riêng của tao, không cần tụi bay phải dạy, giờ hắn đang còn được việc hơn nữa hắn là thân cận của ông ấy, đến tao còn chưa được đụng vào đâu”

“Vâng, em hiểu”

Bên ngoài bầu trời đêm quang đãng, hai chiếc xe vẫn bám sát nhau. Chiếc Ferrari bon bon chạy ra cảng rồi tiến vào cửa. Mấy cô ả đứng đường, mấy con nghiện đang thi nhau hút chích. Đây có lẽ là nơi hội tụ những thành phần ô hợp nhất của thành phố về đêm. Chiếc xe lượn lách qua những thùng container đang chờ bốc xếp, sau một vài hồi lượn qua lượn lại nó dừng lại giữa một khoảng không rộng lớn được mấy thùng container xếp lớp lên cao tạo ra như một thung lũng nhân tạo ở giữa.

Chiếc xe dừng lại trong phút chốc ba người đàn ông bước ra. Hai tên quay lại như canh gác, Khải bỏ cái va li lên đầu xe. Chờ đợi trong bóng tối ông ta lấy gói thuốc ra rồi bắt đầu phì phèo hơi thuốc mà không biết rằng trên mấy thùng container chất đến tận 20 mét chúng tôi đang nằm đó dõi theo từng động tác của hắn ta.

Một chiếc mô tô chạy nhanh đến dừng trước chiếc Ferrari, người trên xe lấy cái mũ bảo hiểm ra móc trên gương chiếu hậu rồi nhìn về phía tên Khải.

Từ trên cao, tôi có thể loáng thoáng nhìn ra tên mặt sẹo đã tấn công tôi hôm trước, vẫn mái tóc dài buông xuống phủ gần hết khuôn mặt. Hắn nói.

- Đã có tiền cho tôi chưa.

Tên Khải vẫn phì phèo hơi thuốc rồi trả lời. –Đủ 10.000 USD cho mày đây.

Hắn tiến lại lấy cái va li rồi nói. –Cảm ơn.

- Khoan đã, sau vụ này mày phải đảm bảo rồi đi cho tao.

Hắn quay lưng bỏ đi rồi nói. –Ô kê.

- Còn chuyện tập tài liệu thì sao.

- Tôi đang cố gắng tìm nó, ông cứ yên tâm, con ả đã chết thì mấy cái tài liệu đó cũng theo nó xuống mồ thôi.

- Mày làm việc phải thận trọng đấy.

Hắn đạp xe rồi quay lại nói với tên Khải. –Đúng vậy, ngài ấy dặn ông phải thận trọng đấy.

Nói đoạn hắn rẽ ga ẩn mình vào đêm đen.

Khải văng tục rồi bỏ vào xe.

Chiếc Ferrari dần lặn bánh vào bóng đêm.

“Mẹ nó. Không có ông ấy nâng đỡ tối nay tao cho xuống mồ rồi”. Giọng Khải vẫn đều đặn phát ra từ tai nghe.

“Đề nó tìm ra tập tài liệu đã rồi em cho nó đi Tây Thiên cho đại ca” –Tên đàn em nói.

“Đúng đấy, khi nào hết giá trị lợi dụng rồi chúng ta sẽ cho nó câm luôn, ngài ấy có nói gì thì chúng ta viện cớ là vì nguyên tắc hoạt động của tổ chức là bí mật nên phải thôi trừng”

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên. Giọng tên tài xế. “Ngài Toni đang gọi thưa đại ca”

“Tôi nghe đây”. Khải nói.

“...”

- Sóng yếu quá, tôi nói tôi nghe không rõ.

“...”

“Tập tài liệu tôi đã giao cho thằng thợ tìm rồi, có gì tôi báo tôi sau”

“...” –Tiếng nói từ trong điện thoại vọng lại.

“Tôi đang tìm” –Khải nói.

-“Tôi biết rồi, mà ông nói to lên” –Khải hét to.

“Tôi đang ở trong nội thành, dạo này sóng yếu quá”

Sau một vài phút im lặng tiếng nói trong điện thoại lại vang lên.

“...”

“Phải không đấy, mẹ nó, tụi bay tìm xem có máy nghe lén nào không”

Có tiếng xe thắng gấp, trong phút chốc có tiếng ồn ào.

“Đại ca xem này, một băng kẹo cao su có gắn chip”

“Mẹ nó, cóm bắt đầu để ý ta rồi”

RÈ RÈ RÈ.

***

Tôi và Uyên rút cái tai nghe ra khỏi vành tai, máy nghe lén đã bị phát hiện. Lúc này trong cái tai nghe chỉ là âm thtôi rè rè do mất sóng.

Chiếc xe vẫn lao vun vút trong ánh đèn bám theo chiếc mô tô của tên sát thủ. Với đường xá đông đúc như thế này rất khó để phát hiện một chiếc xe đang cố bám theo mình phía sau. Chiếc mô tô lạng lách qua nhiều cung đường rồi rẽ vào con đường khác. Con đường hoàn toàn vắng tanh không người với những căn biệt thự hạng cao sang.

Dừng trước một căn nhà. Hấn đứng xuống mở cửa bước vào trong rồi mất hút trong bóng tối.

Chiếc posche nằm cách cổng không xa. Trên xe Uyên và tôi vẫn theo dõi căn nhà một cách chăm chú.

- Cô định thế nào? –Tôi hỏi.

Uyên nhún vai. – Bây giờ chúng ta sẽ ngồi chờ lực lượng tiếp viện đến rồi bắt hấn. Nhanh thôi. Tôi đã gọi rồi.

- Hoi lâu đấy, tôi chờ hấn lâu lắm rồi.

- Kiên nhẫn đi.

Tôi kéo ô kính xe xuống nhìn cho rõ hơn. –Lỡ đâu hấn phát hiện chúng ta thì sao, hay là tôi và cô xông vào bắt hấn đi.

- Anh có súng không. –Uyên hỏi.

Tôi lắc đầu.

- Tôi cũng không.

- Nhưng chúng ta sẽ bắt hắn bằng tay không. –Tôi nói và đưa đôi tay lực lưỡng của mình ra. –Chúng ta có hai người cơ mà.

- Hắn không đơn giản chỉ có một mình đâu.

- Ý cô là...

Uyên hất mặt qua hàng rào, theo hướng nhìn, tôi thấy con chó lớn đang nằm trước nhà, mắt nhìn xung quanh như đang dò xét chúng tôi. Một con chó khá lớn.

- Giống chó này rất to, có thể là giống bec giê Đức lai với gì đó, nếu nó đã qua huấn luyện thì với tay không chúng ta không địch lại hắn đâu.

Tôi im lặng tiếp tục theo dõi căn nhà. Uyên nói đúng, hôm trước chính tôi còn bị ăn một cước của hắn thì hôm nay với một con chó Tây cao lớn chắc gì tôi và cô đã là đối thủ của hắn.

Ngồi im lặng trong xe, bỗng điện thoại của tôi đổ chuông, màn hình hiện lên người gọi là thiếu tá Trà, Tôi xoay cái đồng hồ ra ánh sáng, tôi nhận thấy đã gần 10 giờ đêm không biết ông Trà gọi tôi có chuyện gì không nhỉ.

Tôi nhấn nút nghe rồi trả lời.

- A lô, tôi nghe đây.

Giọng ông Trà vang lên bên kia đầu dây.

- Tôi có thông tin muốn báo với cậu. Hôm trước chúng tôi thấy Sơn đã vào cấm địa cùng em gái cậu ta.

- Tôi biết rồi, mà ông gọi tôi giờ này chắc phải có chuyện quan trọng lắm? –Tôi hỏi.

- Chuyện này không quan trọng sao?

- Ý tôi là quan trọng hơn nữa cơ. –Tính dài dòng của ông ta làm tôi muốn cáu gắt.

- Được rồi, mấy ngày hôm nay chúng tôi đã mất dấu Sơn.

- Mất dấu? –Tôi nói lớn.

- Đúng vậy, mấy ngày hôm nay Sơn ra ngoài sau đó không về nhà cho đến tận đầu hôm nay mới thấy cậu ta về lại.

- Thế ông có cho người theo dõi cậu ta không.

- Tôi không... Vì cậu đã bảo không cần theo sát...

Tôi trả lời qua loa rồi định cúp máy nhưng ông ta ngăn lại.

- Khoan đã, tôi nghĩ tôi nên bắt cậu ta ngay lập tức không thì...

- Không cần đâu. –Tôi nói qua điện thoại. –Ông không cần theo dõi cậu ta nữa.

Ông ta im lặng suy nghĩ trong thoáng chốc. –Như vậy sẽ để mất một nghi phạm đấy.

- Không cần đâu, tin tôi đi. –Tôi thuyết phục.

- Được rồi.

Ông tắt máy với vẻ không hài lòng với quyết định của tôi nhưng ông ta vẫn làm theo như vậy, không phải vì tuân theo mệnh lệnh của tôi mà là vì ông ta tin tưởng ở tôi.

Tôi quay sang kể lại cho Uyên về nội dung của cuộc đàm thoại.

- Vậy ư, có cần bắt cậu ta lại không? Uyên hỏi.

- Không đâu. –Tôi nói.

- Tại sao?

- Tôi hiểu mọi chuyện rồi.

Tôi nói rồi nhìn về phía căn nhà của tên mặt sẹo, căn nhà hầu như tắt điện tối mù. Tôi nhìn qua căn nhà bên cạnh, đèn vẫn sáng. Tôi nói lớn.

- Này, căn nhà tắt điện bao lâu rồi.

- Khoảng hơn 5 phút, từ khi anh bắt đầu nghe điện thoại.

Tôi hét lớn. –Sao cô không nói với tôi, có gì đó rất bất thường.

- Chắc hẳn chỉ đi ngủ thôi.

- Không thể nào, nếu đi ngủ hẳn không tắt đèn tối một cách bất thường như vậy. Cả đèn trước cổng cũng chẳng sáng, đèn ngủ cũng không.

Tôi mở cửa định bước ra nhưng Uyên đã nắm tay tôi lại.

- Hãy chờ đồng đội tới.

- Không được, bây giờ đang không phải giờ hành chính, còn phải xin lệnh bắt của cấp trên rồi điều động toàn đội nữa nên rất lâu. Ta phải hành động kéo lờ.

Vừa nói tôi vừa đẩy tay Uyên ra chạy nhanh về phía cổng.

Con chó thấy tôi phía trước cũng nhảy ra vồ lên, tôi lui lại. Một mùi khí ga nồng nặc rồi tiếp đó một ánh sáng nhỏ lóe lên trong nhà rồi lan ra toàn bộ căn nhà. Ngón lửa áp sát vào mặt tôi rồi một cái nóng lan tỏa khắp người tôi.

Tiếp đó một lực ép như kéo tôi bay mạnh ra sau, rất nhanh tôi thấy mình lơ lửng trên không, trong khoảnh khắc ấy tôi thấy Uyên dường như đang chạy tới nhưng cũng bị bắn ra xa. Khoảng cách của Uyên an toàn hơn tôi. Rồi tôi thấy đầu mình đập mạnh xuống mặt đường, đôi mắt tôi mờ hẳn.

Tôi nghe thấy tiếng Uyên đang cố lay tôi dậy, tưởng tượng ra cô đang lau từng đường máu trên mặt mình. Tiếng còi xe cứu thương và xe cấp cứu hòa lẫn vào nhau làm tôi không thể phân biệt được. Tôi cố mở mắt nhưng bất lực, tất cả chỉ diễn ra trong vài giây ngắn ngủi. Tôi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thoát chết trong gang tăt

Tôi cố gắng mở mắt ra nhưng không thể, đôi mắt mình nặng trĩu.

Rồi tôi cố gắng mở thật mạnh ra một lần nữa, qua khe mắt hẹp tôi thấy Mai Thi đang ngồi đó nhìn mình. –Anh có thấy đau không. –Tiếng cô hỏi.

Tôi cảm nhận thấy toàn thân mình đau nhức, đầu thì đau như búa bổ. Tôi nói. –Đau. Mai Thi.

Rồi tôi thấy mấy bóng áo trắng bước vào. Họ rất đông, họ cố kéo hai mí mắt của tôi ra thật to rồi rọi ánh sáng vào nó. –Không có gì nguy hiểm cả. Anh ta cần được nghỉ ngơi, cho anh ta một liều an thần đi.

Những lời nói đó còn vang vọng trong tâm trí tôi. Rồi một cảm giác nhói đau nơi bắp tay. Tôi thấy hai mí mắt mình trĩu nặng. Một cảm giác mệt mỏi bao trùm khắp cơ thể và tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi lượng thuốc ngủ hết tác dụng, tôi cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tôi từ từ mở mắt ra. Cô vẫn ngồi đó giương đôi mắt nhìn tôi. –Mai Thi, tôi gọi nhỏ.

Cô vội đến bên tôi và đỡ tôi ngồi dậy. Trên chiếc giường của bệnh viện, tôi đưa tay lên má cô, vuốt nhẹ nó. Rồi tôi vuốt tóc cô ra sau. Chợt hình bóng cô như nhòa đi. Tôi lắc mạnh cái đầu cho tỉnh táo.

Uyên đang ngồi trước mặt tôi, tôi vội rút tay lại.

Chỉ là ảo giác.

- Xin lỗi, tôi đang ở đâu đây. –Tôi hỏi.

- Bệnh viện quân y. –Uyên đứng dậy trả lời.

Tôi dựa người vào thành giường. – Tôi ngất đi được bao lâu rồi.

- Tôi qua đến tối nay với một liều thuốc ngủ.

Tôi giờ tay lên sờ đầu mình, bên trên là một cục rất lớn bao quanh đầu tôi.

- Tôi đã bị gì vậy, là bom sao.

- Không. –Cô trả lời. –Là một vụ nổ ga.

Tôi bắt đầu nhớ lại cái mùi ga mà mình đã ngửi thấy trước cửa nhà hân.

- Vậy mọi chuyện rốt cuộc là thế nào.

- Bên phòng cháy chữa cháy đã tìm ra nguyên nhân, điện bị chập và gây cháy hai bình ga trong nhà bếp. Đường như đây là một vụ sắp xếp...

- Khoan đã, hân chết rồi sao. –Tôi cắt ngang lời cô.

- Không hề, tôi đã bảo đây là một vụ sắp xếp rồi mà. Bên phòng cháy vừa mới gửi báo cáo cho tôi xong.

- Vậy mọi chuyện là thế nào, cô nói mau đi. –Tôi nôn nóng.

- Như anh biết đấy, tên Khai đã biết chúng ta nghe lén hân và đã thông báo cho tên sát thủ. Và chúng ta mắc sai lầm ở một điểm.

- Điểm gì? Tôi hỏi.

- Tất cả các căn nhà ở trên tuyến đường đó đều có hai mặt tiền, mặt sau là một con đường nhỏ nên thông thường người ta thường xây hai cửa. Hân đã phát hiện ra chúng ta. Đêm đó, hân xả hết bình ga còn lại trong bếp và cả bình ga dự phòng. Sau đó lên ra ngoài bằng cửa sau và ngắt cầu dao điện.

- Để làm gì? –Tôi có vẻ nôn nóng. Tôi dường như không còn tâm trạng để suy luận nữa.

- Tôi đang nói. –Uyên cau gắt. –sau đó hân lên vào nhà lại và dùng một sợi dây đồng nối hai chấu phích cắm của cái tủ lạnh dưới nhà bếp lại rồi cắm vào ổ cắm. Rồi hân lên ra ngoài một lần nữa sau đó đóng cầu dao lại. Mạch bị chập tạo ra tia lửa điện và gây ra một vụ nổ kinh hoàng.

- Có thiệt hại về người không?

- Căn nhà kế bên bị sập làm chết hai vợ chồng, rất may đó không phải là bom nên anh chỉ bị sức ép làm đập đầu xuống đường mà thôi.

Tôi bắt đầu thất vọng, vừa mới theo dõi được hân và tìm ra nơi ở của hân mà đã mất dấu nhanh như vậy.

- Anh còn sống là may rồi. Giờ tôi đưa anh đi chụp CT đã.

- Khoan đã, tôi muốn biết một vài điều.

- Vừa đi vừa nói. –Nói đoạn Uyên dịu tôi ngồi vào chiếc xe lăn và đẩy đi.

- Con chó thế nào. –Tôi hỏi khi đang được cô đẩy đi.

- Đang ở trung tâm huấn luyện chó của cảnh sát. Con chó này đã qua huấn luyện.

- Tôi nghĩ cô nên lấy máu của nó đi xét nghiệm cấp tốc.

- Tôi đã làm rồi. Và đang chờ kết quả.

Tôi bắt đầu nghĩ tới những vật chứng trong căn nhà. –Vậy còn căn nhà, có thu được gì không.

- Căn nhà không còn gì cả, hân rất liều lĩnh và thông minh. Chỉ thu được tro tàn sau vụ nổ mà thôi.

Tôi im lặng suy nghĩ hồi lâu rồi nói.

- Trong lúc tôi hôn mê có tin gì mới không?

- Về Toni Trần, theo tin tức từ Mr Smith thì ông ta là một công dân gương mẫu, không hề có một hành vi phạm pháp kể cả một vé phạt giao thông. Ông ta có công ty con ở Việt Nam và rất hay nhập khẩu hàng từ nước ngoài về đây. Vì quen biết rộng nên ông ta rất được ưu tiên.–Vẫn tiếp tục đẩy tôi đi. Cô nói. –Ông ta sắp hết hạn visa ở Việt Nam, 3 ngày nữa là sẽ về nước. Nếu không tìm ra được bằng chứng chứng tỏ ông ta có dính líu tới hội Tứ Hải trước ngày ông ta về nước coi như chúng ta xong.

Tôi nhớ lại đến nạn nhân Dương Thành Văn, ắt hẳn phải có một mối liên hệ nào giữa hai người này. – Cô có nghĩ ông Văn hay thường xuyên đi Mỹ là vì

hắn ta không?

- Có thể lắm. Đây chính là lí do anh bảo ông Trà không cần bắt người sao?

Tôi im lặng không nói, dồn mọi suy nghĩ vào các mắt xích, bỗng tôi thấy đầu đau nhói nên không suy nghĩ thêm gì nữa. Uyên nói tiếp.

- Đội mật mã đã tìm ra được mấy kí hiệu đó, nhưng vẫn chưa giải ra được.

- Ý nghĩa gì? –Tôi hỏi.

- Nhưng tất cả anh đều biết rồi, như thằng nhóc đã nói, các chữ cái có thể là các quân bài, họ đang xem xét tiếp. Điều này cho thấy là có thể thằng nhóc đang đi đúng hướng.

Ca hai cùng im lặng bước vào phòng chụp CT.

***

Tôi đang ngồi trên bộ ghế sa lon trong phòng khách ngắm cảnh Sài Thành lúc hoàng hôn. Ở góc độ này tôi chỉ có thể nhìn được hoàng hôn mà không nhìn thấy ánh bình minh, nhưng tôi luôn tự hào về điều đó. Hoàng hôn không được mọi người yêu thích như bình minh nhưng tôi thì ngược lại. Với tôi, nó chính là nguồn động lực mạnh mẽ nhất thúc đẩy con người đứng lên đối mặt với thực tại. Khi hoàng hôn buông xuống cũng là lúc mặt trời sắp tắt hẳn sau một ngày dài và lúc đó mặt trời sẽ cố gắng vuron những tia nắng đỏ chói cuối cùng để chiếu rọi cho bầu trời. Dù đã sắp lụi tàn nhưng sức sống của nó còn mãnh liệt hơn bao giờ hết. Con người cũng vậy, đã sống thì phải có nghị lực. Đừng bao giờ bỏ cuộc trước bất cứ việc gì. Dù chỉ còn chút hi vọng cuối cùng cũng phải đứng lên cho bằng được.

Tuy chỉ ở bệnh viện có một ngày nhưng tôi đòi về bằng được. Tôi vốn không thích nơi đây cho lắm, chỉ khi bắt buộc đi tôi mới nán lại mà thôi. Sau cái chết của Hồng Vân tôi mắc chứng sợ bệnh viện, sợ thấy một màu trắng toát từ con người cho đến vật dụng. Một cảm giác giống như một người sợ không gian hẹp bước vào thang máy.

Chuông điện thoại reo vang bài “until you” cắt ngang dòng suy nghĩ. Tôi liếc nhìn màn hình thấy Uyên đang gọi cho mình.

Tôi bắt máy. –Tôi nghe đây.

- Đã có kết quả chụp CT rồi. –Tiếng Uyên vang lên trong điện thoại. –Anh không bị sao cả.

Tôi cầm cái điện thoại tiến về phía bức cửa kính. –Cảm ơn cô.

- Tôi đã điều tra được chủ nhân căn nhà tên sát thủ đang ở là của một người ẩn danh nhưng sau đó là của Toni Trần.

- Vậy ư. Có nên bắt ông ta không? –Tôi hỏi.

- Không nên, như vậy sẽ đánh rán động cơ. Tôi đang cố gắng tìm người ẩn danh đó.

Tôi ậm ừ. Uyên nói tiếp. –Có vẻ như đã tìm được người ẩn danh rồi, anh mở máy tính lên đi tôi gửi mail qua.

Uyên tiếp lời. –Máu của con chó của tên mặt sẹo hoàn toàn trùng khớp với vết máu thu được trên con dao của ông Văn.

Tôi mỉm cười như đắc thắng. Tôi tắt máy điện thoại rồi tiến về phía máy tính. Mở mail lên tôi nhận được một tệp mới gửi từ Uyên. Kích vào đường dẫn là một hồ sơ về người ẩn danh vừa mới được tìm ra.

Bên góc trái hiện lên tấm hình nền của ông ta, một tấm hình thẻ có lẽ chụp từ rất lâu nên đã cũ kĩ. Một người khá bặm trợn, trán nhô cao và lông mày rất rậm. Ông ta tên Trần Thành. Sinh năm 1955 tại Bình Thuận, từng tham gia kháng chiến chống Mỹ. Sau năm 75 được điều về công tác tại binh đoàn bộ đội đặc công 429. Những điểm khác không có gì đặc sắc nên tôi lướt qua trong phút chốc. Năm 1980, dính nghi án kinh doanh ma túy trong quân ngũ nhưng có người nhận tội thay nên được cho giải ngũ sớm.

Từ năm 80 bắt đầu hoạt động tại thành phố Hồ Chí Minh, nhiều lần bị nghi ngờ dính líu đến các băng đảng ma túy nhưng không có bằng chứng buộc tội. Tới những năm 95 cho tới nay không xác định rõ ở đâu và làm những gì.

Tôi bắt đầu suy nghĩ về người này, phải chăng hắn ta chính là một trong tứ đại thiên vương, người đào tạo nên tên sát thủ. Hắn có nhiều đặc điểm khá phù hợp. Xuất thân từ quân ngũ, ẩn mình trong bóng tối. Chỉ có một đặc công chuyên nghiệp mới đào tạo ra những tên sát thủ máu lạnh và hành động khá chuyên nghiệp như vậy.

Tôi kéo chuột xuống phía dưới, căn nhà được bán cho Tony Trần vào năm 1995 trước khi hắn mất tích, một sự trùng hợp khá ngẫu nhiên khi hắn có mối liên hệ với Tony Trần.

Tiếp theo là những nội dung không liên quan, tôi tắt máy tính và đứng dậy tiến về cái ghế sofa giữa nhà để suy ngẫm. Bỗng thấy đầu óc hơi quay cuồng tôi châm điếu craven trên bàn rồi phả từng hơi vào không khí. Thuốc là như một chất kích thích mạnh mẽ làm con đầu như giảm hẳn và tạo hưng phấn cho bộ não. Tôi bắt đầu nhớ lại những thông tin Uyên vừa mới nói.

Qua con dao được nạn nhân Dương Thành Văn sử dụng trước khi chết có thể suy luận ra được hẳn chính là kẻ đã giết chết ông Văn thông qua sử dụng con chó đó để tạo ra con chó săn trong truyền thuyết của gia đình Sơn.

Bỗng nhiên tiếng điện thoại reo vang cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi đập đầu thuốc vào cái gác tàn rồi bắt máy.

- Anh làm gì mà tắt máy nhanh vậy hả. –Tiếng Uyên hét lớn ở đầu dây bên kia.

- Xin lỗi. –Tôi nhẹ giọng.

-Tôi muốn hỏi là anh có nghĩ người đứng sau mà tên Khải gọi là ngài ấy chính là Toni Trần không.

- Không phải đâu. –Tôi đính chính. –Cô nhớ lại xem. Lúc đó khi Toni Trần gọi tới tên tài xế rõ ràng báo là ông Tony đang gọi còn khi nhắc đến người kia thì tên Khải lại kêu ngài ấy trong rất kính nể. Tôi nghĩ ngài ấy mà hẳn gọi chính là người tên Trần Thành mà cô vừa mới gửi hồ sơ qua cho tôi.

Uyên suy nghĩ đôi chút rồi nói. –Có lí. Còn về lô hàng và các tài liệu đó, anh nghĩ nó đang nằm ở đâu và tập tài liệu đó chứa nội dung gì.

- Cái đó tôi nghĩ cô không nên hỏi tôi. –Tôi nói. –Đã đến lúc cô nên tung ra quân bài cuối cùng của mình rồi đấy.

- Ý anh là... Tôi không hiểu. –Uyên tỏ vẻ lúng túng.

- Nội gián, tay trong, người đã cung cấp cho cô nhiều thông tin như vậy đâu rồi, sao tôi không thấy cô sử dụng hẳn ta nữa.

- Anh ta đã mất liên lạc hoàn toàn rồi. Có lẽ đã bị giết rồi cũng nên.

Tôi ngả người ra sau ghế mỉm cười rồi nói tiếp. –Có lẽ chúng ta nên chú ý tới Trần Thành, hẳn ta sẽ là một mắt xích quan trọng đấy. Lô hàng đang mất mà chúng chưa tìm ra cộng với lực đực trong nội bộ có lẽ sẽ để lại nhiều hậu quả nghiêm trọng trong hội. Chắc chắn trong thời gian này những kẻ cầm đầu sẽ lộ diện. Thời cơ sắp đến rồi.

Tôi trả lời rồi cúp máy. Nhìn vào không gian sâu thẳm, tôi mỉm cười đắc thắng.

***

Mặt trời đã ngã về tây cách đây vài tiếng đồng hồ. Dòng người ra đường cũng thưa thớt hẳn. Trong căn phòng bảo vệ, hai người mặc áo màu xanh trên bắp tay còn quần băng màu đỏ ghi dòng chữ “BAO VỆ” đang ngồi quay quần lại với nhau. Họ chuyển tay nhau li rượu rồi uống cạn. Một người bảo vệ nói.

- Hôm giờ ông có gặp con nhỏ đó chưa, nó chết thế mà thiêng ông ạ. Mấy tay hôm qua cũng gặp phải mà muốn tề ra cả quần.

- Ôi trời, bọn nó đồn bậy bạ rồi muốn xin nghỉ việc đó mà. Tôi nghe nói bọn nó muốn nghỉ từ lâu rồi.

Vừa nói ông ta vừa nhấp li rượu.

- Tôi nghĩ bọn nó nói thật đấy. Từ ngày con nhỏ chết đến cái bàn của nó còn không ai dám dọn dẹp nữa là, có hôm tay tổng biên tập về khuya cũng gặp phải nó. Thế là không ai dám đụng vào bàn làm việc của nó nữa ông ạ.

- Thật vậy sao. Mà sao gia đình con nhỏ đâu không thấy ai tới dọn dẹp đem về hết vậy.

- Ui trời, con bé mồ côi cha mẹ, nghe nói chồng nó là nghi phạm giết nó bị bắt ngay trong đêm thì ai mà dẹp nữa.

Nói đoạn ông bảo vệ nhìn ra phía cửa phòng, ông nói. –Thôi, nói nữa tối nay tôi với ông gặp nữa thì khổ.

Nói đoạn ông ta uống hết li rượu rồi đứng dậy đi vệ sinh.

Ngồi trong phòng một mình, thấy một bóng đen lướt ngang qua cửa sổ, ông bảo vệ thoáng cảm thấy hoảng sợ rồi đứng dậy ra ngoài xem thử.

- Đây, ai vậy.

Một bóng đen quay mặt lại làm ông giật mình. Một con người cao lớn với cái đầu tóc rối xù che gần hết khuôn mặt.

- Cậu là ai. –Ông bảo vệ hét lớn.

Người đàn ông không nói gì. Anh ta tiến tới phía ông bảo vệ rồi chụp đầu ông đập mạnh vào tường, ông bảo vệ ngã xuống bên vũng máu rồi bất tỉnh.

Ông bảo vệ còn lại từ trong chạy ra. Chưa kịp lên tiếng đã nghe một âm thanh “Rẹt”. Cả người ông tê rần lên vì điện giật rồi ngã xuống.

Cắt cái kim điện vào túi, tên sát thủ nhìn lên tòa nhà hai tầng. Hắn lấy chùm chìa khóa dưới thắt lưng người bảo vệ rồi tiến vào trong tòa nhà.

Cầm cái đèn pin nhỏ trong tay, hắn rọi khắp các bàn làm việc trên tầng hai. Hắn tìm từng bàn một, cuối cùng hắn thấy dòng chữ Nguyễn Thị Mai Thi trên

cái bàn đã phủ đầy bụi. Hắn đi về hướng đó rồi lục tìm khắp bàn. Hắn lục từng trang giấy nhỏ.

Nhìn xuống dưới học bàn, hắn thấy một ngăn đã bị khóa.

Hắn ngậm cái đèn pin vào miệng sau đó lôi từ trong túi ra hai thanh sắt rồi nhét vào. Một tay xoay một tay đẩy từng chiếc lấy lên, cuối cùng hắn xoay cái ổ khóa một góc 90 độ rồi kéo chiếc học bàn ra.

Bên ngoài tập tài liệu có ghi chữ “mật”. Hắn lấy tập tài liệu để trên bàn rồi lật ra trang đầu tiên. Trang giấy có vẽ hình chữ thập, bốn đầu có dấu mũi tên chỉ ra bốn hướng.

Hắn mỉm cười như thỏa mãn lật trang tiếp theo. Trắng tinh.

Hắn cảm thấy thất vọng. Hắn lật thật nhanh ra những trang tiếp theo. Tất cả đều là giấy trắng. Hắn điên cuồng đứng dậy đập đổ cái bàn.

Con tức giận đang đến cao trào làm cái thọc trên má đỏ ửng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Giải mã

Một tên tội phạm truy nã đã lẫn trốn xuống Vũng Tàu. Hôm nay, tôi phối hợp cùng với đội cảnh sát truy bắt tội phạm truy nã cùng nhau hợp tác để truy bắt hắn. Vốn tôi được mời đi lần này bởi vì tôi là người đã bắt hắn trong một vụ án mạng mà hắn gây ra tại thành phố Hồ Chí Minh.

Sau khi ra tù, hắn tiếp tục gây án và bốc hơi ngay tức khắc. Cảnh sát nhanh chóng khoanh vùng được nghi phạm và xác định thủ phạm là hắn, một con người từng có nhiều tiền án tiền sự về tội cướp của giết người. Am hiểu tường tận về con người và gia cảnh hắn, Tôi nhanh chóng tham gia chiến dịch truy bắt. Các trinh sát nhận được tin hắn ta đang lẫn trốn tại quê nhà nên nhanh chóng triển khai lực lượng vây bắt.

Phối hợp với công an thành phố Vũng Tàu. Các trinh sát đã xác định được vị trí của hắn. Hiện hắn đang lẫn trốn tại một nhà nghỉ trong thành phố.

Một lực lượng cảnh sát đẩy gậy leo tường lên tầng hai và một lực lượng ập vào phía cửa chính nhưng không ai ngờ rằng hắn đang có con tin.

Hắn đã gọi một ả đào trong đường dây gái gọi vào để thỏa mãn dục vọng. Thế nhưng khi cảnh sát ập vào cô ta lại là lá chắn cho hắn.

Sau một hồi thuyết phục không làm hắn lay động, một cảnh sát cơ động phía sau lưng hắn đã trèo lên bằng cách đẩy gậy đã phá cửa kính xông vào.

Quá bất ngờ vì có người phía sau, hắn không kịp trở tay. Tôi xông lên cầm lấy con dao rồi kéo con tin ra, các chiến sĩ đồng thời ập tới bắt lấy hắn. Và một chiếc bốn bánh đang chờ sẵn đưa hắn về trại giam ngay lập tức.

Sau khi xong việc, tôi không về cùng các đồng nghiệp mà đến thăm một nơi. Nơi vợ tôi đã từng sống và lớn lên. Một nhà thờ lớn kiêm luôn nhiệm vụ nuôi dạy các trẻ mồ côi nằm trong trung tâm thành phố Vũng Tàu. Nơi mà tôi chưa được một lần ghé thăm.

Lần tìm theo địa chỉ tôi đến trước một nhà thờ lớn được bao bọc xung quanh bởi những bức tường khá cao.

Ở đây như một trại trẻ mồ côi cỡ nhỏ có vốn đầu tư ở nước ngoài. Đa số trẻ em ở đây lớn lên đều buộc phải theo đạo. Vì vậy, nhìn bề ngoài có thể thấy đây như là một hành động từ thiện nhưng bên trong lại là một hành động lôi kéo người theo đạo của giáo hội tin lành. Đây là một giáo hội tin lành chứ không phải thiên chúa giáo.

Dừng xe trước cổng. Tôi tiến lại ngay trước cửa người bảo vệ rồi lấy gói Craven ra mời ông ta.

- Vâng cảm ơn.

Ông ta rút điếu thuốc. Tôi lấy bật lửa mời thuốc cho ông ta xong sau đó mới tới lượt mình.

- Bác làm ở đây lâu chưa? –Tôi hỏi.

- Cũng đã được 10 năm rồi. –Ông ta phì phèo hơi thuốc.

Nếu chỉ mới 10 năm chắc ông ta sẽ không gặp được vợ tôi, vì cô đã rời khỏi đây khi đủ 18 tuổi rồi. Nhưng biết đâu được có thể vợ tôi thường xuyên về đây, tôi thử vận may.

- Bác có biết cô gái này không. –Vừa nói tôi vừa lấy tấm ảnh của vợ mình ra.

Sau một hồi ngắm nghía bức ảnh, ông nói. –Cô gái này mấy tháng trước có tới đây. Tôi rất nhớ vì lúc đó cô ấy rất vội vã còn làm rơi cả cái thẻ chứng minh thư. Tôi chờ cô ấy ra khỏi cổng rồi trả lại cô ấy còn hậu tạ tiền uống nước nữa nhưng tôi từ chối không nhận.

- Vậy ạ. –Tôi suy nghĩ. –Cô ấy rất vội vã sao ạ.

Ông lão không cần suy nghĩ trả lời rất nhanh. –Đúng vậy, cô ấy cứ ngó tới ngó lui như sợ người ta theo dõi rồi đi rất nhanh. Mà cậu hỏi có việc gì không?

Vốn thường phải nói dối để lừa mấy tên tội phạm vào bẫy, tôi trả lời ngay.

- Dạ, cô ấy vốn là bạn học của cháu nhưng mấy ngày gần đây mắt tích không rõ lý do nên cháu tìm giúp thôi ạ.

Ông lão bảo vệ đã già, ông rút điều thuốc rồi nói. –Con bé mắt tích khi nào?

- Dạ, ba tháng trước ạ.

- Vậy thì có thể tôi không giúp được gì rồi, vì cô ấy đến đây cũng phải 5 hay 6 tháng trước gì đó.

- Vâng cảm ơn bác ạ. –Tôi rút hơi thuốc rồi nói. –Bác có biết cô ấy đến đây làm gì không ạ?

Ông lão nhìn vào trong nhà thờ rồi trả lời. –Có thể đến để gặp các sư, thường thì các đứa bé lớn lên ở đây sau khi trưởng thành đều quay lại thăm các sư cả.

- Vậy các sư ở đâu vậy bác?

Ông lão nhìn đồng hồ rồi chỉ tay vào sau nhà thờ. –Thường thì giờ này các sư ở trong khu nhà quản lý phía sau nhà thờ đấy.

- Cảm ơn bác.

Biết ông không thể giúp gì hơn, tôi vút điều thuốc đang hút dở xuống đất rồi đi thẳng vào trong.

Đi ngang qua nhà thờ, tôi thấy nhiều đứa trẻ đang đứng bên trong chuẩn bị làm lễ gì đó dưới sự chỉ đạo của một vị sư đứng tuổi.

Tôi đi thẳng ra sau. Một loạt phòng ngủ và nhà ăn, có lẽ nơi đây là nơi sinh hoạt của mấy đứa trẻ này.

Tôi tiến vào căn phòng đầu tiên mà tôi nghĩ là phòng quản lý. Bên trong, ba người phụ nữ lớn tuổi trong bộ quần áo của tu viện đang ngồi trước bàn làm việc. Tôi tiến lại người phụ nữ trung niên ngồi ở giữa.

- Chào sư.

- Chào con, mời con ngồi. –Vừa nói bà vừa chỉ vào cái ghế đặt trước mặt.

Tôi ngồi xuống.

- Không biết con tìm ai?

- Con tìm người quản lý trẻ mồ côi ở đây thưa sư? –Tôi tỏ vẻ điềm đạm.

- Là ta đây. –Bà nói và lấy tay chỉ vào ngực mình. –Con tìm ta có việc gì?

- Con tìm sư vì một người. – Tôi lấy tấm ảnh vợ anh trong túi áo. –Thưa sư, con muốn biết về người này ạ?

- Ta là người quản lý chính ở đây, nhưng nếu con muốn biết tường tận về cô gái này, ta có thể giúp con. –Cô gái này tên là gì?

- Mai Thi, thưa sư. Cô ấy sinh năm 1986. Nguyễn Thị Mai Thi thưa sư. –Tôi nói với vẻ hơi nóng vội.

- Con chờ ta một chút.

Bà quay về cái máy tính để trước mặt rồi tra cứu gì đó. Tôi thấy trong lòng nóng như lửa đốt khi phải chờ đợi. Với tôi, chờ đợi như vậy là quá đủ rồi. Đang mãi suy ngẫm về cô, tiếng bà làm tôi giật mình.

- Tìm ra rồi, nếu con muốn biết về cô ấy thì đi theo ta.

Nói đoạn bà đứng dậy bước đi, tôi cũng bước theo sau. Đi qua mấy căn phòng ngủ tập thể nhỏ, tôi thấy nơi đây giống kí túc xá mà mình đã từng học tại học viện cảnh sát.

Qua gian nhà này, một gian nhà khá lớn hiện ra. Tôi nhận ra đây là các phòng học. Đi qua các phòng học, mỗi phòng là một sơ đang giảng dạy cho khoảng 20 đến 25 em học sinh.

Bỗng sơ dừng lại và đứng trước một căn phòng nhỏ. Một người phụ nữ khác trong trang phục tu sĩ đang tiến về phía chúng tôi. Bà nhìn cũng hàng năm mươi tuổi, khuôn mặt già để lộ nhiều nếp nhăn.

- Chào sơ. –Người phụ nữ nói.

Sơ gật đầu rồi quay lại nói với tôi.

- Ở đây, mỗi sơ quản lý một vài đứa trẻ, vì vậy nếu con muốn biết rõ hơn thì hãy hỏi sơ Thủy đây. –Vừa nói bà vừa chỉ vào người phụ nữ. –Sơ là người quản lý của Mai Thi.

Nói đoạn bà quay sang sơ Thủy. – Cậu thanh niên này muốn hỏi về Mai Thi, sơ hãy tiếp chuyện cậu ấy nhé. –Nói rồi bà quay đi.

- Chào sơ. –Tôi nói.

- Chào con! Chúng ta ra ngoài đi.

Vừa nói tôi bước ra ngoài theo sau sơ và đi dạo trước sân lớp học. Trước khi đi sơ còn không quên dặn dò mấy đứa nhỏ phải giữ trật tự trong lớp.

- Không biết con tìm ta có chuyện gì? –Vừa sải bước trên sân sơ vừa nói.

- Con là chồng của Mai Thi, con muốn biết lâu nay cô ấy có hay về đây thăm sơ không ạ?

Dường như đã quá quen thuộc với vợ tôi, sơ nói không cần suy nghĩ.

- Thịnh thoảng, một năm có khi hai ba lần, con bé có hiếu lắm.

- Vâng, vậy cô ấy có nói gì về con không ạ?

- Ta không thấy nó hay nhắc đến lắm, không biết dạo này con bé sao rồi?

- Cô ấy mất rồi ạ. –Tôi điềm nhiên trả lời.

- Tại sao vậy? –Bà ngạc nhiên hỏi.

- Cô ấy bị giết ạ và con đang đi tìm kẻ sát nhân ấy.

Sơ quay qua nhìn tôi.

- Vậy con tìm ta để...

- Con muốn biết một số thông tin thôi ạ, không phiền sơ chứ.

- A, không hề. –Hai người vẫn rải bước trên con đường bê tông.

- Trước đây, cô ấy có hay giao tiếp với ai không ạ, như người lạ chẳng hạn.

- Vì chuyện cũng cách đây mười mấy năm rồi nên sơ cũng không nhớ nữa nhưng mấy năm gần đây về thăm sơ nó chỉ về có một mình thôi.

- Vậy lần cuối cùng cô ấy về đây là khi nào ạ?

Sơ suy nghĩ đôi chút rồi nói. –Khoảng 5 hay 6 tháng gì đó rồi từ đó tới nay không thấy nữa.

- Vậy cô ấy có biểu hiện gì lạ trong lần gặp cuối cùng ấy không thưa sơ? –Tôi hỏi.

Rồi cả hai cùng ngồi xuống trước một ghế đá trước sân, bà nói.

- Lần đó trông Thi rất không bình thường, nó có vẻ như rất nôn nộ và sợ hãi.

Tôi vẫn nhìn vào không gian, hình bóng vợ tôi như hiện lại. Nụ cười tươi của cô luôn hiện rõ trong tâm trí tôi.

- Vậy cô ấy về rồi đi ngay hay sao ạ?

- Nó chỉ đưa ta một thứ rồi đi ngay. Nó nói nếu chồng nó đến tìm nó thì hãy đưa lại cho cậu ta. Tuyệt đối không được giao cho ai khác nếu như nó không quay lại nữa.

- Con ư? –Tôi nói lớn vì hơi bất ngờ.

- Đúng vậy. Nhưng tôi làm sao xác nhận được cậu chính là chồng nó.

Tôi đứng dậy rút cái ví da ra lần tìm trong đó nhưng tôi chợt nhớ ra là mình đã để tấm giấy chứng nhận đăng kí kết hôn ở nhà.

- Con để giấy chứng nhận đăng kí kết hôn ở nhà rồi thưa sơ. –Ngập ngừng thấy sơ không tin mình, tôi nói tiếp. –Nhưng con có cái này.

Tôi rút tấm thẻ ngành màu đỏ ra đưa cho bà coi. Suy nghĩ trong chốc lát, bà đứng dậy. –Đi theo ta, ta tin con.

Tôi đứng dậy rồi rài bước theo bà vào một căn phòng nhỏ cạnh khu sinh hoạt, dường như đây này là chỗ ở của các sơ. Vì phép lịch sự tôi đứng chờ ở cửa trong phút chốc. Bà ra và đưa cho tôi một cái bì thư. –Nó đây.

- Vâng, cảm ơn sơ.

Tôi nói rồi xin phép ra về.

***

Ngồi trong phòng khách, Phát đang vắt óc suy nghĩ về đoạn mật mã. Trên bàn, trên sàn nhà hàng loạt giấy tờ được bày ra trông rất bừa bộn. Nhìn anh giống như một nhà bác học đầu tóc rối xù đang cố tìm ra những phát minh mới cho xã hội loại người. Phát nghiêng mình xuống cái ghế sofa và đưa tờ giấy lên cao. Anh nhìn vào những ô chữ đã được mã hóa nhiều lần, thế nhưng con số mà anh mong muốn hoặc những con số quen thuộc vẫn chưa hiện ra.

Chợt nhận ra điều gì đó. Anh bật dậy tìm cây bút chì đang để trên bàn. Rồi nhẩm nhẩm tính toán gì đó anh ghi lại trong tờ giấy rồi bật máy tính vào trang google dịch. Để chế độ phát hiện ngôn ngữ, anh tìm chữ “Mani”. Rồi anh chạy lại bàn tiếp tục ghi chép. Anh lúi húi hết đồng giấy tờ lại cái máy tính rồi tiếp tục công việc.

Sau mấy tiếng mệt mỏi, anh nhắc điện thoại lên gọi cho Sơn.

- A lô, Sơn nghe đây. –Giọng nói bình thản phát ra từ đầu dây bên kia.

Phát nằm dài ra chiếc ghế trường kỉ trong phòng khách. – Tôi đã giải ra đoạn mật mã rồi.

- Thật sao, là gì vậy?

- Anh đang ở đâu? –Phát nói.

- Ở nhà, mật mã là gì? –Sơn nói.

- Anh ở đó tôi sẽ xuống ngay. Nhớ đừng báo cho ai.

Nói đoạn Phát tắt máy rồi bước về phòng lấy cái áo khoác. Khoác vội cái áo, Phát chạy như bay ra ga ra rồi ngồi lên chiếc roll-royce. Anh rút điện thoại ra rồi gọi cho một người khác nữa.

***

Cùng lúc đó.

Kì đang ngồi một mình trong quán “Opportunità”, hôm nay nó định rủ Liêm đến đây cùng với nó nhưng anh nói là có việc bận phải đi Vũng Tàu, thế là giờ này nó phải ngồi một mình với cái máy tính và đồng giấy vụn đang vurun vãi đầy bàn. Li cả phê thứ hai mà nó gọi cũng đã cạn đi hơn một nửa.

Đồng giấy trên bàn còn ghi lại các dòng chữ.

1010.5.99A.XXX.99.77A

3.A.99A.X.X.1010.A

66A.A.77.9

4.9.JJ.(...)

Rồi những biến tướng của nó. Cả quyển vở đều ngoằn ngoèo các kí tự mà nó giải được.

Đang suy nghĩ bỗng điện thoại của nó vang lên. Màn hình hiện lên dòng chữ “chín cò”.

“Chín cò” vốn là một thằng bạn của nó hồi trước hay lôi kéo nó vào mấy trò cờ bạc và thuốc lắc. Thấy số thằng này nó bấm ngay nút tắt.

Đang tập trung giải mã bóng điện thoại lại reo vang. Nhìn màn hình điện thoại nó thấy vẫn hiện lên chữ “chín cò”.

Tức tối, nó chụp ngay cái điện thoại định chửi thẳng bạn nhưng thẳng bạn nó còn nhanh nhạy hơn cả nó.

Bạn nó cướp lời. –Mười ba lá(1) ăn tiền không mày?

- Mười ba lá cái con khỉ, tao đang bận.

Chưa kịp để cho bạn nó nói thêm câu nữa, nó nói ngay. –Im mồm và đừng gọi cho tao.

Rồi tắt máy.

Kì tập trung vào mấy tờ giấy trước mặt rồi tiếp tục ghi chép, bỗng nó suy nghĩ đến những con bài, đến những gì mà thẳng bạn nó mới nói. -13 lá u. –Nó trầm nghĩ.

Một loạt những suy nghĩ thoáng qua trong đầu Kì. Sự tương quan giữa bộ bài và bảng chữ cái alphabet đầy đủ. 13 quân bài và 26 chữ cái.

Nó bắt đầu đếm A, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, J, Q, K.

Đủ 13 quân bài và chia thành 4 nước cơ, rô, tép, bích.

Bảng chữ cái A, B, C, D, E, F, G, H, I, J, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, U, V, W, X, Y, Z.

Đủ 26 chữ cái.

- Đúng là rất có liên quan.

Nói đoạn nó bắt đầu ghi chép lại ra giấy rồi lại nhăm nhăm cái gì đó. Nó ghi ra giấy

TES. .RO

CA. . . TA

MANI

DIV....

Kì nhập vào cái máy tính xách tay trên bàn những dòng chữ đó, rồi nó lẩm nhẩm. – Không phải tiếng anh.

Nó bắt đầu suy nghĩ tiếp. Gần tới kết quả cuối cùng rồi mà lại gặp phải thêm chướng ngại vật.

- Ri ta cho em thêm li cà phê nữa.

Nó nói vọng tới đầu kia. Cô gái có mái tóc bạch kim quay lại nhìn nó rồi nói. –Có ngay.

Cô lẩm bầm bằng giọng trọ trẹ. – Ba li rồi đấy, không biết có sao không?

Đang mãi suy nghĩ về các kí tự thì Ri-ta bung li cà phê lên.

- Nhóc làm gì uống nhiều vậy?

Em đang đau đầu đây. –Nó trả lời.

- Đồi tay.

- Chị nói gì thế?

Kì ngược mặt lên thấy Rita đang nhìn vào tờ giấy của nó. Cô nói tiếp. –Mani là đồi tay.

Kì ním cười, nó vội kéo Rita ngồi xuống xuống cái ghế và tiếp tục những mảnh ghép còn thiếu.

***

Tôi phóng đi như bay trên quốc lộ, tôi không còn biết cảm giác gió tạt vào mặt là gì nữa. Từng luồng gió như muốn bóc tan từng lớp da mặt tôi.

Cuối cùng anh cũng về tới Sài Thành. Chiếc xe vẫn bon bon chạy với tốc độ rất nhanh lách đánh võng trên nhiều cung đường bất kể dòng người tấp nập.

Tôi bắt đầu nhớ lại từng lời lẽ trong bức thư. Những thông điệp cuối cùng mà vợ tôi cố gắng gửi đến cho tôi trong sợ hãi.

“Gửi anh, chồng của em.

Anh à, em biết khi anh đang đọc bức thư này thì em đã không còn trên cõi đời này nữa. Anh đã tìm đến tận nơi đây thì em nghĩ chắc anh cũng biết tất cả rồi.

Không biết em có cần giải thích với anh gì nữa không nhưng em thật sự là một thành viên của hội Tứ Hải với vai trò là một tình báo.

Mọi thông tin liên quan đều do em và một người bạn nữa cung cấp cho hội. Chúng em là một cặp hoạt động cùng nhau với vai trò như nhau.

Người đứng trên dẫn dắt chúng em vào hội được chúng em gọi là “cha”.

Vì anh, em đã bỏ hết tất cả, sẵn sàng hi sinh mạng sống của mình để rút khỏi hội. Một hành động thật xứng đáng với tình yêu của chúng mình phải không anh.

Và chính hành động ấy đã biến em thành con mồi bị truy sát bởi một gã thợ săn có tên “Sứ giả của tội ác”. Trong những ngày ấy em biết rằng mình sắp phải xa anh, sắp phải đi về nơi mà đáng lẽ ra em phải ở đó. Nơi dành cho em đó phải là địa ngục. Với một đứa tham gia vào một tổ chức buôn ma túy với quy mô lớn như em đáng lẽ ra phải ở đó lâu rồi.

Nhưng trước khi chết em còn để lại một thứ nữa, thứ tố cáo tội ác cho những kẻ đã giết em.

Có lẽ anh sẽ thắc mắc rằng tại sao em lại không trao thứ đó cho người nuôi dạy em mà lại là bức thư này. Đơn giản vì như vậy sẽ đưa sơ vào vòng nguy hiểm.

Thứ mà anh đang tìm kiếm không đâu xa mà ở chính trong ngôi nhà của chúng ta.

Dưới cái tủ đựng đồ trang điểm của em trong phòng ngủ, thứ mà anh không bao giờ đụng đến có một viên gạch men có thể nhấc lên được và bên dưới hoàn toàn trống rỗng. Nó được thiết kế riêng để có thể nhét vừa tập tài liệu đó. Tập tài liệu tố cáo mọi hoạt động làm ăn phi pháp, các giấy tờ và một số chứng cứ đủ để đưa bọn chúng ra vành móng ngựa. Đồng thời còn một thứ quan trọng nữa đó chính là tập hồ sơ ghi rõ tên bốn vị thiên vương của tổ chức. Bốn ông trùm hàng đầu của hội.

Mong rằng những thứ em để lại sẽ giúp ích cho anh.

Xin lỗi vì đã giấu anh nhiều chuyện như vậy.

Thương anh.”

Đứng trong thang máy của chung cư. Cảm giác thang máy đang chậm chạp nhấc lên từng bước một làm tôi muốn đập tan nó rồi ra đi thang bộ. Thế nhưng lúc này đây tôi cần phải bình tĩnh. Bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Tầng 13 hiện ra. Tôi chạy thật nhanh về phía nhà mình rồi mở cửa. Tôi chạy thẳng vào phòng ngủ, tiến về phía cái tủ đựng đồ nữ trang của vợ, nơi mà tôi chẳng bao giờ đụng đến cả còn chẳng buồn đẹp đi khi vợ tôi mất vì tôi không muốn nghĩ rằng cô đã chết.

Kéo mạnh cái tủ nhỏ ra, tôi thả nó nằm ngổn ngang dưới đất. Tôi lấy tay gõ nhẹ vào một viên gạch dưới đất.

Không có gì.

Tôi gõ vào viên gạch tiếp theo, tiếng “cộp cộp” vang lên. Âm thanh của nó khác hẳn với mấy viên gạch còn lại. Nhìn bề ngoài tôi không hề biết rằng nó là nắp đậy của một cái hầm nhỏ. Nó được ngụy trang khá hoàn hảo.

Không biết làm cách nào để mở nó. Tôi chạy nhảy xuống bếp lục lọi trong đồ vật dụng gia đình rồi lấy ra một cái búa. Tôi chạy vào lại phòng ngủ rồi dùng viên gạch. Tôi đập nhẹ nhưng viên gạch không vỡ. Tôi cố lấy hết sức đập mạnh xuống viên gạch vỡ ra làm nhiều mảnh.

Tôi lấy tay phui nhẹ mấy mảnh vụn của viên gạch men ra rồi lấy lên một tập giấy. Bên ngoài tập giấy có kí hiệu của hội Tứ Hải. Tôi giờ ra từng trang một, sau đó lật nhanh đến các trang tiếp theo. Khuôn mặt từng người một hiện ra.

Tôi rút cái điện thoại ra gọi ngay cho Uyên.

Trong giây lát đầu giây bên kia trả lời.

- Tôi nghe đây.

Vừa nói tôi vừa tiến ra phòng khách. –Cô chuẩn bị tập hợp toàn đội đi, chúng ta có manh mối mới.

- Manh mối gì?

- Tôi đã có được những bằng chứng buộc tội hội Tứ Hải và nhân thân của 4 tên đứng đầu.

- Anh không đùa đấy chứ? –Tiếng Uyên đùa qua điện thoại.

- Cô có nhớ tập tài liệu mà tên sát thủ đang tìm không? –Vừa nói tôi vừa ngồi xuống cái ghế sa lon rồi lật ra tiếp. –Vợ tôi cất nó dưới nền nhà và tôi mới tìm ra. Tôi nhớ là cô nói chiều nay Tony Trần về nước phải không?

- Đúng vậy.

- Ông ta là một trong tứ đại thiên vương, ba người tiếp theo là Phạm Khải, Trần Thành và Dương Thành Văn.

- Dương Thành Văn có lẽ là chú của Sơn nhưng Trần Thành, ông ta đang ở đâu? Uyên hỏi.

- Cô cứ bắt hai người còn lại, tên Trần Thành còn một tập tài liệu khác nữa, tôi đã từng nghe qua tên này, có lẽ Sơn biết được hắn ta ở đâu.

- Được rồi. Tôi sẽ thông báo cho sân bay...

Có tiếng bíp bíp vang lên trong điện thoại, tôi thấy một cuộc gọi chờ đang hiện lên. Tôi nghe máy.

- A lô em đây.

- Có chuyện gì không? –Tôi nôn nóng.

- Mật mã đã được giải ra, anh thưởng gì cho em đây.

- Sẽ có thưởng sau, em nói đi, anh không có nhiều thời gian. –Tôi nói.

- Được rồi. –Thằng nhóc có vẻ thất vọng vì không như ý mình muốn. –Mật mã này được mã hóa theo các quân bài tây về sự tương quan...

- Kết quả, anh cần kết quả. –Vừa nói tôi vừa ra khỏi phòng rồi tiến về phía thang máy.

- Hôm nay anh bận vậy. Mất phải là KHO BẤU, THÁC NƯỚC. Mất Trái là ĐÔI TAY còn một từ nữa em và Rita đã cố tìm nhưng không được.

- Được rồi, cảm ơn. –Tôi tắt máy rồi bấm nút gọi ngay cho Sơn.

“Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không...”

Tôi tắt máy. Bắt đầu nghĩ ngay đến từ thác nước.

Tôi bấm nút gọi cho Phát.

Một hồi, hai hồi, ba hồi. Không ai bắt máy cả.

- Chết tiệt. –Tôi nói lớn rồi mở cửa thang máy.

Chạy thật nhanh ra ngoài.

(1) Bài tiến lên

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thiên thần hay ác quỷ

Chiếc Roll Royce cổ thắng gấp trước cổng nhà, Phát bước xuống rồi nhanh chóng vào nhà. Sơn và An đang ngồi chờ trong phòng khách, thấy Phát bước vào Sơn nói ngay.

- Thế nào rồi?

Phát ngồi xuống ghế và nói. –Đã tìm ra.

Anh lấy ra một tập giấy và bắt đầu nói, anh dường như không thể để phí một giây nào nữa.

- Đầu tiên là đoạn mật mã ban đầu. Vừa nói anh vừa chỉ vào mẫu giấy dưới bàn. Sơn ngồi cùng chiều liếc nhìn nó, An tiến ra sau ghế để xem cho kĩ hơn.

“Mắt phải

1010.5.99A.XXX.99.77A

3.A.99A.X.X.1010.A

Mắt trái

66A.A.77.9

4.9.JJ.(...)”

Phát nói tiếp. –Nếu chúng ta mã hóa các quân bài này thành những kí tự số thì nó sẽ như thế này.

- Mã hóa như thế nào? –Sơn hỏi.

- Kí tự A sẽ thay bằng 1, kí tự J sẽ thay bằng 11, tương tự Q sẽ là 12 và K là 13. Giống như cách tính điểm trong bài Phỏm. –Phát giải thích. –Ta sẽ được như thế này.

Vừa nói Phát vừa chỉ vào mảnh giấy trên bàn.

“Mắt phải

1010.5.991.XXX.99.771

3.1.991.X.X.1010.1

Mắt trái

661.1.77.9

4.9.1111.(...)”

Dưới sự chăm chú theo dõi của An và Sơn, Phát nói tiếp.

- Nếu ta cộng các số trong dấu chấm lại. Chú ý là vẫn giữ nguyên mười và mười một, không được tách thành một không hay một một thì ta sẽ được là.

“Mắt phải

20.5.19.XXX.18.15

3.1.19.X.X.20.1

Mắt trái

13.1.14.9

4.9.22(...)”

- Đó chính là sự tương quan giữa các quân bài tây và bảng chữ cái.

- Quân bài và chữ cái ư? Sơn hỏi.

- Đúng vậy. –Phát trả lời. –Quân bài có 52 quân chia cho 4 nước thành 13 quân khác nhau còn chữ cái có 26 chữ. Nếu ta thay A bằng 1 và J bằng 11 vào và cộng lại ta sẽ được như vậy.

- Thế thì sự tương quan như thế nào? –An hỏi.

- Đây. –Vừa nói Phát vừa lật qua trang tiếp theo. –Từ những số này ta sẽ đánh dấu bằng số thứ tự của chúng trong bảng chữ cái alphabet đầy đủ, ví dụ như 1 bằng A, 2 bằng B, 3 bằng C, 4 bằng...Vâng vâng

Ta sẽ được.

“Mắt phải

TES(.)RO

CAS(.)().)TA

Mắt trái

MANI

DIV(...)"

Phát nói tiếp. –Vì có một vài kí tự trống nên ta sẽ kí hiệu chúng là kí tự này. – Vừa nói Phát vừa chỉ tay vào kí tự (.) trên trang giấy rồi nói tiếp.

- Vì kí tự Mani được đầy đủ nên ta bắt đầu suy ra từ nó. Theo tôi nó có nghĩa là đôi tay.

- Này, không phải chứ? –Sơn cắt ngang lời anh.

Phát nhìn Sơn lắc đầu. – Ý tôi không phải là tiếng Anh mà là tiếng Ý.

- Tiếng Ý? –Cả Sơn và An đồng thanh.

- Đúng vậy. Và sau khi tham khảo một số tài liệu và từ điển thì tôi có thể khẳng định được ở mắt phải những số bị mất ở hàng đầu tiên là 77A theo thứ tự là 15 và có nghĩa là O, nên hàng thứ nhất sẽ là TESORO có nghĩa là kho báu.

- Kho báu ư? –An tròn mắt nhìn Sơn.

- Tiếp tục đi, Sơn nói.

- Được rồi, và từ thiếu ở hàng thứ hai sẽ là 3.A có nghĩa là 3.1 và tương ứng theo thứ tự trong bảng chữ cái là C.A.

- Vậy nó là CASCATA. –An nói.

Phát tiếp lời. –Đúng vậy, đó là thác nước. Còn ở hàng cuối cùng bị mất bên mắt trái tôi không thể tìm ra được.

- Đó chính là DIVINE có nghĩa là thần thánh. –Sơn nói.

- Sao anh lại biết được?

Sơn mỉm cười nói. –Mắt trái là MANI DIVINE có nghĩa là “Đôi tay thần thánh”(1). Đó là nghệ danh của ông sơ nhà tôi.

- Vậy mắt trái chính là chữ kí của ông ấy? –Phát nói.

Sơn gật đầu đồng ý rồi nói. –Vì vậy tôi tin chắc rằng anh đã đúng.

An suy nghĩ trong giây lát rồi lên tiếng. –Nhưng mà hình như tiếng Ý có dấu nhấn mà, như là dấu sắc hay dấu huyền của chúng ta gì đó, em đã từng thấy một lần từ một người bạn trong trường đại học.

- Có thể ở đây ông em bỏ qua những dấu đó. –Phát giải thích. –Vì đơn giản đó chỉ là những kí tự để đánh dấu cách phát âm và đặt trọng âm, không ảnh hưởng đến nghĩa của từ.

- Nhưng tại sao không phải là tiếng anh, nó có phải hợp lí hơn không. Vì bảng chữ cái tiếng anh đầy đủ 26 chữ cái còn bảng chữ cái tiếng Ý đầy đủ đâu có đủ nhiều ấy.

- Biết là thế, nhưng lúc này tiếng Anh chưa phổ biến và hơn nữa ông anh rất yêu nghệ thuật Ý và thần tượng Da Vinci nên tiếng Ý có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

An tiến về phía ghế ngồi rồi nói. –Phải chăng mắt phải có ý là kho báu trong thác nước?

- Có lẽ là vậy. –Sơn đáp.

Phát ngả người ra sau nói. –Vậy thác nước ấy ở đâu?

- Trong cấm địa. –Sơn đáp. –Và giờ chúng ta sẽ vào đó ngay. Anh chờ ở đây tôi phải về phòng thay đồ và lấy một vài thứ.

- Được rồi. –Phát đồng ý.

An cũng nhanh nhẩu đứng lên. –Chờ em với.

Đang đứng lên thì Sơn quay lại phía An.

- Em phải ở nhà.
- Không, em phải đi. –An cãi lại. –Em đã vào đó một lần rồi.
- Không là không.
- Em sẽ gọi điện mách bố. –Vừa nói cô vừa đứng dậy đi về phía cái điện thoại cổ định treo trên tường.

Son chạy theo kéo cô lại rồi suy nghĩ trong phút chốc. –Thôi được.

***

Sau khi băng qua đám cỏ đồng, Son quay lại nhìn về phía sau, anh thấy một vết cỏ dài bị ngã rạp xuống tạo ra một lối mòn tạm thời. Son biết rằng nếu mấy ngày nữa mà không có ai qua đây thì nó sẽ mọc kín lại như chưa bao giờ có ai bước qua vậy. Tiến lên con đồi, lần này cả ba đi rất nhanh vì đây không phải là lần đầu tiên nữa. Những dải băng đồ quần trên mấy cành cây hôm trước vẫn còn đó nhưng màu đã nhạt dần. Chúng giúp anh định hướng dễ hơn. Son bước lên trước rồi quay lại kéo An và Phát lên sau. Cứ thế cả ba leo lên hết ngọn đồi. Lên tới thác nước. Son nhảy lên tảng đá trước đó nhìn xuống cắm địa. Một mũi tên dài chạy thẳng hướng vào nơi anh đang đứng chỉ thẳng vào ngọn thác.

- Phải chăng đây là ý đồ của ông sơ nhà anh và ông quản gia lúc đó?

Son quay lại, anh thấy Phát đã leo lên hòn đá và hất cằm về phía cánh đồng. Phát nói.

- Cánh đồng được tạo thành hình mũi tên chỉ thẳng lên đây, theo tôi thì ông ấy đã có sẵn một kế hoạch. Tạo ra một cái chết cho riêng mình, để lại một lời nguyên để ai không dám vào đây nữa và tạo ra một kho báu cho con cháu mình, những người tài giỏi có đủ khả năng để tìm ra nó qua việc đi tìm lời giải ẩn chứa trong tác phẩm mà chính ông tạo ra - nàng Mona Lisa. Tất nhiên là có sự giúp đỡ của bác quản gia. Sau khi ông chết, bác quản gia sẽ là người sắp xếp mọi việc.

Son nhìn Phát mỉm cười nham hiểm. – Anh nghĩ vậy sao?

- Tất nhiên rồi. Đó chính là thông điệp cuối cùng cụ nhà anh muốn gửi cho anh đấy. Không biết người tài giỏi tìm ra nó sẽ xử lý số tài sản kếch xù ấy như thế nào đây.

- Mọi việc vẫn chưa xong đâu. –Son từ từ quay lại. –Không biết thác nước như thế này thì kho báu được giấu thế nào đây.

Phát quay lại nhìn ngọn thác. Nó cao sừng sững với từng hàng nước mạnh mẽ đổ thẳng xuống phía dưới rồi men theo con suối chạy thẳng ra cái vực phía sau.

- Anh ơi, nước mát quá. –An vừa nói vừa đưa tay rửa mặt rồi cô lấy tay gạt nước lên người Phát.

- Thôi nào An. –Son cau gắt.

An im lặng nhìn lên ngọn thác. –Chúng ta sẽ lên đó bằng cách nào đây.

Cả ba nhìn ra xung quanh. Một vách đá dựng đứng cao vùn vút như một pháo đài kiên cố.

- Không biết ông tôi lên đó bằng cách nào? –Son thắc mắc.

- Anh có nghĩ là chú anh biết kho báu này không? –Phát hỏi.

Son im lặng không đáp.

- Tôi nghĩ là ông ấy biết rất rõ. Không phải tự nhiên chú anh được lại sở hữu căn phòng có bức tranh ấy. Phải chăng chính ông đã giải ra nó trước chúng ta.

- Không thể nào.

- Có thể lắm chứ.

- Nhưng sao ông ấy lại không ở đây để bảo vệ nó. –Son nói.

- Ông ấy vẫn hay về đây đấy chứ, vào mùa hè phải không.

Son ngạc nhiên nhìn Phát, anh định hỏi câu gì đó nhưng Phát đã nói trước. –Không có gì phải ngạc nhiên đâu chính An đã nói cho tôi tất cả. Từ lời nguyên cho đến chú anh.

Son mỉm cười tiến lên phía trước. –Vậy anh giải thích vì sao ông ấy lại chỉ về đây vào mùa hè đi.

- Chờ tôi chút đã.

Nói đoạn Phát nhảy xuống dòng suối rồi tiến về phía con thác. –Vì là mùa hè nên nước chỉ tới đầu gối. Phát tiến lại gần ngọn thác rồi leo lên mấy hòn đá nước đang chảy xuống dữ dội. Son chăm chú nhìn theo Phát.

Phát nhảy khỏi hòn đá vào phía trong dòng nước rồi biến mất.

- A, hay quá. –An hét lớn.

- Đây, nó là gì thế? –Son nói nhỏ rồi lội xuống nước.

Anh tiến lại gần hòn đá để nhìn rõ hơn vào dòng nước đang đổ xuống ầm ầm.

- Vào đây đi. –Tiếng Phát gọi vọng ra.

Lúc này An cũng đứng sau lưng anh. –Anh vào trước nhé.

Nói đoạn Son nhảy vào trong. Bên trong là một hang động được nguy trang phía sau dòng chảy của con thác. Son quay lại kéo An vào rồi tiến vào sâu hơn. Phát đang đứng chờ phía trước.

- Đó chính là lí do chú anh chỉ cần bảo vệ nó vào mùa hè. Vì về mùa đông nước lên rất cao, do đó nếu có ai vào cấm địa này cũng không thể phát hiện ra cái hang động ẩn sau cái dòng nước đang ầm ầm đổ xuống này. Nhưng vào mùa hè, lượng nước giảm đi rất nhiều nên có thể dễ dàng thấy hang động bên trong này qua làn nước mong manh của thác nước đang đổ xuống nếu ta đứng gần.

- Sao anh lại phát hiện ra điều này?

Vừa nói cả ba vừa tiến vào trong. –Suy luận thôi.

Đi được một đoạn cả ba bị chặn lại bởi một vách đá. Son ngược nhìn lên trên cao. Bên trên hoàn toàn trống không giống như một giếng trời trong hang động vậy.

- Chúng ta làm cách nào lên đó đây? –An hỏi.

Cả ba cùng nhìn lên giếng trời phía trên, nó cao cũng tương đương ngọn thác. –Tôi chịu. –Son nói.

Phát suy nghĩ đôi chút rồi đưa ra ý kiến. –Hay là có hệ thống gì quanh đây chẳng, mọi người tìm thử xem.

Cả ba mò mẫm xung quanh xem thử có hệ thống gì không. Những hòn đá nhỏ nhô ra hay những tảng đá khác màu cả ba đều thử nhưng vô dụng.

An đứng dậy mệt mỏi. Cô dựa lưng vào tường bỗng một cái gì chuyển động sau lưng cô rồi An ngã mạnh vào trong.

Cả Phát và Son chạy lại nhìn vào. An đang bệt dưới đất trong một căn phòng. Cánh cửa được làm bằng đá, khi An dựa vào cánh cửa nó bị ngã vào bên trong.

Phát đưa tay kéo An dậy rồi phủi đất cho cô. Son tiến vào sâu căn phòng.

Son ngược nhìn lên trên, có một khe hở nhỏ rọi ánh nắng xuống bên dưới địa đạo này.

Giữa căn phòng bao quanh toàn đá này là một cái cột nhỏ cao lên khoảng một mét. Son nhìn quanh, cả bốn bên đều dựng các bức tranh được vẽ trên vải trắng. Theo thời gian mảnh vải cũng đã đổi sang một màu vàng úa, màu sắc của chúng cũng nhạt dần. Son nhìn trên bức tranh trước mặt là hình của một quý ông và một quý bà trong một bộ đồ tây sang trọng. Anh chạy vòng tròn khắp các bức tranh tiếp theo. Vẫn là hai người đó và có tám còn có cả hai người thanh niên trẻ tuổi. Anh nhận thấy rằng họ có những nét gì đó quen thuộc.

- Có tám tám tám cả. –Phát nói.

Những nét quen thuộc này làm cho Son liên tưởng tới gia đình anh. – Đây phải chăng là...

Phát quay về phía Son. – Có thể đó chính là gia đình của ông nhà anh lúc đó.

- Nhưng sao chúng lại được đặt ở đây. Sao không phải là nhà tôi.

- Có thể đây chính là phần thưởng quý giá nhất cho con cháu của ông. Các bức tranh về gia đình ông. Rất tiếc là hai người con không thể tìm ra được bí mật này.

- Nhưng tại sao lại để trước một thác nước như thế này, với điều kiện ẩm ướt như thế này rất dễ ảnh hưởng đến bức tranh. –Nhã nói.

- Không, bên ngoài có một giếng trời. –Phát nói. –Nếu chúng ta đóng cánh cửa này lại thì hơi ẩm hầu như không được đưa vào căn phòng này mà tất cả đều bay lên cái giếng trời ngoài kia. Cái tôi thắc mắc là làm sao có thể đem mấy bức tranh này vào đây mà không bị ướt.

- Bây giờ mới chỉ là đầu mùa hè, tôi nghĩ rằng sau khoảng 1 tháng nữa nước ở cái thác này sẽ cạn sạch và nơi đây sẽ bị lộ ra ngoài. Vì vậy chú tôi phải về đây vào mùa hè để bảo vệ nó không bị ai phát hiện.

Phát gạt đầu tò vò đồng ý. Anh nhìn quanh rồi tiến tới gần cây cột xây trên bực cao ở giữa. Bước lên từng bậc thang, Phát tiến gần về phía cây cột. Nhìn vào nó anh thấy có rất nhiều gương và kính trong đó. Sơn cũng tiến lại vào cây cột đó. – Đây có thể là một quang hệ.

- Phải, Một quang hệ phức tạp được lắp đặt bằng rất nhiều thấu kính, gương và lăng kính. Anh có đèn pin không? – Phát hỏi.

Sơn lục mặt trong túi áo khoác rồi lấy ra một cây đèn pin nhỏ nhưng công suất rất lớn.

Phát cầm lấy cây đèn pin bật lên rồi đặt nó vào trong quang hệ. Chiều từ trên xuống.

- Quao, đẹp quá. – An thét lên trầm trồ bên dưới.

Sơn vội chạy xuống phía dưới. Từ quang hệ, một luồng sáng rọi ra cả tám bức tranh và chúng sáng bừng lên trong bóng tối.

Sơn chạy khắp nơi rồi chiêm ngưỡng các bức tranh về gia đình hai cụ sơ và hai ông cố nhà anh. Phải nói rằng ông ấy đúng là một họa sĩ thiên tài. Dưới ánh sáng các bức tranh hiện lên rõ mồn một.

Phát bước xuống khỏi cái bực cao rồi chiêm ngưỡng các bức tranh. – Ông ấy quả là thiên tài. – Anh nói. – Tôi nghĩ nó sẽ còn đẹp hơn nữa dưới ánh sáng mặt trời.

Phát nhìn lên cái lỗ nhỏ bên trên rồi nói tiếp. – Giữa trưa, mặt trời sẽ chiếu thẳng vào đây, qua lỗ nhỏ trên trần rồi chiếu thẳng vào cái cột này. Ánh sáng mặt trời là ánh sáng trắng có công suất lớn hơn cái đèn pin này nhiều, tôi nghĩ nó sẽ lung linh hơn nhiều đấy.

- Tôi nghĩ ông ấy không phải để lại đây duy nhất món quà này đâu.

Vừa nói Sơn vừa tiến lại mấy thùng hàng phía sâu trong hốc đá. Anh xé toạt cái thùng ra. Bên trong là một thứ bột màu trắng đã được đóng gói.

- Cái gì vậy. – An hỏi.

Phát cũng tiến về phía mấy thùng hàng rồi mở tiếp mấy thùng tiếp theo. Bên trong một thứ bột màu trắng bị xé rách chảy ra.

- Ma túy. – Sơn nói.

Phát gạt đầu. – Số lượng này có thể mua được không biết bao nhiêu căn biệt thự ở Sài Thành đây.

Phát rút cái điện thoại ra rồi nói. – Để tôi gọi người đến đem đi.

Cùng lúc đó, Sơn lui lại về phía An rồi rút con dao trong túi ra chĩa về phía Phát. Anh nói.

- Bỏ điện thoại xuống.

- Anh nói gì vậy, tôi sẽ báo công an. – Phát giải thích.

- Bỏ xuống. – Sơn hét lớn.

- Được rồi. – Vừa nói Phát vừa nhét cái điện thoại vào trong túi.

Lăm lăm con dao trên tay, Sơn đẩy An lui về phía sau.

- Anh đang làm gì vậy. – An hỏi.

- Chính hắn đã giết chú chúng ta.

Phát tiến lại gần Sơn hơn. – Không phải như vậy.

- Lui ra. – Sơn hét lớn.

Phát từ từ lui lại. Anh nói. – Không phải vậy. Tôi muốn giải thích.

- Để rồi mày giết tao như giết tên điên à.

- Sao anh lại nghĩ vậy. – Phát đứng yên trước mấy thùng hàng dường như anh không dám tiến lên nữa.

Con dao trong tay Sơn vẫn lăm lăm về phía Phát.

- Mày biết không, từ khi mày lấy bức tranh đi thì tao đã biết mày chính là kẻ đã gây ra biết bao tội ác cho gia đình tao rồi nhưng mà tao muốn mày phải

giúp tao tìm ra nơi này rồi tao mới giết mày thôi.

- Ý anh là... –Phát ngập ngừng.

- Hôm tối ông Bình bị giết tao đã xem tung phải mày ở cái cửa vào con đường đất đỏ. Có phải không? –Son nói.

- Anh nhầm rồi. Nhưng...

Son cắt lời. –Tối hôm đó trời mưa rất to, nhưng sáng hôm sau trời lại nắng rất gắt. Hôm đó mày lên lấy bức tranh tao đã để ý chiếc xe mày dính rất nhiều bùn đất nên chỉ có thể là mày đã lên vào tối hôm trước và chính mày đã xem tung phải tao sau khi giết xong ông ấy thôi. Và chỉ có mày mới biết được cuộc hẹn tối đó của tao.

- Không, tối đó ở chỗ tôi cũng mưa...

- Không. –Son cắt lời Phát. –Bùn đất dính ở trên xe là loại đất đỏ, loại đất đặc trưng của làng này. Mày đã quá nôn nóng muốn lấy bức tranh nên đã phạm sai lầm. Mày nói dối đủ rồi đấy.

Phát ngửa đầu nhìn lên trời rồi bậm môi lại. Biết không thể chối cãi. Anh nói. –Đúng vậy, nhưng khi tôi lên đến nơi hắn đã chết rồi.

- Không, những lời nói dối như vậy là quá đủ rồi. –Son đẩy An lui về phía sau rồi lăm lăm con dao về phía Phát. –Hôm đó sau khi giết hắn mày đã xé mấy tờ giấy trong cuốn sổ, nhưng mà đã không biết rằng tao có thể khôi phục được trang cuối cùng, mày có biết là gì không. Đó là tên mày cùng với biểu tượng của Hội Tứ Hải, rằng nó nói rằng mày là một thành viên của hội tứ hải và có xuất hiện trong đêm chú tao bị giết.

- Không, anh hiểu nhầm rồi. –Vừa nói Phát vừa tiến lên phía trước.

- Lui lại. –Son hét lớn. –Tao đã theo dõi mày mấy ngày gần đây, hôm trước tao thấy mày đã viếng mộ của một người tên Mai Thi, qua điều tra tao biết được đấy là vợ Liêm.

Son im lặng nhìn Phát rồi nói tiếp. –Mày là người của hội Tứ Hải, mày đã giết chú tao, rồi giết tiếp ông Bình để bịt miệng. Mày không thể chối cãi được.

- Anh hiểu lầm rồi. –Phát lui lại bực tức vì bất lực, Son không tin anh.

- Giờ mày định gọi người xuống đây để lấy lại mấy lô hàng này à. Tao biết nó là của chú tao, dù chú là người như thế nào đi nữa thì tao vẫn thương chú ấy. Tao nhìn nhin chịu đựng bấy lâu vì tao biết chắc rằng mày sẽ giải được mật mã, mày sẽ tìm ra nơi này bởi vì mày còn mong muốn tìm ra nó hơn tao. Hôm nay tao sẽ cho mày xuống gặp chú tao.

- Anh định làm gì?

- Cởi áo ra. –Son hét lớn.

- Cái gì? –Phát hỏi.

- Tao muốn xem ngực mày. Nhanh lên.

Phát từ từ mở nút áo rồi phanh bộ ngực của mình ra. Trên bộ ngực rấn chằng ấy một hình xăm đặc trưng của Hội Tứ Hải hiện ra.

An há hốc mồm kinh ngạc lui lại. –Anh là... –Cô ấp úng nói không nên lời.

- Thật ra tên điên đã phát hiện ra điều này nên hắn mới ghi lại trên cuốn sổ đó, nhưng... –Phát chưa kịp nói thì một tràng cười vang lên phía sau.

Cả ba quay lại thì thấy một khẩu súng đang chia thẳng vào ba người.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tận cùng là cái chết

Dừng xe trước cấm địa nhà Son, Liêm bước ra khỏi xe rồi nhìn về hướng ấy. Đưa tay sờ ra sau lưng, chắc chắn rằng khẩu súng ngắn vẫn còn nằm chặt bên trong cái lưng quần. Liêm tiếp tục bước đi. Khẩu súng lẽ ra Liêm đã giao nộp lại cho sếp sau chuyến đi bắt tên tội phạm truy nã ở Vũng Tàu nhưng vì anh chưa về lại cơ quan nên chưa bàn giao được cho sếp Anh. Liêm tiến vào cánh đồng cỏ. Một hàng dài ngã rạp sang hai bên tạo thành một lối đi ở giữa. Liêm ngồi xuống nhìn ngọn cỏ. Nó vẫn còn đầu rất tươi như thể vừa bị ai đó dẫm đạp lên. Biết chắc có người vừa mới vào đây, Liêm băng qua cánh đồng theo con đường ấy. Tối bìa rừng, chưa biết nên đi tiếp con đường nào vì đây là lần đầu tiên anh vào cấm địa thì Liêm chợt thấy mấy mảnh vãi

đỏ được cột chặt vào mấy ngọn cây.

Liên nhận ra rằng ai đó đã cột mấy mảnh vải này ở đây để làm dấu trên đường đi, có lẽ là để không bị lạc khi ra khỏi đây.

Liên men theo các mảnh vải đỏ, anh băng qua các rừng cây nhằm về phía thác nước tiến tới.

Trong đầu anh đang nhớ về hình ảnh của ngày hôm ấy.

Vừa mới bước ra khỏi cửa hàng hoa Phi Ứng, Liên gạc chân chóng định bước đi, Liên nhìn qua căn nhà sát bên là một công ty nhỏ. Quá giờ hành chính mọi người đã đóng cửa ra về chỉ còn mấy tay bảo vệ đứng gác. Như nhận ra điều gì đó Liên lui xe xuống lòng đường và chạy về hướng ấy.

- Chào anh. –Liên nói và bước xuống xe, anh đưa cái thẻ màu đỏ ra. –Tôi là cảnh sát hình sự.

Người bảo vệ trẻ có vẻ hơi e dè. Anh ta ấp úng. –Không biết...Anh. Hôm nay đến đây có chuyện gì không ạ.

Vừa nói Liên vừa chỉ vào cái camera, ống kính đang hướng về phía trước cổng công ti và chia sang cả trước vỉa hè của cửa hàng hoa bên cạnh. Liên hi vọng sẽ tìm được gì từ nó.

- Không biết nó hoạt động như thế nào.

Người bảo vệ nhìn theo tay Liên, thấy cái camera cậu ta nói. –Dạ, nó là camera an ninh ạ. Hoạt động suốt ngày đêm để đảm bảo thôi ạ.

- Phòng quan sát ở đâu. Tôi muốn xem băng của ngày hôm nay.

- Ngay đây ạ. –Người bảo vệ chỉ tới cái phòng sát bên cạnh. –Ở ngay đây luôn ạ.

Nói rồi cậu ta dẫn Liên vào cái phòng trước cổng và để lại anh trong đó với một người khác đang trực bên trong còn mình thì bỏ ra ngoài để tiếp tục công việc.

Xem lại khoảng thời gian trước 5 giờ sáng. Từ màn hình Liên thấy được một khoảng không bên trước cổng công ti và một phần vỉa hè trước cửa hàng Phi Ứng được điện bên trong hắt ra sáng chói. Bắt đầu từ 3 giờ, quán hoa bắt đầu tập nập đông người ra vào. Anh kiên nhẫn ngồi để ý từng người khách ra vào. Kiên nhẫn chờ đợi hơn cả tiếng đồng hồ. Liên chợt đứng dậy nhìn vào màn hình cho rõ hơn. Trước vỉa hè, chiếc Roll royce cổ chạy lên, một người đàn ông bước ra và nhanh chóng đi vào trong quán. Liên tua lại đoạn đó và phóng to người đàn ông lên, anh nhận ra không ai khác mà chính là một người anh rất quen thuộc.

Cả chiếc xe anh đã từng thấy khi ông Văn chết. Đó là xe của Phát và người mua hoa không ai khác chính là chủ nhân của nó.

***

Bên trong căn phòng đá ẩn sau thác nước hai bóng người bước vào. Tên Đăng trên tay lăm le khẩu súng quay hòng súng về phía ba người. Bên cạnh là tên sát thủ mặt sẹo với mái tóc dài che gần hết khuôn mặt đang trợn mắt về phía họ.

Son quay lại tay vẫn lăm lăm con dao, anh đẩy An ra sau lưng vì anh nhận thấy nguy hiểm không còn đến từ phía Phát nữa mà là ở những kẻ đang đứng trước mặt mình.

Tên Đăng cười một tràng lớn rồi nói. –Hóa ra lô hàng ở đây. Tao đã tìm kiếm nó khắp nơi, thật cảm ơn các người.

Rồi hắn ta quay mũi súng về phía Phát. –Ta biết ngay người chính là tên phản bội mà.

Phát nhếch mép. Son quay lại nhìn Phát rồi nói. –Tay trong. –Son ngạc nhiên. –Vậy anh không phải kẻ giết chú tôi sao.

- Tôi rất muốn giải thích cho anh về điều này.

Son quay lại nhìn về phía Đăng. –Phải chăng ông đã...

Ông ta cắt lời Son ngay. –Tất nhiên kế hoạch là do ta đưa ra nhưng người ra tay giết chú người và cả tên điên nữa là người này. –Vừa nói hắn vừa chỉ qua tên sát thủ mặt sẹo. –Đây chính là ‘sứ giả của tội ác’ do một tay ta đào tạo nên đấy.

Tên sát thủ nhìn về phía Son. –Ta hận không tận tay giết chết chú người để hắn làm bị thương con Lô Ki yêu dấu của ta.

- Chính mày giết chú tao. – Son nói và cầm con dao chỉ thẳng về phía hắn.

- Đúng vậy. –Hắn chỉ về phía Phát rồi cười lớn. –Nhìn các người nói chuyện ta thấy thật nực cười.

- Thật ra tôi không giết chú cậu, tôi xem ông như cha của mình. –Phát nói. –Chính ông đã dẫn dắt tôi và Mai Thi vào hội và nâng đỡ tôi như một người con. Tôi và Thi đều gọi ông là cha. Và tôi biết được Thi đã bị giết vì muốn phản bội tổ chức và cha cũng đang có ý định ra khỏi tổ chức, từ giả sự nghiệp giang hồ. Hơn thế nữa ông ấy còn muốn đốt hết số hàng này. Đó là con đường chết, trừ khi tổ chức bị tiêu diệt hoàn toàn nếu không những kẻ phản bội sẽ phải chết. Chính vào cái hôm ông bị giết tôi đã đến và khuyên ông nên làm theo kế hoạch của tôi để tránh bị tổ chức thanh trừng nhưng ông ấy không

nghe. Có lẽ tên điên đã ở đâu đó và thấy được cuộc gặp gỡ này nên mới biết tôi là người của tổ chức.

- Không chỉ có mình tên điên thấy người và ông ta gặp mặt đầu. Còn ta nữa đấy. –Tên sát thủ nói. –Sau khi người đi chính ta đã cho con Lô Kì giết ông ta đấy. Ta còn bị tên điên phát hiện nên ta đã đuổi theo hắn nhưng hắn đã biến mất. Vậy là đêm hôm sau, đang ở trong nhà của của mình thì ta phát hiện hắn đi vào căn nhà cũ của hắn, ta ra tay đã giết chết hắn và lái xe vào thành phố.

Liêm chỉ về phía tên Đăng. –Phải chăng ông đã quần những mảnh vải đỏ trên con đường lên đây để lần sau không đi nhầm đường.

- Sao người biết kẻ đó là ta.

- Hôm trước tôi đã vào cấm địa, tôi đã thấy ai đó đã quần nó lên. Lúc định ra về ta tôi thấy ông đang bị mấy con chó hoang trong này rượt đuổi và ông còn giết một con trong số chúng.

Ha ha ha. Tên Đăng cười lớn. –Đúng thế đấy. Hôm nay là ngày chết của các người rồi, cho các người biết cũng chẳng sao. Cả chuyện con chó săn da bị trong truyền thuyết cũng là do ta nhào nặn nên đấy.

Tôi muốn biết. –Sao các người không giết tôi như Mai Thi khi biết tôi phản bội.

- Như vậy thì ai tìm lô hàng này cho tao. –Tên Đăng nói, súng chỉ về phía Phát. –Để mày sống chính là quyết định đúng đắn của tao.

Ha ha ha. Hắn cười một tràng cười man rợ rồi nhìn về phía tên sát thủ. Như hiểu ý chủ nhân, tên sát thủ rút cái dao bấm trong người ra và tiến về phía lô hàng. Hắn rạch một đường dài trên thùng hàng rồi lấy ra một bịch màu trắng. Hắn lấy dao rạch cái bịch ra rồi quệt một ít đưa lên miệng thử. Hắn cảm nhận trong giây lát rồi nhìn về phía tên Đăng gật đầu.

- Tốt lắm

Tên Đăng nói. –Giờ đã đến lúc tiễn các hiệp sĩ lên đường.

Hắn chìa mũi súng về phía Phát đang đứng cạnh thùng hàng. –Người trước nhé.

Hắn chạm tay vào cò rồi bóp nhẹ. Chưa chờ đến lúc chín mùi. Son lao lại cầm tay hắn rồi đẩy lên trời. Ba tiếng súng vang lên. Ba viên đạn bay ra cắm phập vào thùng hàng gần cạnh Phát.

Son đè hắn xuống đất rồi hai người tranh giành khẩu súng.

Phát lao đến tên sát thủ đâm mạnh vào mặt hắn. Quá bất ngờ con dao trên tay hắn rơi xuống. Phát tiến tới đẩy hắn vào thùng hàng rồi đâm tới tấp. Như choáng tỉnh, tên sát thủ đẩy mạnh Phát ra rồi quật anh lại vào trong thùng hàng. Hắn đập vào ngực anh. Phát ôm ngực ngồi xuống. Trong tầm chân của mình, tên sát thủ vung chân đá mạnh vào đầu Phát. Phát ngã sang một bên sau cú đập mạnh ấy. Quai hàm anh như muốn trợn ra. Hắn tiếp tục đè lên người Phát. Giơ tay định giáng thêm cú nữa thì nghe “xoẹt” một cái. Phát đã chụp được con dao hắn làm rơi xuống đất và chém ngang về bắp tay hắn. Đinh phải lưỡi dao bén của chính mình, máu chảy ra đầy áo, tên sát thủ vội đứng lên thủ thế thì bị một đập nữa của Phát làm cho té ngã.

Phát đứng dậy trèo lên người hắn, giơ tay định đâm hắn một cú chí mạng thì anh nghe ‘Đoàng’ một phát.

Anh nhìn lên, Son đã không giành nổi khẩu súng trong tay tên Đăng. Hắn hất anh nằm qua một bên. Tay anh ôm cái bụng đầy bê bết máu. Kim An đã chạy về phía anh.

Cô hét lên đau đớn. –Anh ơi.

Tên Đăng đứng Phát dậy mắt nhìn về phía Phát và chìa khẩu súng về phía An. –Mày muốn mày chết hay nó chết.

Phát từ từ thả con dao trong tay ra và đứng lên, tên sát thủ cũng đứng dậy rồi lui về phía tên Đăng.

Hắn cười lớn rồi nói. –Một tên, giờ đến ai nữa nhỉ. Nó nhé.

Hắn chìa khẩu súng vào đầu An rồi bóp nhẹ cò súng. –Không. –Phát kêu lên.

“Đoàng” Loạt súng thứ ba vang lên. Trên đầu tên Đăng hiện ra một cái lỗ sâu hóm. Máu bắt đầu chảy xuống.

Tên sát thủ vội nhắt lấy con dao của Son và kê vào cổ An kéo cô đứng lên. Liêm từ từ tiến vào phía trong nòng súng hướng về tên sát thủ. Khói còn bay ra từ nòng súng sau khi viên đạn cắm vào đầu tên Đăng vừa mới phát ra. Liêm liếc nhìn qua tên Đăng. Hắn không ai khác chính là Trần Thành. Tuy về ngoài có thay đổi nhưng cái đầu hói và cặp lông mày xéch lên không lẫn vào đâu được. Trong tập tài liệu mà vợ anh để lại hồ sơ của Trần Thành còn kèm theo hồ sơ cả Trần Khoa Đăng nữa, nên Liêm quyết định tìm lên đây để hỏi Son về địa chỉ của tên Đăng- người mà Son đã nhắc đến trước đây.

Sau khi men theo mấy mảnh vải đỏ tới thác nước anh không biết phải bắt đầu từ đâu. Chính hai loạt súng lúc nãy đã giúp anh tìm ra nơi đây.

Giờ đây, Liêm càng đi vào sâu hơn, trên tay lăm le khẩu súng còn tên sát thủ lại đi ra. Hắn hét lớn. –Tránh đường cho tao.

Phát cũng đứng ngay sau lưng Liêm. Liêm liếc nhìn qua phía Son. Son nhăn nhó trên vầng trán nhưng còn nói được. – Vết thương ở bụng... không... sao

cả. Cứu... em gái... tôi. –Son nói lấp bắp.

- Đầu hàng đi. –Khẩu súng cứ nhắm thẳng về phía tên sát thủ sẵn sàng nhả đạn bất cứ lúc nào.

Tên sát thủ ngày càng lui lại. Liêm và Phát cứ thế tiến lên. Để mặc cho Son nằm đó. Tính mạng của An lúc này dường như rất quan trọng. Cứ thế tên sát thủ lần lần đưa An ra khỏi thác nước. Liêm thì luôn hướng mũi súng về phía hấn sẵn sàng nhả đạn bất cứ lúc nào. Phát thì liên tục đánh đòn tâm lý tên điên. Anh sợ hấn sẽ cướp mất người anh yêu thương nhất. –Hãy hạ súng xuống, pháp luật sẽ khoan hồng cho anh.

- Đừng giết thêm người vô tội nào nữa.

- Hãy bỏ súng xuống, chúng tôi sẽ cho anh con đường sống.

- Như thế đã quá đủ rồi.

- Liêm sẽ sẵn sàng bắn nếu anh làm bậy đấy.

Hết thuyết phục đến đe dọa. Phát sẵn sàng nói mọi thứ để cứu sống được cô.

Cứ thế tên sát thủ cứ đi lùi từng bước. Hấn không đi xuống núi vì địa hình bên dưới dễ dàng làm hấn té ngã. Hấn đi dọc theo con đường đã tiến ra xa thác nước hơn. Băng qua cả khu rừng, và rồi cuối cùng một vực thẳm hiện ra sau lưng hấn. Vực thẳm ở phía sau nhà Son và sườn núi này cũng là nơi mà dòng nước chảy đổ xuống. Hấn quay đầu nhìn lại ra sau, một lớp sương mù bao phủ, đến đây vực còn không thấy nữa là.

Rùng mình. Hấn nhích lên lại phía trước.

- Anh cùng đường rồi, bỏ dao xuống đi.

Phát và Liêm tỏa ra hai bên.

- Bỏ dao xuống đi, đừng làm bậy. –Pháp luật luôn khoan hồng cho anh.

Con dao càng siết chặt vào cổ An hơn. Hai người có thể nhận thấy từng dòng máu đang chảy ra dưới cổ An. An chẳng biết làm gì hơn ngoài bật khóc.

- Đừng làm bậy. –Phát nói. –Xin mày đấy.

Ha ha ha. Hấn cười lớn. –Biết cảm giác mất đi người mình thương yêu nhất là thế nào chưa.

- Tao chỉ có ngài ấy là người thân, thế mà mày nỡ cướp đi ngài ấy của tao. Người mà tao thương yêu nhất.

Vết sẹo trên mặt đỏ ửng lên. Qua gương mặt đờ đàng sát khí, Liêm có thể hiểu hấn sắp làm gì.

Liêm ném cây súng xuống đất rồi nhảy về phía hấn. Hai tay anh nắm tay cầm dao của tên sát thủ kéo ra. Cổ An bị rạch một đường dài hơn. Nhưng chưa phải lúc kết thúc. Tay trái của hấn vòng qua cổ An rồi kéo cô mạnh ra sau. Cả ba cùng lao xuống vực thẳm.

Phát chạy tới hét to. Nhìn xuống anh thấy tên sát thủ đang lao nhanh xuống vực dưới tác dụng của trọng lực. Liêm và An đang nắm lấy một bụi cỏ trên mép vực. Nhưng thần may mắn đã không mỉm cười với họ. Dưới sức nặng của hai người, ngọn cỏ bức gốc đứt ra ngay lập tức. Phát nhào hai tay chụp lấy tay hai người.

Mọi sự nguy hiểm lúc này không còn quan trọng đối với Liêm nữa. Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, Liêm ngược đầu lên nhìn Phát. – Mọi chuyện đều nằm trong kế hoạch của cô ấy. Và tôi cũng vậy phải không?

- Tôi phải đưa anh lên. –Phát nói như không muốn để Liêm phải thất vọng về câu trả lời của mình.

- Anh sẽ không kéo được cả hai cùng lúc đâu. Đừng bao giờ để tay người mình yêu tuột khỏi tay mình. Hãy nắm chặt nó khi còn có thể.

Liêm nói rồi buông tay mình ra. Dưới tác dụng của trọng lực anh lao xuống nhanh chóng. Phát đưa tay chụp lấy tay An rồi kéo lên.

Trong không gian vô vọng. Phát còn nghe được giọng Liêm vọng lên từ vực thẳm. –Phương Uyên quả là một cảnh sát xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Câu chuyện thác Reichenbach

Phát cồng Sơn chạy thật nhanh ra chiếc Posche cổ của mình rồi tiến về bệnh viện. Ca phẫu thuật may mắn thành công và Sơn thoát chết.

...

Quả thật dưới cái vực sâu thăm ấy không có gì khác ngoài nước. Nó là thượng nguồn của một nhánh sông nhỏ trong hệ thống sông Đồng Nai. Mấy ngày sau đó, người ta vớt được một xác người trên hệ thống sông đó. Dù còn đang nằm trong bệnh viện tỉnh Lâm Đồng nhưng Sơn một mực đến xem xác chết cho bằng được.

Sơn không biết đây là tin vui hay tin buồn nhưng xác chết ấy là của tên sát thủ chứ không phải của bạn anh. Sơn vui vì vẫn còn một cơ hội để bạn anh còn sống. Anh buồn vì nếu bạn anh đã chết thì có thể xác bạn anh đang lạnh lẽo nằm dưới dòng nước đang chảy siết kia. Bụng anh bị thương khá nặng, dù đã qua cơn nguy hiểm nhưng cũng phải cần nghỉ ngơi dài ngày. Mọi người đã quyết định tổ chức tang lễ cho Liêm mà không có thi thể của anh vì ở một độ cao như vậy chắc chắn anh không thể nào sống sót được.

***

Về phía hội Tử Hải, tất cả đã bị bắt gọn trong vòng một tuần lễ. Phạm Khải bị Uyên bắt ngay trong ngày hôm đó. Còn Tony Trần rất khôn ngoan. Hắn đặt hai vé máy bay, một ở Hà Nội, một ở thành phố Hồ Chí Minh. Trong khi các chiến sĩ phục kích tại sân bay Tân Sơn Nhất thì hắn lại dùng một Visa giả và đi về sân bay Hà Nội.

Nhưng đã được báo động từ Khải, hắn nhanh chóng đổi hướng đi sang Lào và ẩn trốn cùng đồng bọn trong một thị trấn nhỏ ở đó. Một đội trinh sát được cử qua phối hợp cùng với cảnh sát Lào đã nhanh chóng tìm ra hang ổ và đưa tay hắn vào còng. Các bằng chứng về hoạt động phi pháp của hội Tam Hoàng đều do Mai Thi thu thập lại được từ ông Văn và Liêm đã kịp để nó lại trong cốp của chiếc Sirius trước khi kịp đi vào thác nước.

Đúng như Liêm dự đoán thì mọi chuyện hoàn toàn nằm trong sự sắp xếp của Uyên cả. Phát gặp gỡ và giúp đỡ Sơn, hay những tài liệu mà Liêm cung cấp, hay việc hai người Liêm và Uyên hợp tác với nhau là một phần trong kế hoạch mà cô đặt ra. Với cô bí mật là nguyên tắc làm nên sự thành công, cho nên ngay cả đồng đội của mình, người hợp tác với mình là Liêm cô cũng giấu đi bí mật ấy.

Thế nhưng cuộc gặp gỡ giữa Phát và An hoàn toàn là do tình cờ. Đó là tình yêu thật sự chứ không phải một kế hoạch của ai cả. Không phải của ông Văn cũng không phải của Uyên. Họ đến với nhau bằng tình yêu chân thành và đó cũng là việc cuối cùng mà Liêm giúp họ khi anh chấp nhận buông tay Phát ở vực sâu.

***

Sơn đang ngồi trên cái xích đu trước nhà Liêm. Anh đang đứng đưa trên cái xích đu và nhớ về quá khứ. Tại nơi này, Liêm và anh đã từng trao tay cho nhau hai món quà quý giá nhất. Sơn thì trao cho Liêm sợi dây chuyền bạc quý giá nhất của mình còn Liêm trao cho Sơn cái đồng hồ của mẹ anh tặng anh mà anh từng rất yêu quý. Nhớ lại từng kỉ niệm ngày ấy anh không sao kiềm được nước mắt. Chính Liêm là người bạn thân nhất của anh đã chấp nhận buông tay để cứu em gái anh. Có thể chính lời nói của Sơn lúc đó, chính lời khẩn cầu tha thiết cứu em gái của anh đã buộc Liêm chấp nhận hi sinh hay là vì không muốn Phát mất đi người mình yêu giống như mình nên anh đã buông tay?

Còn một lí do nữa đó là Liêm không muốn Sơn mất thêm một người thân nào nữa như từng mất Hồng Vân chẳng?

Sơn cũng không biết được điều đó.

Sơn nhớ lại ngày trước, anh và Liêm trao nhau từng cuốn truyện Sherlock HOLMES đọc qua ngày. Hai người đã phải đạp xe xuống tận huyện để mua cho bằng được mấy cuốn tiểu thuyết rồi lại đạp về đây. Có khi mấy chục cây số. Có khi lúc trời mưa, hai thằng phải ghé vào mấy quán tạp hóa ven đường để xin cái bao ni lông đựng mấy cuốn truyện cho khỏi ướt.

Cứ thế, hai đứa thân nhau theo thời gian.

Rồi hai thằng cùng lớn lên, một đứa theo nghiệp cảnh sát đứa còn lại vì theo nghiệp bố nên phải học bác sĩ. Nhưng ước mơ trở thành một cảnh sát không bao giờ hết, thế là nó học tiếp thành bác sĩ pháp y.

Về nước, mọi chuyện bỗng đổ ập tới cùng một lúc. Một đứa thì vợ chết, một thằng thì chú mất. Hai thằng bạn thân đau đớn đi tìm tên thủ ác. Nào ngờ đầu, kẻ mà hai đứa đang đi tìm là một.

Thế nhưng nhiều lúc, hai đứa đã nghi ngờ lẫn nhau. Không tin tưởng nhau. Sơn cảm thấy hối hận vì đã giấu Liêm chuyện cuốn sổ. Anh ân hận vì đã không tiết lộ cho Liêm bí mật ấy. Cũng vì Sơn ích kỉ. Anh muốn giải quyết chuyện này một mình nên mọi việc mới như vậy. Nếu anh đưa ra cuốn sổ sớm hơn chắc có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Đang mải ngẩn ngơ suy nghĩ về Liêm thì có tiếng lá khô sột soạt. Tiếng lá khô mà anh từng nghe thấy khi bị tên điên theo dõi. Nghĩ ngay đến An, anh nói lớn. – Vào đây đi.

Không có tiếng trả lời. – Định trêu anh ư. – Sơn thầm nghĩ.

Anh đoán chắc rằng đấy là An, cô em gái cáu kỉnh của anh. Mặc kệ An đứng ngoài, anh vẫn tiếp tục đẩy cái xích đu chạy qua chạy lại. Một khoảng im

lặng kéo dài, rồi một giọng nói vang lên làm Sơn giật thót người.

- Không thèm đón tôi ư?

Giọng nói ấy đối với Sơn vô cùng quen thuộc, anh không thể tin vào tai mình nữa. Đó chính là giọng của Liêm.

Sơn bật ra khỏi cái xích đu thật nhanh rồi chạy ra cửa. Bước chân ra ngoài, Sơn thấy Liêm đang đứng dựa người vào tường, tay kẹp chặt điều thuốc đỏ ửng lên trong đêm tối. Trong bộ đồ bình dân giản dị, miệng anh phì phèo hơi thuốc lá. Cái mùi thuốc là quen thuộc mà Sơn hay hít phải. Mùi Craven thì phải. Chưa bao giờ Sơn thấy mùi thuốc lá lại thơm như lúc này. Sơn lắc mạnh cái đầu cho thật tỉnh táo.

Liêm vẫn đứng đó không hề biến mất.

- Là thật ư? –Liêm trầm nghĩ.

Anh tiến về phía Liêm một cách chậm rãi. Từng khoảnh khắc chạy ngược về phía sau. Sơn đưa tay chạm vào mặt Liêm. Một con người hoàn toàn bằng xương bằng thịt. Chỉ có điều râu hơi nhiều hơn trước, nó làm cho tay Sơn cộm lên rất khó chịu.

- Đây, tôi không mơ đấy chứ. –Sơn nói.

Sơn đứng như bất động.

-Cậu, cậu còn sống sao? –Sơn nói với vẻ mặt hoảng hốt xen chút vui mừng.

- Đúng vậy. Tôi đang đứng trước mặt mày đây. –Liêm nói, từng làn thuốc hòa vào không khí.

- Nhưng mà, sa...sao...sao cậu sống được với độ cao ấy.

Liêm thản nhiên nói. –Đúng vậy, với độ cao ấy tất nhiên sẽ lấy mạng bất cứ ai. Nhưng thật may mắn cho tôi là dưới đó có nước, mực nước rất sâu. Mà đối với tôi thì dưới nước tôi lại càng khó chết hơn trên bờ. –Liêm cười huề. –Nước là sở trường của tôi mà. Mặc dù tôi đã chuối người xuống để giảm diện tích tiếp xúc với nước nhưng cú va đập khá mạnh làm tôi như muốn ngất đi. Toàn thân đau nhói, thế nhưng trong cái lúc cận kề sự sống và cái chết ấy hình ảnh Mai Thi lại hiện lên buộc tôi phải sống. Tôi choàng tỉnh rồi cố hết sức để bơi đi, tôi chả biết mình bơi đi đâu nhưng cứ bơi mãi. Chỉ có nổi trên mặt nước tao mới tự cứu được chính mình. Hết sức tôi ngả người ra để nổi trên mặt nước. Sau một hồi thắm mệt tôi bắt đầu là đi. Trong mơ màng tôi thấy mình được nằm trên một cái thuyền nhỏ của một người ngư dân đồng bào đang thả lưới trên sông. Rồi người ấy cứu tôi đưa về nhà. Một vùng hẻo lánh nằm tít trong núi khó có thể liên lạc với bên ngoài. Một vùng mà đến điện họ cũng chả biết là gì. Sau đó họ đã đưa tôi lên bờ. Tôi đã đi bộ mấy chục cây số để được về đây, để được gặp lại cậu đây.

Sơn bước lại gần hơn. –Rất vui vì được gặp lại.

- Xin lỗi.

- Tại sao? –Sơn thắc mắc.

Liêm ném cái tày thuốc xuống dưới đất rồi nói tiếp. –Đã có lúc tôi từng nghi ngờ cậu, xin lỗi.

Rồi Sơn lao tới ôm lấy Liêm, anh ghì chặt Liêm hơn bao giờ hết. Chặt đến nỗi Liêm sợ rằng mình không thể đi khỏi đây được nữa.

Anh thì thầm vào tai Liêm

- Cậu còn nhớ câu chuyện thác Reichenbach không?

Sơn vẫn ghì chặt lấy Liêm, anh thì thầm

- Nồi Sherlock HOLMES đã từng giả chết để giết Moriarty.

Liêm trả lời. –Đúng vậy.

Sơn nói.

- Đừng nói với tôi mày cô tình già chết để giống ngài ấy nhé?

- Không, không. Ngài ấy già chết còn tôi chỉ may mắn thôi. Vì tôi đâu biết trước rằng ở dưới ấy như thế nào, có nước hay không, hay là nước nhiều hay ít để mà nhảy xuống.

Rồi anh siết chặt Sơn hơn. –Tôi làm sao dám đem mình ra để so sánh với ngài ấy chứ.

- Ái đầu.

Liêm riết chặt hơn làm vết thương ở bụng Sơn nhói đau. Cả hai thả nhau ra.

Son hỏi. –Tôi có một thắc mắc nữa.

Rồi cả hai quay bước về phía cái xích đu. Liêm nói. –Cậu muốn hỏi cái gì?

Vừa đang đưa Son vừa nói.

- Tại sao cậu lại quyết định buông tay ra, có phải vì lúc đó tôi đã bảo cậu cứu lấy An không?

Liêm mỉm cười lắc đầu. Son tiếp lời.

- Vậy thì vì cậu không muốn Phát phải mất An như cậu đã mất Mai Thi.

Rồi cả hai ngồi lên cái xích đu. Liêm vừa đẩy cho nó chạy đi vừa lắc đầu.

Son suy ngẫm hồi lâu rồi nói. –Hay là vì Hồng Vân?

Trong tiếng đưa đi vun vút của cái xích đu, Liêm trả lời.

“Vì tôi là một chiến sĩ cảnh sát nhân dân, nhiệm vụ của tôi là phục vụ nhân dân, tôi không thể để bất kì ai phải chết. Đó là nhiệm vụ và nghĩa vụ của những người cảnh sát như tôi”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thông Điệp Cuối Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.